

ΕΡΔΟΜΑΣ

Νεοελληνική λογοτεχνία

ΝΥΧΤΕΣ

Νύχτες μαγικές, νύχτες άεχαστες, νύχτες που το φεγγάρι τ' άσπασμένο του φως σ'άσ σκορπούσε.

Νύχτες μεθυστικές που συντροφιά μου ως τις αυγές μένατε. Νύχτες που τη σιγαλιά σας διέκοψε το παθιασμένο τραγούδι μου, με το άκουπανάρισμά της πιστής μου κιθάρας. Πόσο αλλόκοτα έπληραίνατε την ψυχή μου τώρα, σείτε, νύχτες! Γιατί μου θυμίζετε τόσους λυρικούς ψευτικούς που είπαθήκαν αιώνας αγάπης. Άφου ξεχάστηκαν στην πρώτη γνωριμία ενός άλλου. Γιατί τάχα; Άφου σ'όν παραμυθένιο πλάι του του ύπνου μου δεν έμεινε παρά το γκρέμισμα της φτωχής μου ελπίδας;

Είσαστε κι' εσείς μαρτυρές, ξαγρυπνούσατε με μένα. Τ' άκούγατε όλα και τώρα μου λέτε: «Κουτέ, που πίστεψες μια γυναίκα, ψεύτρα, επιπόλαια!... Εξάσέ την! Κλαίς γι' αυτήν;»

Ω φράσεις, φράσεις σκόρπισες σ'άν παραλήρημα.

Και σ'ό γλυκό της νυχτιάς φέγγος, γιατί μελάγχρωλα με κυτίες; Θυμάσαι και σ'ό άραγε που μάς ώδήγησες στο στενό μονοπάτι, άγχαλισμένους, και που ή αντανάχλασής σου αλλοιώτικα διάχυτη σκορπίζεταν στο πρόσωπό μου; Ω σείς, τ'ής νυχτιάς στοιχειά και φαινόμενα! Αλλάξτε όλα! Σ'ό νυχτιά γίνει άγρια, θαρρείς, χειμωνιάτικη! Δείξε μου να γίνω σ'άν και σ'ένα σκληρό, να μ'ήν πονώ. Τράβα τις ρίζες τ'ής καρδιάς μου μούμειναν, να μ'ήν υποφέρω. Κι' ε'ού φέγγος γίνει σκοτάδι άπέραστο και μάθε μου τ'ό μίσος γιατί ίσως αυτό με φέρε, σ'ά λογικά μου, και μου δώσει, αυτά που μιά ξελογιόστροα σ'ής ανοιξιάντικης θραδείας, τη σιγαλιά μου κλειψέ!

ΝΙΚΟΣ ΚΕΡΑΤΖΑΚΗΣ

(Πειραιεύς)

ΑΠΑΡΧΟΜΕΥΣΗ

Από καιρό κρατούσα ένα μαχαίρι, βαρεμένο στην καρδιά μου φυτεμένο, με πίστευα σ'ότι είχα διαβάσει πως σε χαρά μεγάλ' ή λύπη βάζει.

Δέ σκιαστικά σ'ής Μοίρας τ'ό χαλάει, και βάλθηκα με πείσμα να προσμένω τα χρόνια που περνούν κυττών να ή-χραίνω, κι' όμως αύγ'ή δέ βλέπω να χαράζει.

Κι' ε'γώ που τόχω πάσει για συνθήσια θαρρώ πως τ'όχε ή Μοίρα μου γκα-μένο τόσο, π' αν φέξη κάποτε σ' αλήθεια ένα πρωινό γλυκό κι' ευτυχισμένο —σ'ήν, τόση που με κύκλωσε άντα— θ'ά τ'ό νομίσω άνάληγ'ή είρηνεία!

(Αθήνα) ΣΤΥΡΟΣ ΒΑΡΕΛΗΣ

ΚΑΙ ΘΑΡΩΗ...

Και θάρω ή κάποιος σούρουπο, κάποιος θρά-δυ γλωμό... και θάρω ή κάποιος σούρουπο, σ'ε μια μέρα Ολυμμένη...

Κι' όλα θ'άναι κατ'άμεστα άπ' τ'ό μαύρο καυμό, κι' όλα θ'άναι κατ'άμεστα, κι' ή καρδιά μου—συσμένη...

Και θάρω ή κάποιος σούρουπο, κάποιος θρά-δυ θολό, ν' άκουμπήσω στον κρόταφο, τ'ό πιστόλι τ'ό κρύο...

Κι' άφου κλάψω τ'ό κλάμμα μου, τ'ό στερνό, τ' άπαλό, θ'ά τελειώσω τ'ής ζήσης μου τ'ό Ολυμένο βιβλίο...

Και θάρω ή κάποιος σούρουπο, κάποιος θρά-δυ γλωμό,

ΑΠΟΤΕ

Απόψε στροβιλίζονται οι άγάπες στο μυαλό μου, κι' άλλες περνούν διάφανες, κι' άλλες ξεθωριασμένες άγάπες γνώριμες πολύ, κι' άγάπες ακρυσιμένες, άπόψ' όπως περάσανε πήραν το λογικό μου.

Απόψε με τυλίγουν οι άγάπες σ'ά σ'εταρά τους σε κάποιο κόσμο άλλο που ζούν άγγέλων πλ'ήθ'ή να ξεδουλεύουν θέλουνε μαζί τ'ά όνειρά τους, να νοιώσουν τ'ήν ήδονή άντάμα με τ'ή λήθη.

Απόψε με κυττάζουν με έκστατικό τ'ό βλέμμα κι' είναι τ'ά μάτια τους γλαυρά σαν σ' όργιο ν'άχουν πέσει, τ'ά νεύρα άγχαίνονται και τ'ό φίλι τους σ'άν κάποιον φρόνη ήδονική τις έχει προ-διαθέσει.

Απόψε στροβιλίζονται και οι άγάπες στο μυαλό μου, κι' άλλες περνούν διάφανες κι' άλλες ξεθωριασμένες, άγάπες γνώριμες πολύ κι' άγάπες ακρυσιμένες, άπόψ' όπως περάσανε πήραν τ'ό λογικό μου.

ΛΥΤΗΣ ΚΑΣΤΑΛΙΩΤΗΣ

(Θεσσαλονίκη)

κι' όλα τότε θ' αλλάζονε, κι' οι δασμοί μου θ'ά σπάσουν...

Κι' ίσως κλάψουν τ'ά μάτια της τ'ό δικό μου χαμό,

κι' ίσως κλάψουν για μένα...και σκλη-ρά δέ γελάσουν.

ΑΝΘΗΣ ΑΛΛΕΑΣ

(Χρυσανγή—Αθήνα)

«ΕΒΔΟΜΑΣ»

Άγ. Αναγνώρων 33 Αθήνα
Τηλέφωνο: 20—528

Άρχισον. και ύποθύνος:
Β. ΣΑΜΠΑΣ (Νικηφόρου
Ούρανο 35).

Διαχ: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
Διευθυντής Τυπογραφείου:
Ι. ΑΜΑΞΙΔΗΣ (Διαδόχου
Παύλου 40).

αναγνώστριές μας θ'ά επιθυ-
μούσαν να ανταποκριθούν σ'ήν
παράκλησή σας:

Οπλίτην Γεώργ. Οί-
κονομ.6 που λον Μονάδα
2040 Τ. Τ. 327.—Τ'ήν α'ύ-
τ'ήν παράκλησιν έχουν
και οι εξής στρατευθέντες ά-
ναγνώσταί μας, των όποιων
ευχαρίστως δημοσιεύομεν τ'ας
διευθύνσεις:

Σμηνίτης Πανταζής
Σπουδ. Μονάδα 2020 Τ.
Τ. 327.

Στρατιώτης Βακαλό-
πουλος Σπυρίδων
Μονάδα 497—Ιωάννινα.

Νίκον Παλαμήδη ν,
Ένταύθα. Ο «Σεμνός όρκος»
μολονότι έχει κάποια ποιητι-
κή πνοή μέσα του, δεν είναι
όποσο έκτελεσμένος άρτια:
έχει τεχνικά σφάλματα που
τον καθιστούν μ'ή δημοσιεύσι-
μον.—Βάγν. Στάμαν,
Σπάρτην. Θ'ά δημοσιευθ'ή
«Χαμένη αγάπη» με τ'ήν τει-

ρά της.—Άργ. Άνσεστό-
πουλον, Μπολάτι Κορινθί-
ας. Τ'ό ποιήμά σας δυστυχώς
δεν είναι δημοσιεύσιμο. Τ'ό
θέμα του πολύ κοινό. Κι' έ-
μως ή γύρω μας πραγματι-
κή προσφέρει σήμερα άπειρα
θέματα ήρωϊσμού, αυτοθυσίας,
δόξης, αγώνων.—Ροζίναν
Τζινιόλη, Ένταύθα. Τ'ό
θέμα σας είναι πολύ κοινό
κι' ή έκτέλεσίς του χωρίς
κάποιον δυνατή πνότη.

Αθηναϊκά περίεργα

Οί καλλικάντζαροι

Τους έχει πλάσει ή λαϊκή δεισιδαιμο-
νία και φαντασία. Τους φανιάζεται
σαν μικρό, ελάχιστο, αδύνατο άν-
θρωπάκι, γυνά και φρικιόλα, με τρι-
χωτά χέρια, μάτια γουρλωτά και μύτη
μεγάλη. Η ψυχολογία τ'ής λαϊκής φαν-
τασίας, πρέπει να στηρίζεται ε'ς τ'ό ότι
οὐδέν καλόν είναι άμυγές κακού. Και
μέσα σ'ήν γενική χαρά των ήμερών που
πέρασαν έπρεπε να ύπάρχη και κάποιος
δύος.

Εδημιουργήθηκαν, λοιπόν, οι Καλλι-
κάντζαροι, τ'ά Καλλικαντζαρούδια, που
έρχονται τ'ήν παραμονή των Χριστουγέν-
νων, κατεβαίνουν από τ'ήν καμινάδα στο
τράκι τους τραβ'ά

προφανώς ή κνί-
σα των γινόμενων
φαγητών—κλέβουν
κάτι, τρώνε, πί-
νουν κι' έγκαθί-
στανται, άόρατοι,
σ'ά χαλάσματα και
σ'ίς σκοτεινές γο-
νιές του σπιτιού
σ'άν άφεντιόδες για
να φύγουν τ'ά Φω-
τα, όταν άγιάζουν τ'ά νερά.

Λαϊκά παραμύθια έπιμένουν ότι τ'ήν
ώρα που έτηγάνιζε ή όμορφη κοπέλλα τη-
γανίτες, ένα μακρουλό, άόρατο χέρι τ'ής
άραξε μιά τηγανίτα και τ'ής είπε:

Δός μου τηγανίτα μάννα
Από μέσ' άπ' τ'ήν τηγάν-
και τηγανιόπουλα
Νά φάνε να χορτάσουνε
Για να μη σ'ε ματιάσουνε
τ'ά Καλλικαντζαρούπουλα!...

Σ'ήν Κύπρο, ό λαός έπιμένει ότι οι
Καλλικάντζαροι προτιμούν τ'ό κρέας. Ά-
κροφαγία για τ'ούς Καλλικαντζάρους
δεν ύπάρχει. Και ή σχετική λαϊκή μούσα
άναφέρει σ'ε Κυπριακή διάλεκτο:

Μαμάν τσιτσίν λουκάνικον
Μαχαίριν μαυρομάνικον
Κομμάτιν ξεροτήανον
Νά φάω και να φύω!...

Γενιτζέδες τρομεροί φαίνονται οι Καλ-
λικάντζαροι, άφου παρακαλούν τ'όν άφέν-
τη του σπιτιού να τ'ους προσκαλέση σ'ά
έστιαστικό γλέντι:

Πάρε μ' άφέντη, πάρε με
Και σ'ά τραπέζι δάλεμε
Νά φάω π'ήτα ζυμωτή
Νά φάω γιαούρτι και τυρί
Νά φάω να χορτάσω
Κι' άπ' τ'ό ποτό να σκάσω!...

Πονηρότατοι οι Καλλικάντζαροι, θ'ά
βρουν τ'ήν ευκαιρία να τρυπώσουν και
κάτω από τ'ό φουστάνι μιάς όμορφης χο-
ριατοπούλας με άδόλους σκοπούς. Άνα-
στατώνεται τότε τ'ό σπίτι. Τρέχουν έν-
τρομοί μάννα και πατέρας, ε'ς τ'ό άπ'ελπι-
ές-ο-ές τ'ής κόρης. Και άφου ψάξουν
τά κλινωσκεπάσματα και δεν βρουν φυ-
σικά ίχνη Καλλικαντζάρου, ό πατέρας
β'ά ρίξη με τ'ό τουφέκι του δυό υπατα-
ριές, κατά τ'ό έθιμον για να τρομάξουν
τά κακοηθέστατα «Βερεβούλια».

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΑ'. Αριθ. 693 ΤΕΤΑΡΤΗ, 8 Ιανουαρίου 1941 ΔΡΑΧ. 6

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΦΟΡΕΙΑΣ
ΔΩΡΕΑ 16-8-85
ΗΜΕΡΟΜ. 35282

Ένα εύθυμο διήγημα του
Κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Η ΤΑΝΕ βράδυ χωρίς φεγγά-
ρι, τ'ά φώτα τ'ής πόλεως όου-
στά, τ'ά παράθυρα κλεισμένα
και σκοτεινά και ήταν μόλις
έφτα ή ώρα. Στους δρόμους κυκλο-
φορούσαν άνθρωποι με φαναράκια
σ'ά χέρι. Άλλοι άνθρωποι χωρίς φα-
ναράκια, που κάθε λίγο ζητούσαν συγ-
γνώμην από ένα συνάνθρωπό τους
που έπασαν άπάνω τους, μέσα σ'όν
σκοτάδι, ή από ένα δέντρο, για τ'όν
ίδιο λόγο. Έτσι περπατούσε και ό
Μίμης. Τ'ήν πρώτη φορά ζήτησε συγ-
γνώμην από ένα δέντρο, και τ'ή δεύ-
τερη από ένα περίεργο, χωρίς να
λάβη άπάντησιν. Τ'ήν τρίτη όμως ά-
κουσε μιά λεπτή, θερμή, γυναικεία
φωνούλα, που έδωλε ένα τρομαγμέ-
νο:

— Άχ!

— Με συγχωρήτε δασποινίς. Άλ-
λά μ' αυτό τ'ό σκοτάδι!... Σας πάτη-
σα μήπως;

— Ναι. Σ'όν πόδι. Κι' έχω κι' έ-
ναν άλλο φοβερό και τρομερό.

— Μου επιτρέπετε να σας προσφέ-
ρω τις πρώτες βοήθειες;

— Δηλαδή;

— Νά μπορούμε σ' ένα ζαχαροπλα-
στείο όπου να σας πιάσει ό πόνος.

— Ά! Όχι, ευχαριστώ. Είμαι
δαστική. Άρρώστα να πάω σ'όν σπί-
τι μου και...

— Τότε θ'ά μου επιτρέψετε να σας
προσφέρω τ'όν βραχινόνα μου ως ύπο-
στηρίγμα και να σας συνοδεύω ως
τ'ό σπίτι σας.

— Θα σας θάλω σ'έ κόπο.

— Ό κόπος αυτός είναι ευχάρι-
στος.

Έτσι κι' έγινε. Η άγνωστη εκεί-
νη κοπέλλα στηρίχθηκε σ'ά χέρι τ'ού
Μίμη κι' έξακολούθησαν μαζί τ'ό δρό-
μο τους.

Θ'ά χτυπήσουν σ' αυτά τ'ής μικρής.
Και διαπίστωσε με ικανοποίηση ότι
τ'ά λόγια του έπαιρταν σ'έ γόνιμο έ-
δαφος. Έξωμολογήθηκαν πως ούτε ό
ένας, ούτε ό άλλος είχαν καμιά
τοβαρή αισθηματική ύποχρέωσιν. Και
είπαν ακόμα ότι μιά έρωτική περι-
πέτεια που άρχίζει μ' έναν τρόπο ξα-
φνικό και άπρόοπτο, είναι κάτι που
δίνει μεγάλο ενδιαφέρον σ'ή ζωή τ'ού
ανθρώπου.

— Φαντασθήτε, λοιπόν, κατάληξε
ό Μίμης, πόσο ενδιαφέρον και πρω-
τότυπος μπορεί να είναι ένας έρω-
ς που γεννιέται ανάμεσα σ'έ δυό άν-
θρώπους, χωρίς να έξουν τ'ή φυσι-
ογνωμία ό ένας τ'ού άλλου.

Η κοπέλλα έγέλασε και ό Μίμης
έδωλε τ'ό συμπέρασμα πως είχε κά-
θε δικαίωμα να θεωρή τ'όν έαυτό του
εύτυχ'ή. Είχαν, όμως, φτάση σ'όν
σπίτι της.

— Έδώ θ'ά χωρίσουμε, τ'ού είπε.

— Και πότε θ'ά ξαναϊδοθούμε;

— Άν έλτετε μεθυσίο τ'ό βράδυ,
τ'ήν ίδια ώρα.

— Πού;

— Θ'ά με περιμένετε σ'ή γωνία
Άναλίας και Άπόλλωνος. Σ'ίς έ-
στά, έφτα και τέταρτο τ'ό πολύ θ'ά-
ρω.

— Και πώς θ'ά γνωρισθούμε;

— Μά δεν θ'ά είναι δύσκολο. Θ'ά
είσθε ό μόνος που θ'ά περιμένετε. Και
θ'ά είμαι ή μόνη που θ'άρθω...

— Συμφωνώ...

Και χώσαν, μ' ένα σφίξιμο τ'ού
χεριού γεμάτο σημασία.

Μεταξύ μας

Ευχαριστούμε θερμά όλους
τους άγαπητούς άναγνώστες
μας που είχαν τ'ήν καλωσύνη
να μάς εύχρηθούν για τ'όν
καινούργιο χρόνο. Εύχόμεθα
ακόμα μιά φορά σ' όλους και
σ' όλες κάθε ευτυχία άτομική
και πρό παντός τ'ήν ευτυχία
και τ'ή δόξα τ'ής άγωνιζόμε-
νης πατρίδας μας. —Ε'μ-
μαν Πασι... Πειραιά. Δι-
καίωμα κρίσεως δεν ζητεί ή
«Εβδομάς». Έχετε ευχέρι-
στα σ'ό γράψιμο, αλλά τ'ό θέμα
σας είναι όχι μόνον πολύ κοι-
νό, αλλά και λίγο ασυμβίβα-
στο με τ'ήν σημερινή πολεμι-
κή πραγματικότητα. Εκεί
ποτέ, να αναζητήσετε τις
εμπνεύσεις σας. Στείλτε μας
άλλο. — Ακωνικό ν.

Ένταύθα. Τ'ό πεζογράφημά
σας είναι όρθον, αλλά έκφού-
γει από τ'ό πνεύμα τ'ής πα-
ρούσης σελίδας συνεργασίας
άναγνωστών. Είναι πραγματι-
κόν «ακωνικό ν» έφη-
μερίδος.— Δεον. Αμπε-
ρην, Μ. 1001. Θ'ά δημοσι-
ευθ'ή με τ'ή σειρά του. Εύχα-
ριστούμε για τις ευχές σας.
Γεωργ. Οίκονομ.6
που λον, Μον. 2040. Τ.Τ.
327 Μ'ας γράφετε:

«Είμαι στρατιώτης και έ-
πειδή δεν έχω κανέναν άλλον
εις τ'όν κόσμον έντός τ'ού έαυ-
τού μου, για να άλληλογρα-
φήσω, παρακαλώ τ'ό άγαπη-
τό μου περιοδικό όπως δημο-
σίευση ε'ς τ'ήν στήλην» τ'ής
άλληλογραφίας της τ'ας όλί-
γας αυτ'ας λέξεις για να μπο-
ρέσω και ε'γώ να έχω κάποιαν
σύνδεσιν με τ'όν άλλον κό-
σμον».

Δημοσιεύομε λοιπόν έδω
τ'ήν διεύθυνσή σας, για όσες

μενε την ώρα της ευτυχίας του.

Στις έφτά παρά δέκα, το ώριμμένο θράσος, ο Μίμης βρέθηκε στη γωνία 'Αμαλίας και 'Απόλλωνος. Είχε μάλιστα έπιλυση μ' ένα φαναράκι της τσέπης για να ιδη—επί τελους—το πρόσωπο της μικρής, που μπορεί να ήταν και μεγάλη. Έκει όμως είδε να στέκεται μία άλλη σιλουέττα. Έρριξε άμέσως το φως του, και είδε κάποιον άντρα. Προσέζε καλύτερα κι' έμεινε κατάπληκτος:

— Πώς; Έσθ Νίκος; Τί θέλεις εδώ;

— Ο Νίκος έπροσπάθησε να μασήσει κάποια δικαιολογία, αλλά δεν τα κατάφερε. Ο Μίμης είχε μπη στο νόημα.

— Τώρα κατάλαβα! είπε με αγανάκτηση. Τέτοια παληανθρωπιά όμως, δεν την περίμενα από σένα...

Ο Νίκος προσπάθησε πάλι κάτι να βρη ν' απαντήσει, αλλά δεν έρτασε η ώρα. Γιατί εκείνη τη στιγμή ένας άλλος ήρθε κι' έγκαταστάθηκε κοντά τους. Ο Μίμης έρριξε πάλι το φαναράκι του:

— Μπάρ; Κι' εσύ λοιπόν; φώναξε με πιδ μεγάλη αγανάκτηση ο Μίμης. Μπράβο παληανθρωπιά!

Σε δυο λεπτά της ώρας είχαν προσέλθει και οι άλλοι, στον τόπο του ραντεβού: ο Περικλής, ο Λάκης και ο Πέτρος. Ο Μίμης δεν μπόρεσε να συγκρατηθή μπροστά σ' ένα τέτοιο φαινόμενο δολιότητος των ανθρώπων που ήρθαν για να εισπράξουν τα κέρδη της προσβεβηνης επιχειρήσεως. Τους έβρισε, τους είπε τα πιο προσβλητικά λόγια και στο τέλος ήρθε στα χέρια με όλους. Μέσα στο σκοτάδι της νύχτας, έξη άνθρωποι έπαιζαν ξύλο κι' εκυλιόντουσαν στις πλάκες του πεζοδρομίου. Σε λίγο ήρθαν δυο πόλισμαν. Κατάβρωσαν να πιάσουν τους πέντε και να τους πάνε μέσα για διατάραξη της τάξεως. Μόνο ο ένας κατώρθωσε να ξεγλιστρήσει και να κρυφτεί σε μία πόρτα. Κι' ήταν ο τόπος ήσυχας κι' έρημώθηκε, έμεινε κύριος του πεδίου της μάχης.

Ήταν ο Νίκος, που έτριβε τα χέρια του από χαρά, γιατί σ' αυτόν θάπεφε το λαχείο.

Πέντε λεπτά αργότερα άκουσε θήματα στο πεζοδρόμιο που έπληθύναν.

— Αυτή θά είναι, ψιθύρισε με συγκίνηση...

Αλλά δεν ήταν αυτή. Ήταν και πάλι ένας πόλισμαν.

— Έλα μέσα κι' εσύ! του είπε σε τόνο προστακτικό. Έσθ είχες ξεγλιστρήσει...

Ο Νίκος διαμαρτυρήθηκε. Αλλά ο πόλισμαν δεν έπαιρνε από λόγια. Αναγκάστηκε, λοιπόν, να τον ακολουθήσει:

— Και πού το ξέχατε πως έλειπα εγώ από την παύση; ρώτησε για να ικανοποιήση τουλάχιστον, την περιέργειά του. Μας είχατε μετοήσει στον καναπέ;

— Όχι. Αλλά μας διηγήθηκε την ιστορία ο φίλος σας και μās είπε πως εμείς που περίσσευε θά περίμενε. Και καθώς βλέπετε δεν έπεσε έξω ο άνθρωπος...

Και η άποδοκτη ερωτική περιπέτεια, τελείωσε πούν αρχίση. μ' ένα πρόβλημα και μία κράτηση, που ήρθαν σάν επίλογος...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΙΤΑΛΙΚΑ

ΤΙ ΕΣΤΙ ΝΗΣΟΣ!

Έξ άφορμής του άδιασπάστου άποκλεσμού, τον όποιον ύφιστανται ήδη τα Δωδεκάνησα και διά τον όποιον οι Ιταλοί προσπαθούν να εκδικηθούν, κατακυρτανούντες τους Δωδεκανήσιους, το Άγγλικόν ραδιόφωνον ανήγγειλε ότι ο πόλεμος αυτός έγινε, αφορμή να καθιερωθή εις τα Ιταλικά σχολεία νέος ορισμός του γεωγραφικού όρου (νήσος). Κατά τον Ιταλικόν ορισμόν λοιπόν:

«Νήσος είναι τμήμα γής, του όποιου ο πληθυσμός ύφιστάται τα πάνδυνα και το όποιον περιβάλλεται πανταχόθεν υπό άγγλικών πολεμικών».

Ας ελπίσωμεν, εν συνεχεία, να διδαχθούν συντόμως οι Ιταλοπαιδες, ότι ή μόνη νήσος του Αιγαίου εις την όποιαν έχουν κάποια δικαιώματα, όχι βέβαια ιδιοκτησίας, άλλ' απλώς φιλοξενίας, είναι το... Γαϊδουρονήσι!

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΒΕΡΣΑΛΛΙΕΡΟΣ

Το Ιταλικόν τάγμα, που συνελήφθη πρό δεκαήμερον αιχμάλωτον, με ολας τās άποσκευās του, ήτο τάγμα Βερσαλλιέρων. Έπίσης Βερσαλλιέροι κατά πλειοψηφίαν είναι και οι αιχμάλωτοι όλων των τελευταίων ήμερών— ίσως διά να ευχαριστήσουν ιδιαιτέρως τον Ιταλό δικτάτορα, ο όποιος περί πολλού ποιεῖται την παλαιάν θητείαν του εις το σώμα των κοκκοροφτέρων. Άκόμη πρό όλίγων ημερών, μετά το πέρας μιας επιθεωρήσεως— όχι, βέβαια, του (Μπράβο Κολονέλο!...)— ο κ. Μουσσολίνι, ετόνισεν εις τους συνηγμένους γύρω του άξιωματικούς των Βερσαλλιέρων:

«Έχω την τιμήν και την ύπερηφάνειαν να άνήκοι εις το σώμα των Βερσαλλιέρων! Είμαι βέβαιος, ότι και σήμερα, όπως και χθές, οι Βερσαλλιέροι του Λα-Μάρμορα και του τέταρτου Ιταλικού πολιτισμού, θά προσέδουν νέας δάφνας εις εκείνους που άποτελούν τον στέφανον της άσχημότητος δόξης των!..»

Πολλούς χαιρετισμούς, λοιπόν, εις τον άείμνηστον Λα-Μάρμορα και τον τέταρτον Ιταλικόν πολιτισμόν. Ας ελπίσωμεν, ότι από τās τόσας δάφνας των, θά περισσέψουν και λίγαι— διά κανένα... σπιγάδο των φαντάρων μας!..

ΚΟΡΟ-ΓΔΟ ΜΟΥΣΣΟΛΙΝΙ

Οι Άθηναίοι που τραγουδούν κατά κόρον το «Κορότσο Μουσσολίνι!..» άγνωστον, ίσως, ότι το τραγουδάκι αυτό δεν είναι Έλληνικόν. Πρόκειται περί καντινονέτιας... Ιταλικής, ή όποια, από τριετίας ήδη, ήτο δημοφιλεστάτη εις όλην την Ιταλίαν, υπό τον τίτλον «Ω ρετζινέλλα μία!».

Πώς και διατί το Ιταλικόν τραγουδάκι μετεβλήθη εις αντιφασιστι-

κόν ύμνον των Έλλήνων—μέχρι του σημείου, μάλιστα, ώστε να τον ψάλλουν τώρα και οι Άγγλοι στρατιώται της Έγγυς Ανατολής—είναι και αυτό από τα άνάποδα του πολέμου, τα όποια δεν είχαν υπολογίσει, ο Μουσσολίνι. Το άστειότερον όμως, είναι, ότι, από μηνός ήδη, ή «Ρετζινέλλα» έπαυσε, αποτόμως να παίζεται εις την Ιταλίαν—ούτε και την τραγουδεί πλέον κανείς. Προφανώς, ο Ιταλός δικτάτωρ την άπηγόρευσε αυστηρώς!

Ίσως όμως να μη έχη άδικον ο κ. Μουσσολίνι. Ασφαλώς, οι περισσότεροι των Ιταλών, αν έπληροφροούντο τί σημασίαν έπῄρην εις την Ελλάδα το τραγουδάκι τους, θά το έτραγουδούσαν τώρα με διπλήν ζέσιν— όχι πλέον ως «Ρετζινέλλα μίαν» άλλ' ως «Κορότσο Μουσσολίνι!..».

ΜΗΘΟΝΑΜΑΔΕΣ

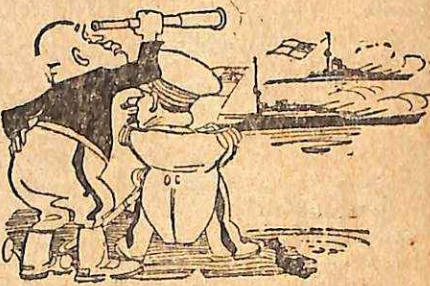
Ο πλέον περιζήτητος μποναμάς εις τās Αθήνας, ήταν εφέτος ένα... καπελλάκι Άλπινιστού! Πράγματι, μερικοί έπιστρατευθέντες Άθηναίοι, έστειλαν από το μέτωπον, εις φίλους και γνωρίμους, αρκετά από τα καπελλάκια αυτά, τα όποια είχαν χάσει κατά την φυγήν τους οι «Άλπιν» της μεραρχίας Τζούλια. Καί έτσι, έβλεπε κανείς εις διάφορα Αθηναϊκά σπίτια, τα φαιοπράσινα ρεπουμπλικόνια με το ψωραλέον χηρό-φτερο, να κατέχουν την τιμητικήν θέσιν μεταξύ των δώρων του Αθ-Βασίλη.

Πού να το ήξευραν οι άτυχεις Άλπινι του Ιταλού δικτάτορος, που τόσον καμαρώνουν διά το καπέλλο και το φτερό τους, ώστε να το άναφέρουν ύπερηφάνως εις τον ειδικόν ύμνον του σώματός των (που λέγει:

«Το καπελλάκι που φοράμε
—έχει φτερό, μακρό και μαύρο—
που χρησιμεύει για σημαία
—σάν πολεμάμε στα βουνά».

Πού να το ήξευραν, λοιπόν, οι καυμένοι, ότι εκεί θά καταντούσε το φτερόν και το φτερόν... σημαϊόκαπελλον τους. Ο ποιητής του ύμνου παρακαλείται, τώρα να τον τροποποιήση αναλόγως:

Το καπελλάκι που φοράμε,
Είναι των Άθηναίων μποναμάς...

Ο ΣΤΟΛΟΣ ΣΤΑ... ΚΑΤΑΦΥΤΙΑ ΝΑΥΑΡΧΟΣ ΡΙΚΑΡΝΤΙ.— Ήσυχασε, Ντούτσε. Μία φορά τα καράδια μας δεν τα βρίσκουνε!..
(Του κ. Φωκ. Δημητριάδη)

Στο περιδώριο
της ιστορίας

ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΗΣ

Ο αξιοθαύμαστος άθλος του «Παπανικολή» εις την Αδριατικήν, φέρει εις την μέσην και πάλιν το όνομα του ήρωϊκού θαλασσομάχου του Είκοσιένα, Δημητρίου Παπανικολή, του όποιου άντάξιος διάδοχος άνεδείχθη, κατά τον νέον ιερών άγώνα μας, ο γενναίος πλωτάρχης Ιατρίδης.

Όπως οι περισσότεροι Ψαρριανοί ναυτοκαπεταναίοι, έτσι και ο Παπανικολής, διεκρίνεται όχι μόνον διά το θάρρος του, αλλά και διά την σύνεσιν του και διά την προσήλωσιν του εις τους κανόνες της πειθαρχίας, οι όποιοι, κατά τους χρόνους του άπελευθερωτικού άγώνος, ήσαν άγραφοι μόν, άλλ' απαραίσιοι.

Η έπιβολή του είχε, πάντοτε θαυμάσια άποτελέσματα. Όταν, κατά τās αρχάς του φθινοπώρου του 1822, ο Ψαρριανός θαλασσόλυκος περιέπλεε διά καταδρομάς, τα Μικρασιατικά άκρογιάλια, μερικοί από τους ναύτας του, συνέλαβον σφουγγαρέδκια καΐκια, και πήραν τα σφουγγάρια των. Μόλις το έμαθε ο Παπανικολής, έγινεν έξω φρενών. Διέταξε και συνεκέντρωσαν τα σφουγγάρια εις την πρόνιμν του καραδιού του, άλλ' οι ναύτες έστειλαν έπιτροπή, διά να τα ζητήση. Ο Παπανικολής άγρίεψε. Έστειλε και του έφεραν το σπαθί του από την καμπίνα του και, άφου στάθηκε κοντά στα σφουγγάρια, έφώναξεν:

— Όποιος θέλει, μωρέ, ας έρθη να τα πάρη!

Κανείς δεν έτόλμησε, τότε, να μιλήση, ως την άλλη μέρα το πρωί, όποτε ο Ψαρριανός θαλασσόλυκος ξεθύμωσε και, δι-νοντας πίσω τα σφουγγάρια, είπε:

— Τίποτα δεν πρέπει να γίνεται, χωρίς να το ξέρη ο καπετάνιος!..

Έν από τα ώραίτερα άνέκδοτα του άθανάτου Ψαρριανού, ο όποιος, κατά το πρώτον έτος της Έπαναστάσεως του Είκοσιένα, ύπηρετεί εις το καράδι του περιφήμου καπετάν Αποστόλη, σχετίζεται με το πρώτο μπουρλότο, που έθριάμβευσε εις τον όρμον της Έρεσσού της Λέσβου, περί τα τέλη του Μαΐου του 1821.

Έκει είχε καταφύγει, τότε, ένα ψηλό-θωρο έχθρικό όνκροτο, που κατεδιώκετο από τα μικροσκοπικά καράδια και τα μπουρλότα των Υδραίων, των Σπετσιωτών και των Ψαρριανών ναυτοκαπεταναίων. Είς τās αρχάς οι μπουρλοτιέρηδες έξεδήλωσαν δισταγμούς και άμφιβολίας διά την έπιτυχίαν της επιχειρήσεως. Ο άνεμος ήτο αντίθετος και το μπουρλότο του Καλαφάτη εκάη χωρίς άποτέλεσμα. Τότε, ο Ψαρριανός ναύαρχος, καπετάν Αποστόλης, άρπάζει την τρομπάρινα και φωνάζει προς τον Παπανικολή:

— Μωρέ Νικολή! Μωρέ Παπανικολή!
— Όρίστε μπάρμπα! Τί θέλεις;
— Βρέ, δεν πās να το κάψης εκείνο το μαγκούφικο, για να γλυτώσουμε και να τάρμε στην έρημιά μας;
— Πού μπάρμπα;

— Αυτό, βρέ το μαγκούφικο, το παληοκάβο!

— Μα μήπως είναι καμιά παληόβροκα, μπάρμπα; Δεν το βλέπεις τί βουνό θεόρατο είναι; Θα δοκιμάσω, όμως, κι' ο Θεός δοηδός!

Και, πράγματι, τότε, ο Θεός έβοήθησε. Και το τεράστιο έχθρικό όνκροτο πήρε φωτιά και σε λίγη ώρα, ετινάχθη στον αέρα!

Ο Παπανικολής ύπῄρξε, μεταξύ των άλλων, ένας από τους σπουδαιότερους συναγωνιστάς του Κανάρη, εις τα ναυτικά κατορθώματα. Όταν έπέστρεψεν ο Κανάρης, δοξασμένος από το κατώρθωμα της Χίου, εκείνος παρεπονείτο, διότι είχε παραγκωνισθή και δεν έπροτιμήθη αυτός, διά την παράτολμον επιχείρησιν. Το παράπονό του αυτό επανελάμβανε μέχρι του θανάτου του και έλεγεν:

— Η δημιουργοντία διάλεξε δύο: έμένα και τον Κανάρη! Κλήρος έπρεπε να πέση κι' όποιος έβγαине, θά πήγαινε! Ας όψεται ο Γιαννίσης που με δολιεύτηκε κι' έδωσε τον κλήρο στον Κωνσταντή!

Σημειωτέον, ότι, τότε, ο Κανάρης έφυγε για την Χίο και έξεδήλωσε την άποφασιστικήν του, με την ιστορικήν φράσιν:

— Κωνσταντή, θά πεθάνης!... Αλλά και ο Παπανικολής δεν έπήγαινε πίσω. Έλαβε μέρος εις τās περισσότερας ναυτικές επιχειρήσεις και κατέπληξε τους ναυτοκαπεταναίους με τον ήρωϊσμόν του και με την άπλυστον άγνοιαν του κινδύνου. Από την αρχήν έως το τέλος του άπελευθερωτικού άγώνος, ή δράσις του ύπῄρξεν ύπέροχος και αξιοθαύμαστος. Δικαίως, ως εκ τούτου, ο ρόλος του άπετέλεσε μίαν από τās ώραίστερας παραδόσεις της ένδόξου ιστορίας του Ναυτικού μας, που συνεχίζεται τώρα από τ' άφοβα θαλασσοπούλια της αιώνας Ελλάδος.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

★ Ένα άγγλικό περιοδικό αναφέρει την έξης παράδοξη ιστορία: Μία μέρα ο Άντρικ Τάουσεντ, άπόστρατος συνταγματάρχης, έξαιρετικά πλούσιος, εκάλει δυο γιατρούς και ένα φαρμακοποιό για να παραστούν μάρτυρες ένός πειράματός του. Ο Τάουσεντ θά πεθαινε, θά παρέμενε νεκρός μισήν ώρα και ύστερα θά επανήρχετο στην ζωή! Υστερα από την δήλωσιν αυτή ξαπλώθηκε στο κρεβάτι του και άφου οι γιατροί έβεβαίωσαν ότι δεν έπαυε από καμμία ασθένεια, απέθανε. Υστερα από μισή ώρα, σηκώθηκε πάλι ολοζώντανος, οι γιατροί παρέδωκαν στον Τάουσεντ λεπτομερή έκθεση των γεγονότων αυτών και ανεχώρησαν. Έπειτα, όμως, από πέντε ώρες ο Τάουσεντ εκάλει τον συμβολαιογράφο του, ύπηγόρευσε σ' αυτόν την διαθήκη του και μετά τινά λεπτά απέθανε... σ' αλήθεια!

★ Σε μία έφημερίδα της Σκωτίας έδημοσιεύθη τελευταίως ή έξης άγγελία: «Κύριος, όστις έχει χάση τον δεξιόν του πόδα εις έν αυτοκινητιστικόν δυστύχημα,

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΟΙ ΛΟΓΧΕΣ ΤΟΥ ΜΠΕΝΙΤΟ

Τώρα πια ο πόλεμός μας βρίσκεται περί τās τέλη κι' όσο πάνε λιγοστεύουν οι άνόητοι φρατέλλοι που θάβαν να πολεμήσουν με ασφάλεια μεγάλη και με φτερά εκείνα που φορούσαν στο κεφάλι. Ο Στρατός μας προελαύνει και στο χιόνι μ' ευκολία και την έχει εξευτελίσει έντελώς την Ιταλία και τις λόγχες του Μπενίτο, του κουτού μ' αϊμόδορου, που αντί να είναι λόγχες, ήσαν φτερά κοκόρου!

ΑΑΣ

ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΠΙΘΑΝΑ

Μολονότι μās άφῃκε τώρα πια και το σαράντα ο Στρατός μας προελαύνει προς την Νίκη όπως πάντα. Τίποτα δεν σταματάει την ακάθεκτη όρμήν του και στα τάνκς της Ιταλίας θάζει φράγμα το κορμί του. Τώρα πια ή φουστανέλλα με την γκέττα και την γλαϊνήν ήν' απ' έξω απ' την Κλεισόρρα, έξω από το Πατελίνι. Κι' ίσως το σαράντα ένα, μία που άνοιξαν οι δόρυμοι να βρεθούνε και στην Ρώμη!

ΑΑΣ

έπιθυμεί να γνωρίση κύριον στερούμενον του άριστερου του ποδός, διά ν' αγοράσουν μαζί ζεύγη ύποδημάτων και καλτσών. Μέτρον 11 δακτύλων (28 πόντων)». Η άγγελία έθεωρήθη στην αρχή ως επιπόνης κάποιου χιουμορίστα εις βάρος των Σκωτσέζων, διασήμων για την φιλαργυρίαν τους, άλλ' απέδειχθη ότι έπρόκειτο περί σοβαράς προστάσεως. Απ' τουλάχιστον έβεβαίωσε ή έσημείωσε το έδημοσίευσε την άγγελία και ή όποια έπειτα από λίγες μέρες ανήνυνειν, ότι άνευρέθη ο ζητούμενος σύντροφος.

★ Η Ρόζυ Όσμαρ, ύπάλληλος ένός κινηματοθέατρου εις το Μπουκλίν, κερδίζει το ψωμί της... κλαίονσα! Όταν προβάλλονται συγκινητικά φίλμ ή Ρόζυ εισέρχεται στην αίθουσα του κινηματοθέατρου τάχα ως πάλαι, κάθεται, παρακολουθεί την ταινία και κατά τās σηνμάς που της έχουν καθορισθή εκ των προτέρων, αρχίζει τα κλάματα! Η μίς Ρόζυ κλαίει τόσο... ώραία και ιδίως τόσον μεταδοτικά, ώστε ύστερα από λίγη ώρα οι πλείστοι των θεατών φέρουν το μαντήλι στα βουρκωμένα μάτια των.

Οι αρχαιολογικοί μας Θησαυροί μέσα σ' υπόγεια καὶ σπήλαια

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ, που επηρέασε την ζωή όλων μας, εμφύχων και αφύχων, δεν ήταν δυνατό παρά να επηρεάσει και τα Μουσεία μας. Τα Μουσεία μας που περιλαμβάνουν τους ατίμητους αρχαιολογικούς θησαυρούς μας, τις καλλιτεχνικές δόξες της φυλής μας. Από την πρώτη στιγμή που εκδηλύθηκε ο πόλεμος, οι αρμόδιες υπηρεσίες του Υπουργείου Παιδείας ξεκίνησαν να οργανώσουν με τον δικό τους τρόπο, αρχαιολογικοί έπεξεργασμένοι, το απαραίτητο υλικό συνεκτεταμένο και λίγες ώρες μετά την έναρξη των εξορισμένων προγραμμάτων, που είχε καταρτισθεί, για κάθε ένδοχο, από της έναρξης του ευρωπαϊκού πολέμου. Το πρόγραμμα αυτό κατηγορήθηκε από μελέτη των μέτρων που είχαν ληφθεί από τα εμπόλεμα κράτη για παρεμφερείς περιπτώσεις και έτσι τα ξένα δεδομένα μας επηρέασαν από άσκοπες δοκιμές και απόλυτα χρόνου. Σε διάστημα 40 ημερών, ο αρχαιολογικός μας θησαυρός είχε εξασφαλισθεί από κάθε κίνδυνο.

Από την πρώτη στιγμή εισηγησθήσαν επιτροπές εξ' ενός αρμοπαγίτου, ενός καθηγητού του Πανεπιστημίου, ενός έφορου αρχαιοτήτων και του διευθυντού του μουσείου, οι οποίες άρχισαν να καταγράφουν τα προς φύλαξιν αντικείμενα. Ταυτοχρόνως πολυποικίλα συνεργεία από αρχαιολόγους, υπαλλήλους του μουσείου και του υπουργείου, τεχνικούς και εργάτες άρχισαν να εργάζονται πυρετωδώς.

Και πρώτα-πρώτα ανοίχθηκαν μέσα στα υπόγεια κάποιου επιταυρόφου μεγάρου, που βρίσκεται κάπου στην Αθήνα, τεράστιοι λάκκοι, όπου ετοποθετήθηκαν τα βαρύτερα αγάλματα, εκείνα δηλαδή που δεν μπορούσαν να μεταφερθούν άνωδυνως εις μεγάλην απόστασιν. Οι λάκκοι αυτοί εκαλύφθησαν αργότερα με πλάκες φύλλοι σιδήρου που αποτελούν και αυτές μέτρον, που μπορεί να αντισταθεί σε βόμβα άκρως και τών χιλίων κιλών. Τα ελαφρότερα αγάλματα ή μάλλον τα γλυπτά α' κατηγορίας, τα σπουδαιότερα του μουσείου μας, εβήσαν άλλου καταφύγιου. Κάπου στην Αθήνα κι' αυτά, σε κάποια σπήλαια που βρίσκονται μέσα σε κάποιους βράχους εβρίσκονται κρυμμένα 65 μεγάλα κιβώτια που κλείνουν ισχυρούς αρχαίους θεούς και ήρωας. 'Η κεφαλή της Τεγέας π.χ. οι εφίβοι του Μαραθώνος και τών Αντικυθήρων είναι διπλά και τριπλά ασφαλισμένοι στα σπήλαια αυτά, τα οποία προστατεύονται από πάνω μὲν από αδιαπέραστους πανύψηλους βράχους, από τα πλάγια δὲ από παχύτατους τοίχους σκυροκονιάματος.

Τὰ γυναικεία αντικείμενα της Μινωικής σπουδής ετοποθετήθηκαν κι' αυτά μέσα σε άλλα κιβώτια και φυλάσσονται στα θησαυροφυλάκια κάποιων ξεχωριστών.

Άλλες, τέλος, πολυποικίλες και πολυάριθμες αρχαιοτήτες του Εθνικού μας Μουσείου τοποθετημένες επίσης σε ειδικώς κατασκευασμένα κιβώτια, κατεχθήσαν μέσα σε σωρούς άμμου εις τα υπόγεια του επιταυρόφου μεγάρου που αναφέραμε προηγουμένως. Τα υπόγεια αυτά θυμίζουν κατακόμβες κάστρων μεσαι-

Αυτή την εικόνα παρουσιάζει εδώ και λίγες μέρες οι αθήνοες των μουσείων μας. Αγάλματα έτοιμα να «επανεστηθούν» και αυτά κάτω από σωρούς χωμάτων και πλάκες από μπετόν, άρμέν.

ωνικών, όπως τουλάχιστον τις έχουν δη σπών κινηματογράφο. Ταμπουρωμένα από όλες τις πλευρές, δίνουν την εντύπωση της απόλυτης ασφαλείας. Για να φθάσει ως εκεί η εχθρική δόρυ θα χρειασθεί να διατρέψι έπίτά κατά σειράν μπειόν κι' έπειτα απ' αυτά ένα στρώμα ειδικής άμμου που εβρίσκεται εις ύψος 2 μέτρων περίπου πάνω απ' τα πολύτιμα κιβώτια. 'Η ίδια ασφάλεια ήφίσταται και άπέναντι ένδοχομένων καταρρέσεων, δονήσεων, ή εξακοντίσεως θραυσμάτων. Γύρω-γύρω εις το μέγαρον έχουν σιταχθή εκατοντάδες σάκκοι άμμου που αποτελούν και αυτές ένα τείχος αδιαπέραστον. Ειδικώς για τας συνεπείας των δονήσεων οι τεχνικοί έχουν λάβει εξαιρετικά μέτρα. Κάθε γλυπτόν περιβάλλεται στην αρχή με παχύτατα στρώματα ξυλοβάμβακος, κατόπιν με χαρτί σκληρό, αδιάδροχο — για την ύγρασιν. Στο κιβώτιο όπου τοποθετείται κατόπιν περιβάλλεται από άφθονο και συμπεπιεσμένο ροκανίδι. Ξύλινα ύποστηρίγματα καρφωμένα στα τοιχώματα του κιβωτίου, ανάλογα με το σχήμα και τας προεξοχές του αγάλματος, άποτρέπουν κάθε κίνδυνο από μετακινήσεις και δονήσεις.

Η Ίδια λεπτολόγος προσοχή ελήφθη

και για την διαφύλαξη των αντικειμένων του μουσείου της Ακροπόλεως. Ένα μέρος από τα γλυπτά του εφυλάχθη εις τα σπήλαια που αναφέραμε, άλλα εκκρύβθησαν σε 5 αρχαίους οξυμενές που υπάρχουν λαβωμένες σε διάφορα σημεία κάποιου βράχου, άλλα, τέλος, ετοποθετήθησαν εις την στοάν του υπογείου του μουσείου αυτού. Για τον Παρθενώνα δεν ελήφθη κανένα μέτρο για τον άπλουστατο λόγο ότι ήταν αδύνατον να ληφθή. Έτσι αυτό «το ίδεώδες, το άποικυσταλλωμένον εις Πεντελήσιον μάγμαρον» παραμένει εις την διάκρισιν του επιδρομέως. Από την Ένετίαν μας είχαν έλθω ο κατάνυτος εκείνος Μοροζίνης. 'Αρά γε ο πολὺς Ντούτσε που άρέσκειται να επαναλαμβάνει τα λόγια των προπατόρων του θα φθάσει να μιμηθή και την δδελυράν πράξιν του φοβερού εκείνου προγόνου του; 'Αν το τολμήσει δεν θα είναι μόνον ο Παρθενών που θα περιμένη άναπεράσιτος τις βόμβες του. Θα είναι και το Έρέχθειον και οι Καρυάτιδες και τα Προπύλαια και το Θησεϊόν και ο ναός της Απτερόν Νίκης. Διὰ το τελευταίον αυτό αρχιτεκτονικόν άριστούργημα θα μπορούσαν να ληφθούν κάποια μέτρα ύποστηρίξεως. Οι ειδικοί όμως τα άπέφυγαν ακριβώς για να προλάβουν κάθε παρεξήγησιν. Θα μπορούσε λόγου χάριν να ύποστηρίγματα αυτά να ύποθέσουν ή να κάνουν πως τα ύπέθεσαν οι γενναίοι άεργοί του κόμητος Τσιάνο, ως... αντίαεροπορικά πυροβόλα. Και να άρπαχθούν από την πρόφασιν για να συντρίβουν εκείνα που όλες οι αυτοκρατορίες της γης, από την Ρωμαϊκή ως την άξιοδράκρητη φασιστική έθαύμισαν και εφθόνησαν.

Διὰ τών Κεραμεικόν ελήφθησαν οι ίδιες προφυλάξεις. Τα έπιτύμβια γλυπτά κατεβιάσθησαν από τις βάσεις των και κατεχόσθησαν σε μεγάλους και αυτά λάκκους. Τα άλλα, όσα δηλαδή μπορούσαν χωρίς ζημιές να μεταφερθούν εις μεγάλην απόστασιν, εναπετέθησαν μέσα σε κιβώτια και φυλάσσονται τώρα στα ώχυρωμένα υπόγεια του μουσείου μεγάρου. Διὰ τα γλυπτά των Δελφών εργάσθησαν άλλα συνεργεία που ήγχαν επί τόπου. Σε κάποιο σημείο της δελφικής περιοχής ανοίχθηκαν άλλοι μεγάλοι τάφοι για να δεχθούν τών περιήρων 'Ηρώων, την άριστοεργηματικήν Σφίγγα των Νεξίων και τις άλλες γλυπτές δόξες του μουσείου των Δελφών. 'Ο 'Απόλλωνας άς τα προστατεύη!...

Μέτρα εξ' Ισού αποτελεσματικά ελήφθησαν και για τα αντικείμενα των μουσείων Πειραιώς. Χαλκίδος, Θηβών, του μουσείου Μπενάκη, της συλλογής του Διονυσίου Λοβέρδου, για τα γλυπτά και τις εικόνες του Βυζαντινού Μουσείου, του 'Ιστορικού και 'Εθνολογικού Μουσείου, της 'Εθνικής Πινακοθήκης, του μουσείου κοσμητικών τεχνών. Σημειωτέον ότι ή εργασία αυτή έστοίχισε περί τα 3 εκατομμύρια.

Το κράτος δικαίως δεν έδίστασε να διαθέσει αυτό το ποσόν — όσο μεγάλο και άν φαίνεται για τις σημερινές συνθήκες. Οι θησαυροί, που έξωδεύσαμε τόσο καλά, έκτος του ότι δεν άνήκουν μόνο σε μās, αποτελούν και ένα από τα παραστατικώτερα σύμβολα της αλυνίας 'Ελλάδας, έν όνόματι της οποίας διεξάγονται τώρα τών Ιερώτερον άγώνων.

Γ. Ρ.

ΙΟ ΦΑΡΦΟΥΡΕΝΙΟ ΚΟΥΜΑΡΑΚΙ

Α ΠΑΣ στο μεγάλο άγιασμό Προφυρία;

Τήν ρωτούσε την Παραμονή των Φώτων ή κουμάρια της ή 'Αντρώ.

— Τί λές καλὲ 'Αντρώ μου; Καί μπορὼ νὰ μὴ πάω;

— 'Ηνέστεψες.

— Είμαι χριστιανή ορθόδοξη καὶ τήν Παραμονή τὰ Φῶτα πάντα νηστεύω γιὰ τὰ πιά άγιασμό. Καλὲ ἐσύ πιά θαρρείς πως εἶμαστε άθεοί;

— Δὲ στῶπα γιὰ νὰ συχιστῇς, μὰ ήλικιωμένη γυναίκα εἶσαι...

— 'Η Προφυρία άρπάχτηκε.

— Άκού με 'Αντρώ. Μπορεῖ νάχω τὰ χρονάκια μου μὰ από μερικές-μερικές νέες, πάλι καλύτερα βαστοῦνε τὰ κότσια μου.

— Νὰ πᾶμε ματζὶ τὸ πρωτὶ. Πῶς μ' άρῇσεις; ν' άκούω τὸ σεῖς Χριστὸν έξαφτίστηκες, έν 'Ιορδάνη βαφτιζόμενο σου Κύριε.

— Άχ! 'Αντρώ μου, ποὺν ἐκεῖνα τὰ χρόνια που ήτρεχα στὸ Καρατάσι νὰ δῶ τοὺ θὰ εἴχουνε τὸ σταυρὸ στὴ θάλασσα. 'Αμὲ στὸ Κυρατοχώρι; Ποὺ ήπέφτανε πιά στὸ νερὸ τὰ παλληκάρια καὶ τόνε θγάνανε! Κι' ἐκεῖνος που τὸν εβρίσκει ήπαιρνε μιὰ λίρα μάλαμα από τσοῖ 'Επιτρόποι!

— Τί μυρωδιὰ ἐκεῖνο τὸ μοσκολίβανο Προφυρία;

— 'Εμένα μου λές, που τῶκανα μονάχη μου κι' άμα ήθύμιαζε μοσκοβολοῦς ὁ οὐρανός...

— Τί μελωδία σάν τῶκαδες!

— 'Ηπήγαγα στὸ 'Ατζιτήρη τῇ σπῆσσαςια κι' ήγόραξα απ' οὐλα τὰ μυρωδικά. Καρεφύλια, κανέλλα, τριανταφυλλόλαδο, ὅτι σοὺ μῆχὲ στὸ νοῦ. Καὶ τῶρα καὶ 'ήθαλα καὶ μῆλο! 'Ο διάνος πάντα τῇ δικῇ μου ρετσέτα ήπαιρνε καὶ τῶκανε.

— Μὰ σ' οὐλα τὰ Χορταβατζήδικα δὲν ήπουλούσανε μοσκολίβανο Προφυρία;

— Τὸ ἴδιο ήτανε; Άλλα τὰ μάτια τοῦ λαγοῦ κι' άλλα τὰ κουκουδάκια! Καλὲ ἐμένα τὸ μοσκολίβανό μου εἶχε νά μὲ!

— Θὰ σε ξυπνήσω πρωτὶ αὔριο άκοῦς;

— Νάχης τὸ νοῦ σου νὰ μὴ σε ξυπνήσω ἐγώ. Γιατὶ γὼ εἶμαι ὀρθὴ από τὰ ἔφτα μεσάνυχτα.

— 'Η 'Ανδρὼ ἔφυγε κι' ή Προφυρία πῆγε νὰ ήσυχάζη γιὰ νὰ πάη τὸ πρωτὶ στὴν ἐροτὴ τοῦ άγιασμοῦ τῶν Φώτων.

Σηκώθηκε πρωτὶ καὶ πείριμενε.

— Εἶδες ὦρα νάβη; εἶπε στὴν κόρη της. Κρίμας που ήθελε νὰ μὲ ξυπνήση κιόλας!

Σὲ λίγο ξέφανε ή 'Αντρώ τρεχάτη.

— Καὶ μὲν Προφυρία άρρησε!

τὰ Κατορθώματα τῆς ΚΟΝΑ ΠΡΟΦΥΡΙΑΣ

— Σῶσε τὸ φανάρι σου κι' ήξημέρωσε!

— Εἴρεσις ήμουνε λιγάκι κρυωμένη γι' αὐτό...

— Καλὰ, ἄσε τσοῖ μωρολογίες καὶ πᾶμε!...

Τοῦ ἔβλεπεν νὰ φύγουν ὅταν ή 'Αντρώ τῆς λέει:

— Ποῦ θὰ θάλης τὸν άγιασμό σου Προφυρία;

— Άχου! Τὰ μυαλά μου τᾶχασα. Στάσου νὰ πάρω μιὰ κουπά!

— Καλὲ κουπά θὰ πάρης; Πάρε ἕνα

— Άχ! που νὰ σπάση τὸ κεφάλι σου, ἀλόγα!...

πράγμα μὲ χέρι. Δὲ θλίψεις ἐγὼ ήπῆρα ἕνα μπρίκι κίτρινο.

— Δὲ θέλω μπρίκι, νάμει ἴδια μοῖρα μὰ κὰρ σιν!

Μῆχης μέσα στὸ σπίτι της καὶ σε λίγο ξαναβγήκε μ' ἕνα κανατάκι από γυναι με χρυσὰ ποικίλα.

— Άχου ὁμορφο ποῦνα! εἶπεν ή 'Αντρώ.

— Αὐτὸ τὸ κουμάρικι τῶχω από τῇ συχωρεμένη τῇ μάνα μου. Εἶναι λέει Βενετσιάνικο καὶ τὸ προσέχω σάν τὰ μάτια μου γιατί τῶχω γιὰ ένδομηση!

— Νὰ μὴ στὸ σπάσουνε!

— Μὴ κακομελετᾷς καὶ μὲν 'Αντρώ! 'Ηβοί! Καλύτερα νὰ σπάση τὸ κεφάλι μου παρά τὸ κουμάρικι, αὐτό...

Εβήσαν στὴν ἐκκλησίαν. 'Ολος ὁ κόσμος συναγμένος ἔξω περίμενε τοὺς ἱερεῖς που θὰ ήρχόντουσαν νὰ κάνουν τὸν άγιασμό επάνω στὸ κίβριμα.

— 'Η Προφυρία ἔβηκε παρέα δυὸ γυναιμεις κι' άρχισε νὰ κουκουμπούνη.

— 'Η 'Αντρώ, τὴν ἔσπρωξε μὲ τὸν άγκωνά της.

— Τί εἶναι;

— Καλὲ σῶπα πιά! Δὲ θλίψεις πως οἱ ἐμφοροὶ σε θλίπουνε πιά οὐλο μιλᾷς!

— Τῇ γλώσσᾳ γιατί μᾶς τὴν ἔδωκε ὁ Θεός;

— Μὰ μέσα στὴν ἐκκλησίαν χριστιανοὶ μου καὶ τέτοια πῖση νὴ μέρα;

— 'Η Προφυρία κοκκίνισε καὶ εἶπε:

— Καλὰ, καλὰ, δὲ θέλω περκοῦ

ρα τὸ ρο στῇ δουλειᾷ μου 'Αντρώ! 'Εκεῖνη τῇ στιγμῇ ὄγχαν τὰ παιδιὰ μὲ τις λαμπάδες καὶ τὰ ξεστέρια κι' οἱ παπάδες πλησίασαν τὴν Κοιμητήρια. 'Ενα σοῦς άκούστηκε κι' ή Προφυρία σῶπαε άμέσως. 'Από μέσα της ὁμως ἔβραζε.

— Φωτιά νὰ σε καλὴ λαλή, εἶπε, που θὰ μου κάνης τὸν ἄδουκάτο!

Οἱ ψαλμοδῖες τὰ άναμμένα κεράκια καὶ τὸ χαρμόσυνο τῆς γιορτῆς ἔκανε τῇ γρητὰ νὰ λουφάζη.

Σάν ἐτέλειωσε ή κατάθεσις ὅλος ὁ κόσμος ἔτρεξε μὲ τὰ κανάτια, τὰ μπρίκια νὰ πάρη άγιασμό γιὰ τὸ σπίτι του.

— 'Η Προφυρία ἔτρεξε μὲ τοὺς πρώτους.

— Καλὲ Προφυρία, ξεφώνησε ή 'Αντρώ, θὰ στὸ σπάσουνε, καρτέρη καὶ δὲ θὰ τελείψῃ ὁ άγιασμός.

'Εκεῖνη ὅμως δὲν άκούε. Μὲ τὸ χερὶ άναμμένο προχώρησε μέσα στὸ πλῆθος ἔτοιμη νὰ βουτήσῃ τὸ κανατάκι στὸ νερὸ.

Τὸ χερὶ της ἔγειρε κι' άναψε ἕνα πλεχτὸ που φοροῦσε στὸ κεφάλι ή Νικολιὰ ή Χοντροῦ.

— Καλὲ δὲ θλίψεις; Μοῦκαψες τὰ ζουλούφια μου, τῆς φώναξε.

— Μὴν σκουντᾷς, μὲ μὴ σε τσουρουφλίζουνε! εἶπεν ή Προφυρία.

— Χριστιανὴ μου ἔχεις καὶ τῇ γλώσσᾳ, ἐμ' φταίχτης, ἐμ' άπάνω θεοῦτης! Κόττα μαλλιά που μοῦκαψες.

— 'Η Προφυρία γέλασε:

— Οἱ μπαρμπέρηδες κλέφτες δὲ θὰ γίνουνε. Σάν αὐτὰ τὰ μαλλιά ἔχουνε στῇ μύστα της!

— Τί θές νὰ πῇς πως φορῶ περροῦκα;

— Τὸ λές καὶ σε πιστεύω μάτια μου, φώναξαν ή Προφυρία.

— 'Η Νικολιὰ σήκωσε ἕνα μπακιρένιο κατσαρόλι καὶ καθὼς τὸ κατέδασε ἔκανε κομμάτια τὸ κανατάκι τῆς Προφυρίας.

— Άχ! Ποῦ νὰ σπάση τὸ κεφάλι σου ἀλόγα τοῦ μουράγιου! ξεφώνησεν ή γρητὰ καὶ τῇ γυμῆς.

Εὐτυχῶς τις ἔχωρίσανε οἱ παρευρισμένοι. Σάν γόρτζε σπῖτι ή Προφυρία ἔλεγε:

— 'Ησάωθηκε ή 'Αντρώ μὲ τὸ κουμάρικι τὸ φαρφοῦρενιο ὅπου ήπιασε τὸ στραβὸ τῇ καὶ μὲ τὸ σπάσανε!

ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΝΟΣΤΙΜΑ ΚΑΙ ΑΝΟΣΤΑ

ΠΡΩΨΥΤΕΡΗ ΤΙΜΗ

— Άγαπητὲ φίλε, εἶμαι εὐτυχὴς νὰ σὰς άναγγεῖλω ὅτι θὰ σὰς άπονεμηθῇ ή Λεγεὼν τῆς Τιμῆς!

— Δὲν ξέρω πως νὰ σὰς ευχαριστήσω, κύριε ύπουργέ. Πιστέψατε ὅτι θὰ κάμω ὅτι μοῦ εἶναι δυνατόν γιὰ νὰ γίνω ἄξιος τῆς τιμῆς αὐτῆς.

ΠΕΡΙΤΤΑ

— 'Η μητέρα συμβουλεύει τὸν γυιὸ της:

— Κύνταξε, παιδί μου, νὰ μάθης πολλὰ γράμματα γιὰ νὰ μπορέσης νὰ δουλέψης σάν τὸν θεὸ σου τὸ Στάθ. 'Ο θεὸς σου ήθε στὴν 'Αθήνα χωρὶς παπούτσια καὶ σήμερα ἔχει τρία κατομύρια.

— Τί λές μαμμά; Καὶ εἶπε:

— Καλὰ, καλὰ, δὲ θέλω περκοῦ

ΧΡΥΣΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Η νεαρά ξανθούλα Έρμινια, κόρη του χρεωκοπημένου τραπεζίτη Μπαρκή, μαθαίνει ξαφνικά ότι ο Νίκος Σταυρίδης, τον οποίον υπεραγαπά, έχει πέσει θύμα αυτοκτονικού δυστυχήματος στην Θεσσαλονίκη. Τρέχει άμέσως εκεί, συνοδευόμενη από τον γιατρό Φαρδῆ. Ο Σταυρίδης σώζεται από τον θάνατο αλλά παθαίνει πλήρη άμνησία. Η Έρμινια και ο γιατρός τον παίρνουν μαζί τους στην Αθήνα.

ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ ξεκίνησε. Ξεκίνησε για την Αθήνα, κουβαλώντας μαζί με τους άλλους επιβάτες του, και τρεις ανθρώπινες δυστυχίες.

Η καλύτερα, δυό. Γιατί ο Σταυρίδης ούτε δυστυχισμένος ήταν, ούτε ευτυχισμένος, ούτε άνθρωπος πιά...

Καθ' όλο το διάστημα της διαδρομής ο Φαρδῆς δεν έπαψε να παρακολουθῇ τὸν ἄρρωστο, καὶ νὰ φροντίζῃ τὴν Έρμινια, ἡ ὁποία εἶχε ἀκόμα μεγαλύτερη ἀνάγκη προστασίας. Ἐπειτα ἀπὸ τίς τόσες ἀλλεπάλληλες συγκινήσεις, οἱ αἰσώδεις καὶ σταθεροὶ χαρακτήρες τῆς εἶχε ἀρχίσει νὰ δείχνῃ σημεῖα λιποψυχίας. Τὰ ἀπλανῆ μάτια τῆς στρεφόταν σὰν χαμένα τότε πάνω στὸν γιατρό, καὶ πότε στὸν Σταυρίδη. Καὶ τὰ χεῖλη τῆς ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ψιθύριζαν κάτι ἀκατάληπτα λόγια. Μέσα σ' αὐτά, τὸ μόνο ποὺ ὁ γιατρός ἤμπορεσε ν' ἀντιληφθῇ ἢ ἡ δυὸ φορές ἦταν ἕνα ἄτονο καὶ ὁμοιόμορφο «Νίκο μου», Νίκο μου....

Μόλις φτάσανε στὴν Αἰθήνα, ὁ Φαρδῆς φρόντισε πρῶν ἀπ' ὅλα νὰ ἐγκαταστήσῃ τὸν ἄρρωστο σὲ μιὰ πρόχειρη τῆξεως νευρολογικῆς κλινικῆς ἐνὸς φίλου του γιατροῦ. Ἡ κατάσταση τοῦ Σταυρίδη ἤτανε σοβαρή: Φαινότανε πὼς ἡ μνήμη του θὰ γύριζε μόνο σιγά-σιγά, ἂν θὰ νόριζε ποτέ... Ἡ Έρμινια ἄκουσε τὸ φοβερὸ νέο μὲ σφιγμένα δόντια. Ὁ Φαρδῆς προσπαθῆσε νὰ τῆς δώσῃ κουράγιο:

— Μὴν ἄκουες... Αὐτοὶ οἱ νευρολόγοι εἶναι πάντα υπερβολικοί...

— Ἐσεῖς, δηλαδή, ἐλπίζετε περισσότερο;

— Ὅπωςδήποτε...

Ἡ μικρούλα μὲ τίς χρυσὲς μπούκλες ἔμεινε γιὰ λίγο σιωπηλή. Ὑστερὰ, ψιθύρισε:

— Ἐγὼ, νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἔχω καμιάν ἐλπίδα... Κάτι μέσα μου λέει πὼς ὁ Νίκος δὲ θὰ μὲ γνωρίσῃ πιά ποτε... Πὼς δὲ θὰ ξαναδῶ τὰ μάτια του

νὰ μὲ κυτᾶνε μ' ἔρωτα...

Μέσ' στὸ αὐτοκίνητο τοῦ Φαρδῆ, στὸ γυρισμὸ τους ἀπ' τὴν κλινικὴ, ποὺ θρῆσκόντανε πρὸς τὸ μέρος τῆς Κηφισιάς, οὐτ' ὁ Φαρδῆς οὐτ' ἡ Έρμινια ἀλλάζανε κουβέντα. Μόνο, ἅμα φτάσανε μπροστὰ στὸ σπίτι τῆς Κυψέλης, τὴν ὥρα ποὺ ἐκεῖνος τὴν βοηθοῦσε νὰ κατεβῇ, τῆς εἶπε:

— Ἐγὼ τώρα, φεύγω, μικρή μου Έρμινια... Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ βρίσκωμαι στὶς ἐξηγήσεις σου μὲ τὸ μπαμπά σου...

Τοῦδωσε τὸ χέρι τῆς, παγωμένη, ἀδιάφορη, χωρὶς ἕνα «εὐχαριστῶ». «Ὅλα πιά γι' αὐτὴν εἶχανε τελειώσει. Τί λόγος νὰ κανῇ τὴν πολιτισμένη;... Ὁ Νίκος τῆς ἦταν ἕνας ζωντανὸς πεθαμένος. Ὅλα τ' ἄλλα δὲν εἶχανε καμιὰ σημασία μπροστὰ σ' αὐτό... Ἡ φοβερὰ του πραγματικότης, σὲ μιὰ φοβιστικῇ ἀκτινοβολίᾳ, ἔσθυνε ὅλα τ' ἄλλα στὸν κόσμο. Κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πατέρα τῆς, γιὰ τὸν ὁποῖο εἶχε θυσιάσει τόσο πρόθυμα καὶ τὴν δική τῆς τὴν εὐτυχία, φαινόταν, τέτοια σὰν νὰ περνοῦ μπροστὰ στὸν ἀφάνταστο πόνο ποὺ αἰσθανόταν στὴν καταστροφὴ τοῦ Νίκου. Γιατί, ὅλα μποροῦσε νὰ τὰ ὑποφέρῃ, ἀκόμα καὶ νὰ χαρίσῃ τὸν ἀγαπημένο τῆς σὲ μιὰν ἄλλη, ἀρκεῖ τουλάχιστον νὰ τὴν ἤξερε ζωντανὸ καὶ εὐτυχισμένο. Ἡ σκέψη ὅμως πὼς ἐκεῖνος θάταν ἀπὸ τώρα καὶ στὸ εἶξ ἕνας ζωντανὸς πεθαμένος, τῆς φαινόταν ἀνυπόφορη.

Μὲ θήματα κλονιζόμενα μπῆκε στὸ σπίτι τῆς. Στὴ νοσοκομιοῦ ποὺ τῆς ἄνοιξε, καὶ στὴν ὁποία ὁ Φαρδῆς, φεύγοντας εἶχε ἀναθέσει τὴν φροντίδα τοῦ πατέρα τῆς, δὲν εἶπε τίποτα. Τὴν παρέκάλεσε μόνο νὰ μὴ εἰδοποιήσῃ τὸν πατέρα τῆς γιὰ τὸν ἐρχομὸ τῆς, παρὰ μόνο ἔτσι ἐκείνη θάταν σὲ θέση νὰ τὸν ἀντικρίσῃ καὶ νὰ τοῦ μιλήσῃ.

Γιατὶ καταλάβαινε πὼς ἡ ὥρα τῶν μεγάλων ἐξηγήσεων πλησιάζει. Ὁ Φαρδῆς νὰ δικαιολογήσῃ τὴν πολυήμερον ἐξαφάνισή τῆς, καὶ μ' αὐτὴν, ἀναγκαστικὰ, καὶ τὸν ρόλο ποὺπαίξαν στὴ ζωὴ τῆς ὁ γιατρός Φαρδῆς καὶ ὁ Νίκος Σταυρίδης.

Πρὸς τί, ὅμως, ὅλα αὐτά; Τώρα πιά δὲν ἔνοιωθε μέσα τῆς οὔτε κἂν τὴ δύναμη νὰ μιλήσῃ, νὰ ἐξηγήσῃ, νὰ δικαιολογηθῇ...

Μὲ κλονιζόμενα θήματα διεσπάρθηκε στὸ δωμάτιό τῆς. Ἀφοῦ μ' ἕνα ἐπιτακτικὸ κίνημα ἀπεμάκρυνε τὴν νοσοκόμα ποὺ ἐρχόταν πίσω τῆς, πρὸθύμῃ νὰ τῆς

παράσῃ κάθῃ ὑπηρεσία, ἔκλεισε τὴν πόρτα τῆς καὶ ἔτσι ντυμένη ἀκόμα ὅπως ἦταν, ἔπεσε πάνω στὸ κρεβάτι τῆς καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς.

Ὅταν σήκωσε τὸ κεφάλι τῆς ἡ Έρμινια, δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ πῇ ἂν θρῆσκόνταν ἐκεῖ μέσα μιᾷ ὥρᾳ ἢ μήπως εἶχε περάσει μιὰ ὀλόκληρη μέρα. Γύρω τῆς, τὸ σκοτάδι εἶχε ἀπλωθῇ.

Μηχανικὰ διεσπάρθηκε στὸ παράθυρο καὶ τᾶνοιξε. Ἐξῶ εἶχε νυχτώσει. Ἀνέπνευσε μὲ δῖψα τὸν καθαρὸ ἀέρα. Τὸ νεανικὸ αἷμα τῆς ἐπανακτοῦσε τὰ δικαιώματά του, εἶχε ἀρχίσει νὰ κυκλοφορῇ μέσα στὶς φλέβες τῆς μὲ τὴν ὀρμὴ τῶν δεκαοκτῶ χρόνων τῆς. Καὶ τ' ἀστέρι ποὺλαμπαν πάνω στὸ στερέωμα, τῆς φάνηκε πὼς τὴν γεμίσαν μὲ κάποια γλυκαῖα, ἀπροσδιόριστη ἐλπίδα.

Ποῖος ξέρει; Ἰσως ὅλα νὰ μὴν εἶχαν χαθῇ γι' αὐτὴν. Ἰσως, ἀκόμα νὰ ἔμεινε καὶ γι' αὐτὴν λίγη χαρὰ σ' αὐτὸν ἰδὸν κόσμῳ... Λίγη εὐτυχία...

Καὶ μὲ τὸ συναίσθημα αὐτὸ ἔμεινε ἐκεῖ, ἀκουμπισμένη στὸ παράθυρο, γιὰ πολλὴ ὥρα. Ἐνα χέρι τὴν τραβήξε ἀπὸ τὸν ὄμο. Ἦταν τῆς νοσοκόμας ποὺ μολοντὶ σεβόταν, τὸν πόνο τῆς—τὸν ἄγνωστο, μὰ καὶ τόσο φανερό!— θέλησε νὰ τὴν τραβήξῃ μέσα.

Ἡ Έρμινια, σὰν ἕνα εὐτακτο παιδάκι, ἀφέθηκε στὰ χεῖρα τῆς χωρὶς λέξη. Καὶ σὲ λίγο, βρέθηκε μέσα στὸ κρεβάτι τῆς.

Ὅταν ξύπνησε, ὁ ἥλιος ἦταν ἤδη σηκωμένος πρὸ πολλοῦ. Καὶ οἱ ἀκτίνες του, πέφτοντας στὶς χρυσὲς τῆς μπούκλες ἔδιναν στὸ πρόσωπό τῆς ἕναν παρὰ ξένο φωτισμό.

Σηκώθηκε μὲ ἀπόφαση ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴ μοῖρα τῆς, ὅποια καὶ ἂν ἦταν. Καὶ σὲ λίγο, μὲ θήματα ἀργὰ μὰ σταθερὰ διεσπάρθηκε πρὸς τὸ δωμάτιο τοῦ πατέρα τῆς. Χτύπησε τὴν πόρτα, ἄκουσε τὸ «ἐμπρός», ἄνοιξε καὶ τὴν στιγμὴ ἐκείνη στάθηκε ἀναποφάσιστη στὸ πλῆθος τοῦ ἀνοίγματος. Ἀντίκρουσε τὸ κεφάλι τοῦ πατέρα τῆς, στραμμένο στὴν ἐῖσοδο, μὲ τὰ βλέμματα καρφωμένα πάνω τῆς, σὰν δυὸ πελώρια ἐρωτηματικά.

Μόλις πέρασαν τὰ πρῶτα δευτερόλεπτα τῆς ἐκπλήξεως, ἐκεῖνος ὤρμησε πάνω τῆς, τὴν ἔσυρε μέσα στὸ δωμάτιο καὶ τὴν ἔσφιξε σὰν τρελλὸς στὴν ἀγκαλιά του, ψιθυρίζοντας: «Κόρη μου, κόρη μου, ἀγαπημένη μου Έρμινια!»

Στὴν ἀγκαλιά ἐκείνη, ποῦταν γιὰ τὴν Έρμινια ἡ πραγματικὴ μητρικὴ ἀγκαλιά, ἀφοῦ γι' αὐτὴν ἡ μητέρα δὲν εἶχε δεῖξαι ποτέ ἐξαιρετικὴ ἀγάπη, ἡ νέα κοπέλλα ἔνοιωσε τὸν ἑαυτὸ τῆς σὰν σ' ἕνα ἀσφαλὲς καταφύγιο. Καὶ βρέθηκε αὐτόματα τὸ θάρρος νὰ μιλήσῃ.

Μὲ λόγια λιτὰ καὶ μὲ μάτια δακρυσμένα ἐξιστόρησε στὸν πατέρα τῆς ὅλο τὸ δράμα ποὺ εἶχε ζήσει ἀπὸ τὴν τραγικὴ ὥρα τῆς συλλήψεώς του. Δὲν ἔκρυψε τὴ στάση τῆς μητέρας τῆς. Τὴν ἀθώα γνωριμία τῆς μὲ τὸν Νίκο Σταυρίδη, ποὺ πρῶτος ὑπερασπίσθηκε τὴν ἀθωότητα τοῦ πατέρα τῆς. Τὶς προτάσεις τοῦ Φαρδῆ, ποὺ, ὅπως ἀπεδείχθη περὶτρανὰ ἐκ τῶν ὑστερῶν, δὲν εἶχαν τίποτα τὸ προσβλητικὸ γι' αὐτὴν, ἀφοῦ ὁ γιατρός πιθανοῦσε νὰ ἐνώσῃ νόμιμα μαζί τῆς τὴν ζωὴ του γιὰ πάντα. Τὴν βοήθεια ποὺ τόσο πρόθυμα προσέφερε γιὰ τὴν ἀποφυλάκιση τοῦ τραπεζίτη.

Μὰ ὅταν, ἔφθασε στὸ δυστύχημα τοῦ Σταυρίδη, ἡ Έρμινια δὲν κατόρθωσε νὰ συγκρατήσῃ τοὺς λυγμούς τῆς.

Καὶ μπροστὰ στὸ ξέσπασμά τῆς ἐκεῖνος, τότε μόνον, γιὰ πρώτη φορὰ, ἀντελήφθη ὁ Μπαρκῆς ὅλο τὸ μέγεθος τοῦ δράματος ποὺ ζῶσε ἡ κόρη του, τὸ φτωχὸ καὶ ἀδύνατο καὶ ἄπειρο ἐκεῖνο κορίτσι. Τότε μόνον κατάλαβε πόσο μεγάλη ἦταν ἡ θυσία τῆς, ὅταν δέχθηκε νὰ παντρευθῇ τὸν Φαρδῆ εἰς ἀντάλλαγμα τῆς βοηθείας του. Καὶ πόσο πολὺ ἔπρεπε νὰ τὸν ἀγαπᾷ τὸν ἴδιο, τὸν πατέρα τῆς, γιὰ νὰ δεχθῇ νὰ θυσιάσῃ τὴν ἀπερριζωμένη ἀγάπη ποὺ ξεσποῦσε τώρα μέσα στοὺς λυγμούς τῆς.

Μπροστὰ στὸ μέγεθος τῆς θυσίας ἐκείνης καὶ τοῦ πόνου, ὁ Μπαρκῆς ἔμεινε σιωπηλὸς καὶ ἀναποφάσιτος.

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

ΝΟΥΣΙΜΑ ΚΑΙ ΑΝΟΣΤΑ

ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ

Ὁ δεσποφύλαξ λέγει σ' ἕναν κρατούμενον ποὺ μόλις ἔφθασε στὴν φυλακή: — Πρέπει πρῶτα νὰ περάσῃς ἀπὸ τὸ λουτρό. Ἀπὸ πότε ἔχεις νὰ κάνῃς μπάνιο;

— Ἀπὸ πότε; Μὰ εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μπαίνω στὴ φυλακή.

ΝΕΑ ΑΝΑΚΛΑΥΨΙΣ

Δυὸ μεθυσμένοι στέκονται μπροστὰ σ' ἕνα ἀγαλμα καὶ τὸ κυτᾶζου.

— Τί περιστάνει αὐτὸ ἐδῶ; ρωτᾷ ὁ ἕνας ποὺ ἦταν σκίμπα.

— Εἶναι ὁ Γαλιλαῖος, ἀποκρίνεται ὁ ἄλλος, ἀφοῦ ἐδιδάξε τὴ χαραγμένη στὸ μάρμαρο ἐπιγραφή:

— Καὶ ποῖος εἶναι ὁ Γαλιλαῖος;

— Εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ ἀνεκάλυψε ὅτι ἡ γῆ γυρίζει.

— Μὰ τότε πρέπει νὰ κάνουν καὶ τὰ δικὰ μας ἀγάλματα. Γιατὶ γιὰ μᾶς ἡ γῆ πάντα γυρίζει...

ΠΕΡΙ ΑΞΙΑΣ

— Ἀγαπητὴ μου κυρία, οἱ ἄνδρες δὲν ἀξιίζουν καὶ μεγάλα πρᾶγματα.

— Τὸ κακὸ εἶναι ὅτι ἐμεῖς εἴμαστε ἰσοῦς τῶν!

Εὐζωνικὴ συνεργασία

ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Τοῦ Τάσου Κοραφουτιᾶ δεκανέως τῶν εὐζώνων

Νὰ μὴ στὰ πολυλογῶ Μαρκ'λίω μ' ἰκεῖν' προχωροῦσαν. Μὴ βλιέποντας ἀντίστασι τοῦ παράπαν, ξεθαρευτήκανι καὶ ἤρθανι ἰντὸς βουλῆς τ' ἐκεῖνου!

Ἀρχέφανι μάλιστα καὶ νὰ βαροῦνι. Χαμπέρ' ἐμεῖς!... Τρώγαμι...

Τέλους πάντ'ν μίνια σφαῖρα φρατέλλικη βάρισι στ'ν καραβάνα μ' καὶ χύνετι ἡ ξουμὸς ἰντὸς ἐπὶ τ'ς χιόνους!...

Τότ'νις θύμ'σα στ' ἀλήθεια.

Τ' λ'πὸν σηκώνουμι Μαρκ'λίω μ' ἀγειρμέν'ς μὲ τ'ν ξιφουλόγγ' στ' χεῖρια μ'. Σ'κόνετι καὶ ἡ Πάνους ἡ Ἀγγελούρας, καὶ ἡ Δ'μητρεὶς ἡ Πιπερίδ'ς καὶ κἀνονυμι γιουρούς'!

— Φούσκω τ'ν! φ'νάξου ἰγῶ.

— Φούσκω τ'ν!... φ'νάξει ἡ Πάνους.

— Φούσκω τ'ν!... φ'νάξει ἡ Πιπερίδ'ς λιβέντις μέχρι καὶ πάν'.

Κι μὲ τ'ς ξιφουλόγγ'ς οὐρᾶμι κατ' ἀπάνω τ'ς!...

Ἐρὲ Μαρκ'λίω μ', ποῖος εἶδι τὸ θιὸ καὶ δὲν τ'ν φουβήθηκα;

Τὰ παρᾶνι οὐλα σβῆλα, σπαθιά, τ'φέκια, μπαλάσκια οἱ φρατέλλ' καὶ ὁ ποὺ φύγ'—φύγ'!... Οὐρλιαξὴ ἡ λουχ'γὸς μᾶς:

— Βρε Τάσου!... Τάσου!...

Τίπ'τ'ς ἰγῶ!... Τραβούσα κατὰ τοῦ Ἐλδασάν!...

— Τσου!... φουνάξ' ἡ λουχ'γὸς μᾶς... Τάσου!...

Ὄντας ἱπιστρέφαμι ἰφέραμι δέκα ἰφτά ἰχλαῶτ'ς διμέν'ς μὲ μίνια τριχιά, ἰγῶ, ἡ Πάνους καὶ ἡ Πιπερίδ'ς. Δέκα ἰφτά πιάκαμι νὰ μάρ'νι νὰ μὴ μ' χαλᾶνι τοῦ γεῦμα μ'!...

Ἐτρεῖον Μαρκ'λίω μ' οὐδὲν, μόν' πέσε τὰ προσκυνήματα ἀπανταχῶς εἰς τ' χουρίου Ἰπράσσον καὶ οἱ ἀσπάζουμι

Λυσσαλέους καὶ γενητενικὸς ΤΑΣΟΥΣ ΚΟΡΑΦΟΥΤΙΑΣ

ἡ λιγόντους Δικανέφς τ' Β'ζονικὸς

ἡ λιγόντους

ἡ λιγόντους

ἡ λιγόντους

ἡ λιγόντους

ἡ λιγόντους

ἡ λιγόντους

ἡ λιγόντους

Τὸ τελευταῖο φύλλο

Τοῦ Ο Χένρυ

ΣΤΟ τελευταῖο πᾶ-
τομα ἑνὸς παλῆου καὶ
σχεδὸν ἐρειπωμένου οὐ
σιπιτιοῦ, ἡ Σοὺ καὶ ἡ
Τζόνση εἶχαν στήσει τὸ αὐ-
τις των. «Τζόνση» ἦταν τὸ
χαϊδευτικὸ τοῦ Ἰωάννα. Ἡ
μία ἦτο ἀπὸ τὴν Μαλίν, ἡ
ἄλλη ἀπὸ τὴν Καλλιφορνί-
αν. Εἶχαν γνωρισθῇ εἰς τὴν
τάμπλ-ντ-ὲν ἑνὸς «Ντελμό-
νικο» τῆς ὁδοῦ Ὀγδόης· ὅ-
ταν εἶδαν, ὅτι τὰ γούστα τους
εἰς τὴν τέχνην, τὴν σαλάταν
κουνουπίδ, καὶ τὰ φαριεῖα
μανίκια ἦσαν κοινά, τὸ συν-
τροφικὸ ἀτελεῖ ἤρθε πᾶς
φυσικὸ συμπέρασμα.

Αὐτὰ συνέβησαν τὸν Μάη.
Τὸν Νοέμβριον μιά ἀγωνιστὴ
κυρία, τὴν ὁποία, οἱ γιατροὶ
ἔλεγον Πνευμονίαν, ἀρχίσε
νὰ μπαينوγαίνει εἰς τὴν γει-
τονιά καὶ νὰ ἐγγίξῃ πότε τὸν
ἕνα πότε τὴν ἄλλην μετὰ τὰ
παγωμένα δάκτυλά της.

Ἡ κυρία Πνευμονία κτύπη-
σε τὴν Τζόνση, καὶ τὴν ἀ-
πλωσε ἀκίνητη στὸ θαμμένο
σιδερένιον κρεβάτι της, με-
μόνον θέαμα τὸν ἴσιον καὶ
μονότονον τοῖχον τοῦ διπλανοῦ
σιπιτιοῦ ποὺ φαινότανε μέσα
ἀπὸ τὰ μικρὰ παράθυρα τῆς
κάμαρας τῆς.

Ἐνὰ πωρὶ ὁ διαστικὸς για-
τὸς ἐφώνησε τὴν Σοὺ εἰς
τὸν διάδρομον σοφῶς καὶ με-
κατεβαμένα φρύδια.

— Ἡμπορεῖ νὰ ἐλπίζῃς ἕνα...
δέκα τὰ ἑκατὸ, εἶπε τινά-
ζοντας τὸ θερμόμετρό του.
Καὶ αὐτὴ ἡ ἐλπίς ἐξαπτάται
ἀπὸ τὴν θέλησίν της νὰ ζή-
σῃ. Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον
μερικοὶ ἄνθρωποι συμμαχοῦν
μετὰ τὴν σάβανω-ρα κάνουν
τὴν ἱατρικὴ ἐπιστήμη ἕνα
μηδενικὸ καὶ τίποτε ἄλλο. Ἡ
μικροῦλα σὺς ἀποφάσισε νὰ
μὴ γίνῃ καλὰ. Ξέρετε νάχη
καρμιά ἐπιθυμία;

— Ναί, ἤθελε... νὰ ζω-
νοῦναι τὸν κόλπον τῆς Νεα-
πόλεως, μιά μέρα, εἶπε ἡ
Σοὺ.

— Νὰ ζωγραφίσῃ; Κουροφέ-
ξα! Ἐγὼ τίποτε στὸ νοῦ
της ποὺ ν' ἀξίξῃ τὸν κόπον.
Κανένα ἄντρα, λόγου γάρου.

— Ἄντρα; εἶπεν ἡ Σοὺ,
μὴ σπυσιὸν στὴ φωνή της.

— Ὅχι, γιατρέ, δὲν ὑπάρχει
τέτοιον εἶδος πόθου.

— Ἀν δὲν ἔνι λοιπὸν εἰσπ-
τα νὰ τὴν κρατήσῃ στὴ ζωή,
εἰναστε ἀσπρη! εἶπε ὁ για-
τὸς. Θὰ κάμω ὅ,τι ἐξαργύ-

ται ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη, ὅτι
περὶ ἀπὸ τὸ χέρι μου. Ἄλ-
λα ὅταν ὁ ἀρρωστός μου ἀρ-
χίσῃ καὶ μετὰ τὰ ἀμάξια
τῆς κηδεῖας του, τότε καὶ ἐ-
γὼ ἀφαιρῶ πενήντα τὰ ἑκα-
τὸ ἀπὸ τὴν θεραπευτικὴ δύ-
ναμιν τῶν ματιῶν μου. Ἀν
κατορθώσῃ νὰ τὴν κάμω
νὰ σῶς ἐρωτήσῃ, ἔστω καὶ
μιά φορά, γιὰ τὴν χειμερινή
μὸδα τῶν μαντιν, ἡμπορεῖ ν'
ἀνεβάσῃ τὴν ἐλπίδιν μου ἀπὸ
δέκα εἰς εἴκοσι τὰ ἑκατὸ.

Ἀφοῦ ἔφυγε ὁ γιατρός, ἡ
Σοὺ μπήκε στὸ ἀτελεῖ καὶ ἐ-
κεῖ σὲ μιά γωνιά ἐμούσκεψε
μετὰ τὰ δάκρυά της μιά μι-
κροῦσαι γιανωμένη πε-
τσέτινα. Ὑστερὰ μπήκε
μέσα στὸ δωμάτιον τῆς ἀρρω-
στης χοροπηδώντας καὶ σφω-
ρίζοντας ἕνα φῶς-τρόχι.

Ἡ Τζόνση ἦταν ἐπαλωμέ-
νη στὸ κρεβάτι, μόλις σα-
λεύοντας κάτω ἀπὸ τὰ σκι-
πασμάτα καὶ μετὰ τὸ πρόσω-
πὸς τὸ παράθυρο. Ἡ Σοὺ
νομίζοντας πὼς ἡ ἀρρωστη
κοιμότανε, σταμάτησε τὸ
σφύριγμα. Σὴν κάθησε ὅμως,
ἀκούσε σὲ λίγο τὴν ἀδύνατη
φωνίτσα τῆς Τζόνση. Πετά-
χτηκε καὶ ἔσκυψε πάνω ἀπὸ
τὸ κρεβάτι της.

Τὰ μάτια τῆς Τζόνση ἦσαν
ὀρθάνοικτα. Ἐκύτταξε ἔξω ἀ-
πὸ τὸ παράθυρο καὶ μετροῦσε
...μετροῦσε ἀνάποδα.

«Δώδεκα», ἔλεγε, «ἐνδε-
κα», καὶ ὕστερὰ «δέκα», «ἐν-
νέα» καὶ κατόπιν «ὀκτώ» καὶ
«ἑπτὰ» σχεδὸν ἀμέσως.

Ἡ Σοὺ ἐκύτταξε καὶ αὐ-
τὴ μετὰ προσοχὴ ἀπὸ τὸ πα-
ράθυρο. Τί ἦταν δυνατόν νὰ
μετρή; Δὲν ὑπῆρχε παρὰ μιά
μελαγχολικὴ ἀντὶ καὶ ὁ γυ-
μνὸς τοῖχος τοῦ διπλανοῦ
σιπιτιοῦ πέντε μέτρα μακρὰ
ἕνας παμπάλαιος κιστὸς στει-
ρογούριζε καὶ σάπιζε στὴν
βάσιν τοῦ τοίχου. Τὸ κρῦ-
φισμα τοῦ φθινοπώρου τοῦ
εἶχε πάρει τὰ φύλλα καὶ τοῦ
ἄφῃσε τὸν σκελετὸ γυμνὸν,
σχεδὸν κολλημένο μετὰ τὰ
τοῖχον τοῦ τοίχου.

— Τί τρέχει, ἀγάπη μου;
ἐρώτησεν ἡ Σοὺ.

— Ἐξῆ, εἶπε ἡ Τζόνση
σχεδὸν ψιθυρίζοντας. Πί-
στων γενηρότερη τῶρα.
Ποῖν ἀπὸ τρεῖς μέρες ἦσαν
σχεδὸν ψιθυρίζοντας. Πί-
τὸ κεφάλι, ὅταν τὰ μετροῦ-
σα. Τώρα ὅμως εἶναι εὐκα-

λώτερο. Πάει κι'
ἄλλο. Ἔμειναν
μόνον πέντε.

— Τί πέντε, ἀ-
γάπη μου;

— Φύλλα. Πά-
νω στὸν κιστὸ.
Ὅταν θὰ πέσῃ
καὶ τὸ τελευταῖο,
θὰ πεθάνω κι' ἐ-
γώ. Τὸ ξέρω τώρα
τρεῖς μέρες. Δὲν
σοὺ τὸ εἶπε ὁ για-
τρός;

— Οὐφ, μὴ λές
τέτοιες κουταμά-
ρες, παραπονέθη-
κε ἡ Σοὺ μετὰ
γαλοπρεπὴ περι-
φρόνησιν. Καὶ τί σχέση ἔχουν
τὰ φύλλα τοῦ κιστοῦ μετὰ τὴν
καλυτέρευσίν σου; Μὴν γίνε-
σαι ἀνόητη. Προσπάθησε νὰ
πάρῃς λίγο ζωὴν τώρα, καὶ
ἄφῃσε τὴ Σοὺ νὰ ἐργασθῇ
λιγίον νὰ πούλῃσῃ τὰ σχέδιά
της στὸν ἐκδότη καὶ νὰ μπο-
ρέσῃ ν' ἀγοράσῃ λίγο κρα-
σάκι, γιὰ τὸ ἀρρωστό της κο-
ριτάκι, καὶ καμμιὰ μπριζόλα
γιὰ τὸν λιχουδὴ τὸν ἑαυτὸν
της.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη ν' ἀ-
γοράσῃς κι' ἄλλο κρασί, εἴ-
πεν ἡ Τζόνση μετὰ τὰ μάτια
καρπομένη στὸ παράθυρο.
«Πάει κι' ἄλλον». Ὅχι, δὲν
θέλω ζωὴν. Μένουν μόνον
τέσσαρα. Θέλω νὰ δῶ τὸ τε-
λευταῖον νὰ πέφτῃ πρὶν σκο-
τείνισθῃ. Καὶ τότε θὰ φύγω
κι' ἐγώ.

— Τζόνση, ἀγάπη μου,
μοὺ ὑπόσχουσαι νὰ κλείσῃς τὰ
μάτια σου καὶ νὰ μὴν κυτ-
τάξῃς τὸ παράθυρο ἕως ὅτου
τελειώσω τὴν ἐργασίαν μου;
Πρέπει νὰ ἔχω δοσμένα αὐ-
τὰ τὰ σχέδια αὐριο τὸ πρωῒ.
Χρειάζομαι τὸ φῶς εἰδεῖν
θὰ τραβῶσα τις κουρτίνας.
— Δὲν μπορεῖς νὰ σχεδιά-
σῃς στὸ διπλανὸν δωμάτιον; ἐ-
ρώτησε ψυχρὰ ἡ Τζόνση.

— Προτιμῶ νᾶμαι κοντὰ
σοῦ, εἶπε ἡ Σοὺ. Ὑπῆλτα
δὲν θέλω νὰ ἐδακολουθῇς νὰ
κυττάξῃς τὰ ἀνέγχα ἐκεῖνα
φύλλα.

— Πές μου τὸ μόλις τε-
λειώσῃς, εἶπε ἡ Τζόνση
σφαλίζοντας τὰ μάτια της. Ζα-
πλωμένη ἄσπρη καὶ ἀκίνητη
σὴν πεσμένο ἄνδρα. Θέλω
νὰ δῶ τὸ τελευταῖον φύλλο
πρὶν πέσῃ. Κουράστηκα νὰ πε-
ρῶμαι. Κουράστηκα νὰ πη-
λοῦζομαι. Θέλω ν' ἀφῶσω

τὰ χέρια μου ἐλεύθερα, καὶ
νὰ με πάρῃ καὶ μένα τὸ φύ-
σμα κάτω, κάτω, σὴν κι'
αὐτὰ τὰ κουρασμένα φύλλα.

— Προσπάθησε νὰ κοιμηθῇς;
εἶπεν ἡ Σοὺ. Πρέπει νὰ
φωναῖς πάνω τὸν Μπέριμαν
γιὰ νὰ μοὺ γίνῃ μοντέλο ὡς
ἐργάτης μεταλλείου. Μόλις
θὰ λείψω ἕνα λεπτό. Μὴν
κουνηθῇς ἐνὸς μὲντος.

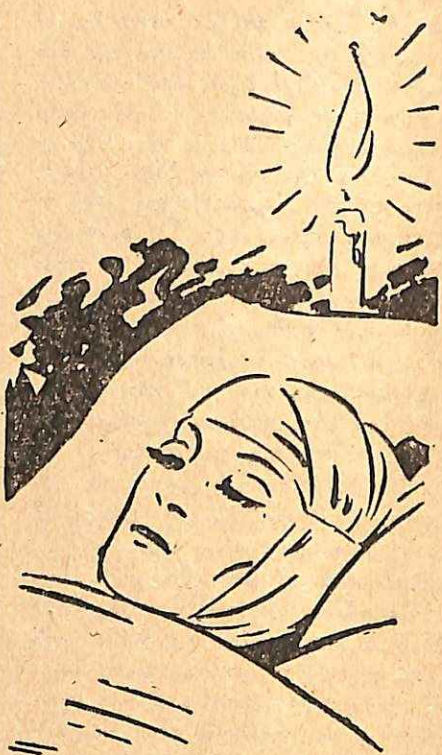
Ὁ γέρον-Μπέριμαν, ἕνας
ζωγράφος, καθότανε στὸ πά-
τωμα κάτω ἀπὸ τὸ δικὸν τους.
Εἶχε περάσει τὰ ἐξήντα, καὶ
τὰ γένεια του, θοῖα μετὰ
γένεια τοῦ Μωϋσῆ τοῦ Μιχα-
ήλ Ἀγγέλου, ἔφεραν σγου-
ρά-σγουρά ἀπὸ ἕνα κεφάλι
σπύρου πάνω σ' ἕνα στήθος
νάμου. Ὁ Μπέριμαν ὡς καλ-
λιτέχνης ἦταν μιά ἀποτυγία.

Ἐπὶ σαράντα χρόνια ἔκαμνε
τὸ ζωγράφος χωρὶς νὰ μπορέ-
σῃ νὰ ἐγγίξῃ κανὲν τὸ κράσπε-
δο τῆς Θεᾶς του. Χρόνια τώ-
ρα ἐτοιμαζότανε νὰ ζωγραφί-
σῃ τὸ ἀριστοῦργημά του, πο-
τε ὅμως δὲν εἶχε κατορθώσει
οὐδὲ κανὲν νὰ τὸ ἀρχίσῃ. Χρό-
νια τώρα δὲν ἔκαμνε παρὰ
μακέττες γιὰ περιοδικὰ καὶ
ρεκλάμες.

Ἐπὶ ὑπερβολικὰ
καὶ πάντα μολοῖσε γιὰ τὸ ἀ-
ριστοῦργημά του τὸ μελλον-
τικόν. Κατὰ τὰ ἄλλα ἦταν ἕ-
νας μικροσκοπικὸς ἀγγιάν-
θρωπος ποὺ περὶσσεύοντες τὴν
ἀδυναμία τοῦ ἄλλου, καὶ ποὺ
θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸν του ὡς
τὴν φύλακα οὐλοσπὸ τῶν δύο
νέων κοριτσιῶν τοῦ πάνω πα-
τιντάρι.

Ἡ Σοὺ ἔβλεπε τὸν Μπέ-
ριμαν μὲτὰ στὴν ἀποσπασμένη
τύπῃ τῶν ὑδατῶν σοφῶς
καὶ μὴ μὴ μὴ μὴ μὴ μὴ μὴ
μενόντας εἰς κοινὰ πέντα
τώρα

— Ἡ Σοὺ ἔβλεπε τὸν Μπέ-
ριμαν μὲτὰ στὴν ἀποσπασμένη
τύπῃ τῶν ὑδατῶν σοφῶς
καὶ μὴ μὴ μὴ μὴ μὴ μὴ μὴ
μενόντας εἰς κοινὰ πέντα
τώρα

χρόνια, νὰ οὐχθῇ τις πρώτες
γραμμές του ἀριστοῦργημα-
τος. Ἡ Σοὺ τοῦ εἶπε γιὰ τὴν
ἰσοα τῆς Τζόνση, ποὺ φο-
βούντανε μὴ τυχὸν πραγματι-
κῶς πεταῖ κι' αὐτὴ τὴν
φύλλα ἐλαφρὰ καὶ εὐθραστον,
μόλις θαπερτε καὶ τὸ στεγνὸ
φύλλο τοῦ ἀντικρυνοῦ κιστοῦ.

Ὁ γέρον-Μπέριμαν, με κοι-
κίνα μάτια ποὺ ἐτρέχαν, ἐ-
φώνησε μετὰ περιφρόνησιν καὶ
εἰρωνεία γιὰ μιά τόσο ἀνόη-
τη ιδέα.

— Καὶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι
στὸν κόσμον ποὺ ἔχουν τὴν ἀ-
νοησίαν νὰ πεθαίνουν μόνον καὶ
μόνον ἐπειδὴ τὰ φύλλα πέφ-
τουν ἀπὸ ἕνα καταραμένο κισ-
τό. Ποτέ μου δὲν ἀκούσα τέ-
τοιον πράγμα! Γιατὶ τὴν ἀφή-
νῃς καὶ τῆς μπαίνουν τέτοιες
ιδέες στὸ μυαλό; Πᾶς τώ-
ρα ἀπάνω!

Ὅταν ἀνέβηκαν ἀπάνω, ἡ
Τζόνση κοιμότανε. Ἡ Σοὺ
σφάλιζε τις κουρτίνας, ὅπως
διόλου καὶ ἐγενεφ τὸν Μπέ-
ριμαν νὰ τὴν ἀκολουθῇ στὸ
διπλανὸν δωμάτιον. Ἀπὸ ἐκεῖ
κύτταζεν μετὰ φόβον τὸν κιστὸν
καὶ ὕστερὰ ἀλλήλοκουττάζον-
ταν μὴ στικτῇ χωρὶς νὰ μ-
λήσουν. Ἐπερτε ἕνα ἐπίμονον
κρῖνον γρόνθον. Ὁ Μπέριμαν
μετὰ μιά παλὴν γαλῶνα μπλό-
ζα ἀρχισε νὰ ποζάρῃ καθι-
σμένος πάνω σὲ ἕνα ἀναπο-
δογυρισμένο καζανάκι ποὺ θὰ
χρησίμευε γιὰ δοάχος.

Τὸ ἄλλο πρωῒ ἡ Σοὺ ἐύ-
πνησε κατόπιν μιᾶς ὥρας ἔ-
πνου, εἶδε τὴν Τζόνση, νὰ
κυττάξῃ τις σφαλγνίτες κου-
ρτίνας μετὰ ὀρθάνοικτα μάτια
γεμάτα πλῆξι.

— Ἀνοίξέ τις, θέλω νὰ
δῶ, διέταξε ψιθυρίζοντας.

Κουρασμένη ἡ Σοὺ ὑπὴ-
κουσε. Ἀλλά, τί ἐκπληξίς! Παρ'
ὅλη τὴν βροχή, τ' ἀγρία φο-
σηματα τοῦ ἀνέμου ποὺ ὁ-
σταῖε ὀλοκλήρη τὴν ἀτελεῖ-
ωτη νύκτα, ἔμεινε ἀκόμη πᾶ-
νω στὸν τοῖχον ἕνα φύλλο τοῦ
κιστοῦ, σὴν ἀνάγκη. Ἦταν
τὸ τελευταῖον. Βαθὺ πρᾶσινο
ἀκόμη κοντὰ στὸν μίσχον, ἄλ-
λὰ μετὰ τὰ σχισμένα ἄκρα του
χρωματισμένα κίτρινα ἀπὸ τὴν
σαπύλα καὶ τὸ λυθίσιο, κρε-
μότανε μετὰ θάρος ἀπὸ ἕνα
κλαδί καμμιὰ δεκαεὶα μέτρα
πάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

— Εἶναι τὸ τελευταῖον,
εἶπε ἡ Τζόνση. Νόμιζα πὼς
χωρὶς ἄλλο θὰ ἔπερτε κι' αὐ-
τὸ τὴν νύκτα. Ἀκούσα τὸν
ἄνεμον. Θὰ πέσῃ σήμερα, καὶ
θὰ πεθάνω ἀμέσως.

— Ἀγάπη μου, χρυσὸ
μου, εἶπεν ἡ Σοὺ σκύφτοντας
τὸ ζωγραφισμένο πρόσωπό
της πάνω ἀπὸ τὸ προσκέφα-
λο συλλογίστου ἑμένα, ἂν δὲν
συλλογίζεσαι τὸν ἑαυτὸν σου.
Τί, θὰ κάνω ἐγώ;

Ἐδράδουζε ἀργά-ἀργά καὶ
στὸ μισὸ σκοτάδι ἀκούει φαι-
νόταν τὸ μοναχικὸ φύλλο κολ-
λημένο ἀπελπιστικὰ στὸν κισ-
τό. Ὅταν ἐνὸς μὲντος, ὁ βορρῆ-
ας ξανάγκισε νὰ φουᾷ ἀγρία.
Ἐνὸς ἡ βροχὴ χτυποῦσε νὰ
προσθῶρε καὶ κυλοῦσε ἀπὸ
τὴν ναυπηγὴν στέγη.

— Ὅταν, ἔρεξε ἀνατὰ τὸ ἐ-
ξῆς πρωῒ ἡ Τζόνση, ἡ ἀ-
δυσπότη, διέταξε νὰ ἀνοι-
ξουν τις κουρτίνας.

Τὸ φύλλο στεκότανε στὸν
τόπον του!

Ἡ Τζόνση στάθηκε καὶ τὸ

κοιτάζε ἀρεκέα. Ὑστερὰ
φώνησε τὴν Σοὺ, ἡ ὁποία ἀ-
νακάπνευε τὴν κοροσουπα της
πάνω ἀπὸ τὸ φωταέριον.

— Ἦμουν κακὸ παιδί, Σοὺξῃ
εἶπεν ἡ Τζόνση. Κάποια δύ-
ναμις ἔκαμε ἐκεῖνο τὸ φύλλο
νὰ μείνῃ ἐκεῖ γιὰ νὰ μοὺ δει-
ξῇ πὼς κακὴ ἦμουν. Ἦταν
ἁμαρτία νὰ θέλω νὰ πεθάνω.
Μπορεῖς νὰ μοὺ δώτῃς τώρα
ὀλίγον ζωὴν, καὶ λίγο γάλα
μετὰ λίγο κρασί μετὰ, καί...
ὅχι, φέρε μου πρῶτα ἕνα
καυρήνη, καὶ δάσε μου με-
κίρα προσκέφαλα γύρω μου.
Ὅ, καθίσω στὸ κρεβάτι καὶ
θὰ σὲ βλέπω νὰ μαγειρεύῃς.

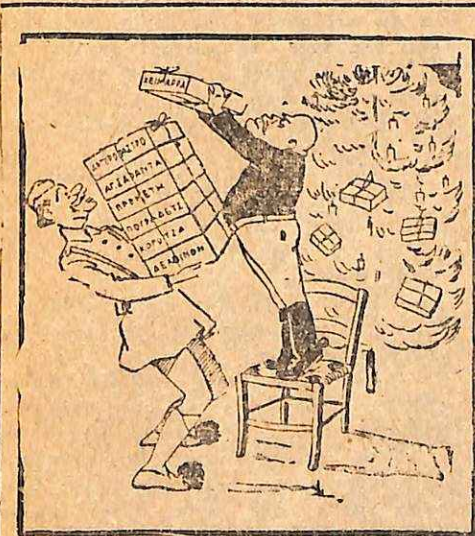
Ὑστερὰ ἀπὸ μιά ὥρα εἶπε:
— Σοὺξῃ, μιά μέρα ἐλπίζω
νὰ μπορέσω νὰ ζωγραφίσω
τὸν κόλπον τῆς Νεαπόλεως.

Ὁ γιατρός ἦλθε τὸ ἀπό-
γευμα, καὶ ἡ Σοὺ βρήκε κά-
ποια ἀφορμὴ γιὰ νὰ τὸν συ-
νοδεύσῃ ἕως ἔξω στὸ διά-
δρομον.

— Πενήντα τοῖς ἑκατὸν οἱ
ἐλπίδες, εἶπε ὁ γιατρός, πιά-
νοντας τὸ λεπτὸ καὶ τρεμου-
λιασμένο χεράκι τῆς Σοὺ.
Μετὰ καλὴν περιποίησιν θὰ νι-
κήσῃς. Καὶ τώρα πρέπει νὰ
πάω νὰ ἰδῶ κάποιον ἄλλο ἁρ-
ωστον στὸ κάτω πάτωμα.
Μπέριμαν λέγεται· εἶναι κα-
ποιος ζωγράφος, νομίζω. Κι'
αὐτὸς πνευμονία. Εἶναι γέρονς
καὶ ἀδύνατος καὶ ἡ προσβο-
λή εἶναι ὀξεία. Καμμιὰ ἐλπί-
δα γι' αὐτόν. Θὰ τὸν στεῖλω
ὅμως στὸ νοσοκομεῖον σήμερα
καὶ θὰ εἶναι πρὸ ἀναπαυτικὸ
ἐκεῖ.

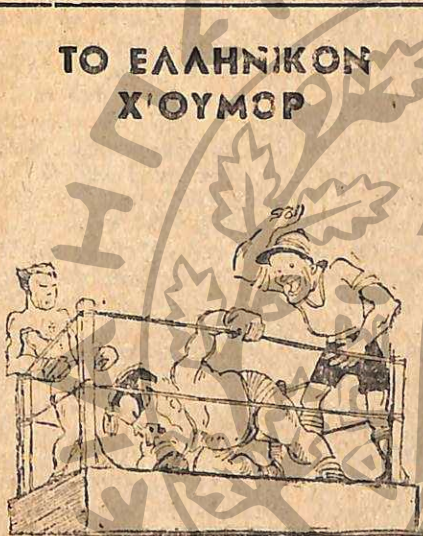
Τὴν ἄλλην μέρα ὁ γιατρός
εἶπε στὴν Σοὺ: «Εἶναι ἐκτός

Ὁ ΧΕΝΡΥ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΝΕΟ ΧΡΟΝΟ

Τὰ δῶρα τοῦ Μουσουλίνι πρὸς τὴν
Ἑλλάδα.

ΠΡΟΣ «ΝΟΚ-ΛΟΥΤ»

— Ἐνα... Κορυθα, δύο... Πόδονα-
δετα, τρία... Ἀργυροκάστρο, τέσσαρα
...Ἄγιοι Σαράντα πέντε... Χειμάρα...
(Τοῦ κ. Φωκ. Δημητριάδη)

ΚΑΖΑΜΙΑΣ 1941

Με βήμα σταθερὸν πρὸς νέας δόξας.
(Τοῦ κ. Φωκ. Δημητριάδη)

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΡΥΜΠΛΙΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο Έρασιτέχνης ντέκετιβ, Άνρὺ Μελμπούρν, θέλοντας νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ μυστήριον τῶν σγέσεων τοῦ δόκτορος Ναδίλωφ μὲ τὴν Λίνα Μπαρέλλι, ἀποφασίζει νὰ μπῇ κρυφὰ στὸ σπίτι τῆς τελευταίας, τὴν νύκτα ποὺ θὰ συναντᾶται αὐτὴ μὲ τὸν γιατρό.

ΑΝΡΥ ΜΕΛΜΠΟΥΡΝ περιμένει νὰ προχωρήσῃ καλὰ ἡ νύκτα, καὶ ὅταν ὅλα ἀπάναντι βυθίστηκαν στὸ σκοτάδι, ξεκίνησε γιὰ τὴν ἐξερεύνησίν του. Θέλησε νὰ πάγῃ μόνος του, ἀλλὰ ἡ Ζορέττα, γυναίκα ὁμορφιάς, δὲν τὸν ἄφησε.

— Θάρρῳ κι' ἐγὼ μαζὶ σας τοῦ εἶπε.

— Ὁχι, δὲν πρέπει...

— Μὴν ἀνησυχεῖτε δὲν πρόκειται νὰ μῶν μέσα, θὰ φυλάγω κάτω, μήπως τυχὼν καὶ φανῇ κανένας.

Ἀνοίξαν χωρὶς πολλὴ δυσκολία τὴν μεγάλη καγκελλόπορτα. Ὁ Ἄνρὺ ἀπὸ δισταγμοῦ ὅτι δὲν ἦταν κανεὶς στὴν αὐτὴ τὴν διέστρεψε κατ' ὄλον τὸ μήκος τῆς προσόψεως, ψάχνοντας νὰ βρῇ τὸ κατάλληλον μέρος γιὰ νὰ μπῇ μέσα στὸ σπίτι. Στὸ ἰσόγειο δὲν ὑπῆρχε τίποτε, στὸ πρῶτον πάτωμα ὅμως τῆς πτέρυγος ὅπου ἦταν ἡ κατοικία τοῦ ἐργασιασίου τοῦ εἶδε ἕνα στρογγυλὸ παράθυρον ἀνοιγμένο. Δίπλα ἀπὸ τὸ παράθυρον αὐτὸ περνοῦσε ἕνας χονδρὸς νεροσωλήνας.

— Περιμένετε με, ἐδῶ, εἶπε ὁ Ἄνρὺ Μελμπούρν. Καὶ σέβητος σὰν ἕνας ἄστρος ἱπποδρόμου, σκαρφάλωσε κατὰ μήκος τοῦ νεροσωλήνος ποὺ σὲ λίγο ἦταν στὸ ὕψος τοῦ παραθύρου. Τὸ ἀνοιγμα ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ περάσῃ ἕνα σῶμα λεπτὸ ὅπως ἦταν τοῦ νεαροῦ ἐρασιτέχνη ντέκετιβ.

Ὁ Ἄνρὺ χῶθηκε καὶ θρόθηκε μέσα σὲ ἕνα εἶδος ἀποθηκουλῆς ὅπου ὑπῆρχαν διάφορα παλὰ ἐπιπλά, ρούχα καὶ ἄλλα. Ἡ πόρτα τῆς ἀποθηκουλῆς δὲν ἦταν κλειδωμένη. Ὁ Ἄνρὺ τὴν ἀνοίξε καὶ βγήκε. Σκοτάδι, ἀπόλυτον βασιλεῖα μέσα στὸ σπίτι. Ἐβγαλε ἕνα μικρὸ κλεψοφάντασμα καὶ ἀφοῦ πρῶτα ἀφογκράσθηκε καλὰ, τὸ ἀνοίξε. Βρισκόταν σ' ἕνα εἶδος σάλας, γύρω-γύρω στὴν ὁποία ὑπῆρχαν πολλὲς πόρτες ποὺ ἀνοίγαν σὲ διάφορα δωμάτια. Ὁ Ἄνρὺ προχώρησε στὴν τύχη σὲ μιὰ ἀπὸ τίς πόρτες αὐτές, διασχίζοντας διαγωνίως τὴν σάλλα. Ἦν πόρτα αὐτὴ, πρὸς μεγάλη εὐχαρίστησιν τοῦ νεαροῦ μας φίλου, δὲν ἦταν ἐντελῶς κλεισμένη. Ὁ Ἄνρὺ πῆγε νὰ πιάσῃ τὸ πόμολο γιὰ νὰ τὴν ἀνοίξῃ σιγά-σιγά, ἀλλὰ ἀπότομα σταμάτησε. Ψιθύρος ὁμιλῶν ἐφθασε ἔως τ' αὐτιά του. Ἀφουγκράσθηκε, ἀλλὰ ὁ ψιθύρος ἐρχόταν, φαίνεται ἀπὸ κάποια μακρὴ, γιὰτὶ ἦταν συρρεχόμενος. Δὲν ξεγύριζε τίποτε, οὔτε ἂν οἱ σὺντες ἦσαν ἀνδρικές ἢ γυναικείες. Στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ γεμάτος ἀμηχανία. Κατόπιν πῆρε τὴν ἀπόφασιν του. Πάροχε σιγά-σιγά τὴν πόρτα καὶ ὅταν τὸ ἀνοιγμα ἔγινε τόσο ὥστε νὰ εἶδῃ νὰ περάσῃ, ὑπῆκε στὸ ἄλλο δωμάτιο. Ἦταν ἕνα σιλονόμι ἀρκετὰ εὐρύχωρο, στὸ βάθος τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε μιὰ

πόρτα πάνω στὴν ὁποία ἦταν κρεμασμένη μιὰ κουρτίνα. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐρχόταν ὁ ψιθύρος.

Πατώντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, ὁ Ἄνρὺ, προχώρησε ὡς τὴν πόρτα αὐτή. Ἐκεῖ, ἐσθυσὲ τὸ κλεψοφάντασμα του. Οἱ ὁμιλίες ἀκουγόταν τώρα καθαρώτερα. Ἐχώριζε κανεὶς τίς φωνές. Ἦσαν μιὰ ἀνδρική, καὶ μιὰ γυναικεία, δὲν ἄκουγε ὅμως ἀκόμα καλὰ-καλὰ τί ἔλεγαν. Ἦσαν πνιγμένες. Ὁ Μελμπούρν σήκωσε τὴν κουρτίνα. Ἕνα στρογγυλὸ φωτεινὸ σημεῖον φάνταζε ἀμέσως ἐπάνω στὴν πόρτα: ἡ κλειδαρότρυπα. Ὁ νέος ἐσκύψε καὶ κόλλησε ἐπάνω τῆς τὸ μάτι του. Καὶ πρόφθασε νὰ τὸ κἀνῃ ἀκριβῶς γιὰ νὰ παραστῇ στὴν ἐξῆς καταπληκτικὴ σκηνή: μιὰ γυναίκα ὁμοῦσε νὰ ἀγκαλιάζει μὲ τὰ γυνὰ μπράτσα τῆς ἕναν μεσόκοπο ἄνδρα. Αὐτὸς μὴν μπορῶντας μ' ὅλη τὴν ὀπισθοδρομική του νὰ ἀποφύγῃ τὸ ἀγκαλιάζεμα, σήκωσε τὸ χέρι του καὶ χτύπησε μὲ δύναμιν τὴν γυναίκα στὸ πρόσωπον. Ἡ γυναίκα κολλήθηκε κάτω φωνάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο ἐνῶ ὁ ἄνδρας κατακίτρινος, ἔσπευδε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ δωμάτιον θλαστήμωντας. Ἀμέσως, ὅμως ἔπειτα ἡ γυναίκα σηκώθηκε καὶ βγήκε ἐξω κι' αὐτὴ. Πιθανῶς ἔτρεφε νὰ προφθάσῃ τὸν ἄλλον ποὺ ἔτρεφε.

Ὁ Ἄνρὺ Μελμπούρν ἔμεινε σὰν ἀπολιωμένος στὴν θέση του. Εἶχε ἀναγνωρίσει καὶ τὴν γυναίκα καὶ τὸν ἄνδρα. Ἦσαν ἡ Λίνα Μπαρέλλι, καὶ ὁ γιατρός Ναδίλωφ!...

Γιὰ λίγες στιγμὲς ὁ ἐρασιτέχνης ντέκετιβ ἔμεινε στὴ θέση του ἀκίνητος, γεμάτος σκέψεις. Κατόπιν, πῆρε τὴν ἀπόφασίν του: Θὰ ἐπωφελεῖτο ἀπὸ τὴν ἀπουσία τῆς Μπαρέλλι, γιὰ νὰ κἀνῃ μιὰ μικρὴ «κατ' ὄκλον» ἐρευνᾶν. Ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ μῆκε μέσα. Τίποτε τὸ ἔκτακτο σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιον. Μιὰ μισάνοιχτη πόρτα ἦταν στὴν δεξιὰ γωνία. Ὁ Ἄνρὺ προχώρησε πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ ἀπὸ τὸ λίγο φῶς ποὺ ἔμπαινε ἀπὸ τὸ σιλονόμι, εἶδε ὅτι ἦταν μιὰ κρεβατοκάμαρη. Μῆκε ἀποφασιστικὰ μέσα καὶ ἀναθε τὸ ἔλεγκτο. Μιὰ ὠραιότατη σιφονιέρα ἦταν ἀπέναντι στὸ κρεβάτι. Ὁ Ἄνρὺ ἔσπευσε πρὸς τὸ μέρος τῆς καὶ τὴν ἀνοίξε. Ἦταν γεμάτη ἀπὸ μεταξωτὰ γυναικεία ἐσθρόνυχα. Ἐβγαλε λίγο καὶ κάτω ἀπὸ τὰ ρούχα θόρυβος, μέσα σ' ἕνα κουτάκι, δύο μικρὲς χρυσὲς ἀλυσσιδίσσες, μπουκλὲς ἀπὸ μαλλιά καὶ τὴν φωτογραφία δύο παιδιῶν ποὺ τᾶς στὰ γόνατά του ἔβλεπε μαῦρος. Τὸ εἶδεν αὐτὸ ἦταν σπουδαιότατο γιὰ τὸν Ἄνρὺ. Ὁ νεαρὸς μας πῆγαινε νὰ ἀποσπερῇ τσεπώνοντας τὴν φωτογραφία ὅταν τὸ μάτι του ἔπεσε στὸ «συμβολικὸν» ἀπὸ στυπιδιὸν δέρμα ποὺ ἦταν ἐπάνω σ' ἕνα κομψὸ γραφεῖν, δίπλα στὴν σιφονιέρα. Τὸ ἔβλεπε κι' αὐτὸ ἄλλο, δὲν θόρυβος τίποτε τὸ ἐνδιαφέρον. Πᾶν, ὅμως, στὸ στυπιδιὸν τοῦ μύρουσε ὁ Μελμπούρν νὰ διαβάσῃ ἀποτυπωμένες τίς ἐξῆς λέξεις: «πρέπει... ἔγῃ γίνεαι πρὶν ἀπὸ τίς 31».

— Διόλου, μουρμούρισε ὁ Μελμπούρν

Ἕνα ἀριστουργηματικὸ μυθιστόρημα τῆς Γ. ΟΥΪΛΙΑΜΣΟΝ

περιεργὴ αὐτὴ ἡ σύμπτωση τῶν δύο ἡμερομηνιῶν. Στὰς 31 τοῦ περασμένου μηνὸς ἔχε πεθάνῃ ὁ Σαρλάκ...

Ὁ Μελμπούρν ἐβγαλε τὸ στυπιδιὸν καὶ τὸ τσέπωσε κι' αὐτό.

Στὸ ὑπόγειο τοῦ Ναδίλωφ

Τὴν ἄλλη μέρα, δηλ. δύο μέρες μετὰ τὸν ἀνεξήγητο θάνατον τοῦ νεαροῦ γκάγκστερ, Ζιαν Ριττέ, ὁ γέρω Τωθίας ἐσκέχετο πάλι τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Βέρας. Μόλις θρόθηκαν μόνον, ἡ νεαρὰ κόρη ἐβγαλε καὶ τοῦ εἶδει τὸ περίεργον σημεῖον μαὶ τῆς εἶχαν ἀφήσει οἱ δύο μαῦροι κάτω ἀπὸ τὸ ψαλὶ τῆς πόρτας τῆς. Ὁ ἡμιπαράλυτος πῆρε μὲ τὸ γερὸ του χέρι τὸ χαρτί καὶ τὸ διάβασε.

— Καταλαβαίνετε ἐσεῖς τίποτε ἀπ' αὐτό; ρώτησε ἡ νέα.

— Ναι, ἀπάντησε ὕστερ' ἀπὸ μικρὸ δισταγμὸ ὁ Τωθίας. Εἶναι μιὰ διαταγὴ τὴν ὁποία σοῦ στέλνει μιὰ αἵρεσις μαῦρων.

— Πῶς εἶπατε! ἔκανε ἐκπληκτικὴ ἡ Βέρα.

Νέος ὁ Τωθίας, εἶχε τὴν μανία τῶν ταξιδιῶν. Εἶχε κάνει πολλὰς φορὰς τὸν γύρον τοῦ κόσμου καὶ εἶχε μελετήσει τὴν ζωὴ καὶ τὰ ἥθη πολλῶν λαῶν τῆς γῆς. Ἰδιαιτέρως ὅμως εἶχε σταματήσει στὰ νησιά τοῦ Καραϊβικοῦ πελάγους, τρεπόμενος ἀπὸ τὴν ἀγριότητα τῆς φύσεως καὶ τῶν ἀνθρώπων, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους ἔμεινε χρόνιον, μελετώντας τὰ εἴδη τῶν καὶ ἰδιαιτέρως τὴν πρωτόγονο ἐκείνη μαγεία στὴν ὁποία μὲ σπανισμὸν αὐτόχρονον ὁρμηκευτικὸν ἐπιδίδονται ὅλοι ἐκεῖ ἄνδρες γυναῖκες καὶ παιδιά. Ἔτσι, χάρις στὴν ἐμπιστοσύνην τὴν ὁποία τοῦ εἶχαν οἱ ἰθαγενεῖς, ποὺ εἶχαν καταστήσει νὰ τὸν θεωροῦν σὰν δικὸν τοὺς ἀνθρώπων, εἶχε παραστῇ σ' ὅλες τὰς τελετὰς καὶ τίς πιδ ἀπόκρυφες, ὅλα τὰ σαβατορικὰ τοὺς ὄργια, καὶ εἶχε μάθει ὅλα τοὺς τὰς μυστικὰ σημεῖα καὶ σύμβολα. Δείχνοντας λοιπὸν στὴν Βέρα τὰ μυστηριώδη σημεῖα ποὺ ὑπῆρχαν ἀντὶ ὑπογραφεῖς στὸ σημεῖωμα τῶν μαῦρων, τῆς εἶπε:

— Αὐτὲς ἐδῶ οἱ κάθετες γραμμὲς εἶναι οἱ τρεῖς δρόμοι ποὺ ἔχει νὰ κἀνῃ καλὸς πλοῦς οἱ τοεῖς κύκλοι περιέχουν τὰ σκοτεινὰ σύμβολα τῆς θεοσκείας Βωντού.

— Βωντού; Τί εἶναι, πάλι αὐτό; ρώτησε ἡ Βέρα, ἀνοίγοντας διάπλατα τὰ γαλανά της μάτια.

— Εἶναι ἡ θεοσκεία πολλῶν ἀκόμη μαῦρων. Μαῦρος τῆς Ἀμερικής καὶ τῆς Εὐρώπης, ποὺ ζοῦν ἀνάμεσα μας ὅπως κι' ἐμεῖς καὶ τοὺς ὁποίους θεωροῦμε πολιτισμένους ἔχουν ἀκόμη αὐτὴ τὴ θεοσκεία μέσα στὸ αἷμα τους. Συγγὰ ποσοστρέχουν, ὅπως καὶ οἱ πόρνογοι τῶν, στὴν μαγεία γιὰ νὰ ἐπιτύχουν ἐκεῖνο ποὺ διαφορετικὰ δὲν μποροῦν νὰ ἀποκτήσουν. Ἐπίσης κἀνουν καὶ αἱματωρὲς θυσιᾶς. Πιστεύουν στὰ ἄνθρωπα καὶ στὰ ἄνθρωπα καὶ στὴν δύναμιν τοῦ Σατανᾶ μέσα σ' αὐτὰ τὰ Πλάγια ὑπάρχουν, κἀνουν τῆς Ρωδοῦντῆς αἰρέσεως.

— Ἀλλὰ εἰς τί μποροῦν νὰ ἐλάφυν

αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; Γιατὶ φαίνεται τόσο τυραννημένοι, Τωθία; φώναξε φοβισμένη ἡ Βέρα.

— Οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ἱερεῖς τῆς θεοσκείας αὐτῆς, οἱ ὁποῖοι στὴν καθημερινὴ ζωὴ εἶναι ἀπλοὶ μαῦροι, ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ συναντοῦμε συχνότατα ἐξω, ἔχουν τὴν ὑπηρεσία τους τρομερὲς δυνάμεις. Κατέχουν μαγικά μυστικά μετὰ τὰ ὁποῖα ἀστεῖα δὲν χωροῦν.

— Ποιὰ εἶναι αὐτὰ τὰ μυστικά, Τωθία;

— Δὲν ὅλσαν μυστικά, ἂν τᾶξερε ὁ καθείς, ἀγαπητὸ μου παιδί. Διεπιστώσα ὅμως, ὅτι οἱ ἱερεῖς Βωντού μποροῦν νὰ μεταβιάσουν τὴν ἐντότητα ἐνὸς ἀνθρώπου σ' ἕνα ζῶον καὶ ἀντιστρόφως, μποροῦν νὰ μεταβάλουν τὴν τύχην τῶν ἀνθρώπων, καὶ μποροῦν ἀκόμη ἂν ὄχι νὰ ἀναστήσουν νεκρούς, ὅπως ἰσχυρίζονται μερικοὶ, ἀλλὰ νὰ κἀνουν τοὺς ζωντανούς νὰ περιπέσουν σὲ μιὰ κατάστασιν φαινομενικῶς θανάτου, σ' ἕνα εἶδος νεκροφάνειας, μετὰ τὴν βοήθειαν τῆς ὁποίας μποροῦν νὰ πείρουν τὸν καθένα καὶ νὰ τὸν κἀνουν ὅτι θέλουν.

— Φοβερό!... Φοβόρισε ἡ Βέρα ἡ ὁποία ἔφερε ἀμέσως μπροστὰ τῆς τοὺς δύο μαῦρους.

— Ναι, εἶναι τρομερό, γιὰτὶ αὐτοὶ οἱ δαίμονες μποροῦν νὰ κἀνουν καὶ κατὰ ἄλλο ἀκόμη: νὰ βγάλουν μὲν τὸ θῆμα τοὺς ἀπὸ τὴν νεκροφάνειαν τοῦ ἄλλου καὶ τοὺς ἀφαιρέσουν μέχρι τοιοῦτον σημείου τὴν μνήμην καὶ τὴν βούλησιν, ὥστε νὰ τὸ κἀνουν νὰ χάσῃ τὴν συνείδησιν τῆς προσωπικότητός του καὶ νὰ γίνῃ ἕνα αὐτόματόν στὰ χέρια τους, ἕνα ἀληθινὸν ρομπότ! Ἀπὸ σῆμα ὅμως, μικροῦ μου Βέρας, τί μποροῦν νὰ θέλουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; — Δὲν ἔχω τὴν παραμικρὴ ἰδέαν, ἀπάντησε ἡ Βέρα. Ἐσέρε ὅτι εἶμαι πάντα ὁραλέα, αὐτὰ τὰ πράγματα ὅμως, ὅπως μοῦ τὰ παριστάνετε, τὰ φοβᾶμαι. Δὲν ἔχω πλησιάσει ποτὲ μαῦρον, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ὅμως ποὺ ἀφῆκα τὸν πατέρα μου, παντοῦ βλέπω νέγρους!

— Νομίζω ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσῃ ὁ γιὰτρός.

— Ὁχι! Ὁχι! Ποτέ!... Τοῦ φτάνουν οἱ σκοτούρες ποὺ ἔχει...

Σάπασε λίγο κι' ὕστερα πρόσθεσε:

— Δὲν ἀφήνουμε, ὅμως αὐτοὺς τοὺς νέγρους κατὰ μέρος; Ὅχι εἶμαι ἀσφαλῶς ὅτι κἀνουν ἀσχημὰ ἀπειλῶν. Πῆγε μοῦ τώρα, τί εἶδαν ἐσεῖς ἀπέναντι...

— Ἡ γυναίκα ἐκείνη ἦλθε δύο φορὰς τὶς δύο αὐτὲς τελευταῖες ἡμέρες. Ἔμεινε πολλὰς ὥρας μαζὶ μὲ τὸν γιατρό. Καὶ τίς δύο φορὰς ἦλθε ἀφοῦ τελείωσαν οἱ ἐπισκέψεις τοῦ γιατροῦ καὶ ἔμεινε στὸ ἐργαστήριόν του μέχρι ἀργὰ τὴν νύκτα.

Ὁ πατέρας σου, δὲν φαίνεται νὰ τῆς δίνῃ σημασίαν ὅταν μπαίνει. Ἐξακολουθεῖ νὰ ἐργάζεται σιωπηλὰ. Ἐκείνη, πρὸς ἀντίον, μιλάει πολύ. Ὁ Λουί, ὁ γέρω-ὑπηρετὴς σας φαίνεται νὰ γνωρίζῃ πολὺ καλὰ αὐτὴ τὴν γυναίκα καὶ μάλιστα ἀπὸ καιρὸ...

— Πῶς τὸ συμπεριλαμβάνει αὐτό;

— Κάθε φορὰ ποὺ θάρρῃ ἡ γυναίκα μὲ τὰ κόκκινα μαλλιά, ὁ Λουί κλειδώνει τὴν ἐνδομήνην πόρταν, τὴν Ζὴν στὸ δωμάτιόν της, ποὺ ὅπως ἔξω εἶναι ἐδῶ, ἀπέναντι, ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον. Ὁ Λουί, ὁ γέρω-ὑπηρετὴς τῆς Λουί νὰ ἀναταλάσῃ τὴν Ζὴν λίαν μέσα μου: «Ἔννοια ἡ ἀλλήλη. Καὶ δὲν πέφτω ἐξω. Σὲ λίγο

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

Υπὸ τὸν τίτλον αὐτὸν, ἐν ἀγγλικῷ περιοδικῷ δημοσιεύει στὸ τελευταῖον τεῦχος τοῦ διάφορα περιεργὰ ἀπὸ τὴν πολεμικὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἰδοὺ μερικὰ ἐκ τῶν ἐλιγωτέρων γνωστών:

Ὁ συντομώτερος ὅλων τῶν πολέμων τοῦ κόσμου ἔγινε πρὸ 45 περίπου ἐτῶν καὶ διήρκεσε ἀκριβῶς 37' λεπτὰ τῆς ὥρας! Ἰδοὺ ἡ ἱστορία αὐτοῦ:

Τὸν Αὐγούστου τοῦ 1896, ὁ σουλτάνος τοῦ Ζανζιβάρ Σαῖτ-Χαλῆδ, διαδεχθεὶς τὸν ἐξάδελφόν του Χαμῆτ-μπὲν-Θαῖν, ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Ἀγγλίας, ἡ ὁποία εἶχε τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τοῦ κρατίδιου αὐτοῦ καὶ δὲν ἀνεγνώριζε τὰ δικαιώματα τοῦ Σαῖτ-Χαλῆδ. Ἕνα ἀγγλικὸν καταδρομικὸν εὐρέθεν ἐκεῖ πλησίον, ἀνοίξε τότε πῦρ κατὰ τοῦ ἀνακτορίου τοῦ σουλτάνου καὶ ἐδύθηκε τὸ μοναδικὸν πολεμικὸν πλοῖον τῆς Ζανζιβάρης. Ἔτσι, μετὰ 37' ἀκριβῶς λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ σουλτάνος ἐτάπητ εἰς φυγὴν καὶ... ὁ πόλεμος ἐτάλειωσε.

Κατὰ τὸν τελευταῖον παγκόσμιον πόλεμον, τὴν 29ην Ἰανουαρίου τοῦ 1915, στὸ Ἀντικὸ Μέτωπον ἐσημειώθη τὸ ἐξῆς ἐξαιρετικὸν περιστατικόν: Μία σφαῖρα γαλλικοῦ ὀπλοῦ εἰσέδυσσε μέσα στὴν κἀννη ἐνὸς ὀπλοῦ Γερμανοῦ στρατιώτου, προσέκρουσε στὸ φουσίγιόν τοῦ γερμανικοῦ τυφεκίου καὶ προσέκλυσε τὴν ἐκρηξήν του. Ὁ Γερμανὸς στρατιώτης, ὁ ὁποῖος ἐκρατοῦσε τὸ ὄπλον στὸ χέρι του, δὲν ἔπαθε τίποτε.

Στὸ Ἀντικὸν ἐπίσης Μέτωπον συνέβη, κατὰ τὸ 1917, μιὰ γαλλικὴ σφαῖρα νὰ συρτανθῇ στὸν ἀέρα μὲ μιὰ γεωμετρικὴν καὶ νὰ συγχωνευθῇ μαζὶ τῆς σὲ ἕνα σῶμα. Τὸ περίεργον αὐτὸ πολεμικὸν «ἐδίδυμον» ἀνευρέθη καὶ φυλάσσεται ὡς ἀξιοπερίεργον ἀντικείμενον.

Μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Τριαννοντατοῦ Πόλεμου, δὲν ὑπῆρχαν ἀκόμη στρατιωτικὰ στολὰ. Κάθε στρατιώτης φοροῦσε τὰ ρούχα ποὺ ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ σπίτι του. Τὸ μόνον διακριτικὸν σημεῖον ἦσαν οἱ ταινίες ποὺ φοροῦσαν ἐν εἰδει τελαμῶνος οἱ ἀξιωματικοί. Οἱ Ἀυτοκρατορικοὶ καὶ οἱ Ἰσπανοὶ φοροῦσαν ἐρυθρὰς ταινίες, οἱ Προτεστάνται κίτρινες, οἱ Ὀλλανδοὶ πορτοκαλεοχρούς καὶ οἱ Γάλλοι κίανες. Ὁ Ἀλβανὸς ἐπὶ ἀργότερα, στὴν μάχην τῆς Βαρσοβίας (1656), οἱ Βραδευδούργοι φοροῦσαν δέσμες στάχων στὰ καπέλλα των, γιὰ νὰ γνωρίζωνται μετὰ τῶν. Αὐτὴ θεωρεῖται ὡς ἡ πρώτη τάσις πρὸς δημιουργίαν ὁμοτιμωρῶν στολῆς, γιὰ κάθε χωριστὸ στρατό.

Παλαιότερα, στὴν Πρωσσία καὶ στὴν Ἀγγλίαν, παράσημα καὶ τιμητικὰς διακρίσεις ἀνενηντοῦ μόνον στοὺς ἀξιωματικούς. Μόνον κατὰ τὴν ἐκτοκροεταίαν τοῦ 1793 ἀνενηντοῦσαν, γιὰ πρώτη φορά, καὶ σὲ ἀπλοὺς στρατιώτες.

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενον)

Τὸ «Μαργαριτάρι τῆς Βαρκελώνης»

Ένα δραματικό ΔΙΗΓΗΜΑ ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς πολλῆς Ἰσπανίας

ΑΚΟΥΜΠΙΣΜΕΝΟΣ στὸν ἐξώστη ὁ δὸν Ζαίμ, δὲ Θοριέντε, ποιητὴς καὶ ζωγράφος, κτύπαζε τὸν ἥλιο ν' ἀνεβαίνει στὸν κατακάθορο δριζόντιο. Ἦτανε τὸ πρῶτο πρωὶ ὕστερα ἀπὸ χρόνια ποὺ ξαναγύρισε στὴ Βαρκελώνη.

Ἐπειτα πῆρε τὸν χαρτοφύλακά του καὶ ἄρχισε νὰ τακτοποιῇ πάνω σ' ἓνα τραπέζι τὰ σκίτσα καὶ τοὺς πίνακες ποὺ ἔφερε ἀπ' τὸ μακρινὸ ταξίδι του. Ἀξαφνὰ μιὰ βροχὴ ἀπὸ λουλουδία ἔπεσε στὸ τραπέζι του· σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ εἶδε τρεῖς κοπέλλες, ἡ μιὰ μὲ ἄσπρα, ἡ ἄλλη μὲ κίτρινα καὶ ἡ ἄλλη μὲ τριανταφυλλιά, ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ κρυφτοῦνε πίσω ἀπ' τοὺς φοινίκες μᾶς γειτονικῆς ταράτσας.

— Ἐ! Σενόρ, φώναξε ἡ πιὸ τολμηρὴ, Σήμερα, Κυριακὴ, ἀπαγορεύεται ἡ ἐργασία.

Ὁ ντὸν Ζαίμ σήκωσε τὰ μάτια του καὶ ἔμεινε καταμαγεμένος. Εἶχε μπροστά του ἓνα λευκὸ τριαντάφυλλο, τὸ ὠραιότερο τριαντάφυλλο τῶν κήπων τοῦ Ἰσπαχάν.

— Ὁ καθένας, σενορίτα, λατρεύει τὸν Κύριο, ὅπως μπορεί.

Καὶ ἡ κουβέντα συνεχίσθηκε ἀπὸ τὸ παράθυρο. Κάποια στιγμή, ἡ πιὸ ιολμηρὴ ῥώτησε:

— Πῶς λέγεστε;

— Ζαίμ δὲ Θοριέντε!

Εἶπε χαμογελώντας τ' ὄνομά του τὰ τρία κορίτσια, ὁ μὲς χάθηκαν τὴν ἴδια στιγμή, σὰν νὰ τὰ κυνηγοῦσε κάποιος.

— Ποιὲς νάναι; εἶπε τότε συλλογισμένος ὁ καλλιτέχνης. Δὲν φανταζόμουν τόσο τριμερὲς τ' ὄνομα τοῦ πατέρα μου...

Τὸ ἀπόγευμα στὴ λαμπρὴ τελετὴ τῆς προφοράς τοῦ Ἐπιταφίου, ὁ Ζαίμ ἀκούλουθού-

σε μαζὶ μὲ φίλους του, ἐκτυλισμένους ποὺ τὸν ξανάβλεπαν στὴν πατρίδα. Ἡ πομπὴ σταμάτησε μπροστὰ στὸ μέγαρο τοῦ Κυβερνήτου. Στὸ μπαλκόνι, ἀκουμπισμένες σ' ἓνα χρυσοκέντητο πέπλο, εἶδε τότε ὁ Ζαίμ τὶς τρεῖς κοπέλλες.

— Τὸ «Μαργαριτάρι τῆς Βαρκελώνης», εἶπε σιγὰ ἓνας ἀπ' τὴν παρέα.

— Ποιὰ ἀπ' τὶς τρεῖς; ῥώτησε συγκινημένος ὁ Ζαίμ.

— Ἡ μεσαία μὲ τὰ ἄσπρα. Ἦταν ἐκεῖνη! Τριγυρισμένη ἀπ' τὶς κομπόζες κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας φλυαροῦσε.

Ἀξαφνὰ τὰ μάτια της, σὰν μαγνητισμένα, γύρισαν καὶ καρφώθηκαν ἀπάνω στὸν ζωγράφο. Τὸν ἀναγνώρισε καὶ κοκκίνισε. Σκοῦντησε τότε τὶς δυὸ φίλες της καὶ ἐκείνες παρακολούθοντας τὰ βλέμματά της, εἶδαν τὸν γυιὸ τοῦ τρομεροῦ ἐχθροῦ τοῦ πατέρα της.

— Ὡστε εἶναι ἡ κόρη τοῦ Μαρκισίου Βαλφουέρτε; ῥώτησε τοὺς πιστοὺς φίλους του ὁ Ζαίμ.

— Ναί, τοῦ χειρότερου ἀντιπάλου τοῦ πατέρα σου. Τοῦ τυράννου τῆς Βαρκελώνης!

Τώρα κατάλαβε ὁ Ζαίμ γιατί τὸ πρωὶ τὰ τρία κορίτσια χάθηκαν μὲ τὴν ἀκούσαν τ' ὄνομά του...

Ἦεραν μέρη χωρὶς νὰ τὴν ξαναῖδῃ. Ἀδίκαια περνοῦσε ὥρες ὀλόκληρες στὸν ἐξώστη, ἡ νέα δὲν ξαναφάνηκε. «Καὶ πῶς νὰ ξαναφανῇ, συλλογίζόταν ὁ καλλιτέχνης. Ὁλόκληρος ἄβυσσος μᾶς χωρίζει!...»

Δὲν μπόρεσε νὰ βοηθῇ τὴ γαλῆν οὔτε στὴν ἐργασία, οὔτε στὴ μελέτη. Ἐνῆς κρυφὸς πόνος φλόιαζε στὴν ψυχὴ του. Ἐβλεπε τὴ ζωὴ του χαμένη. Βαθρὸ μίσος χωρὶς τὸν πατέρα του ἀπ' τὸν Διοικητὴ καὶ κάθε συνωπλίωση ἦταν ἀδύνατη. Ὁ Ζαίμ κατάλαβε πῶς ἔπρεπε νὰ διώξῃ ἀπ' τὴν ψυχὴ του τὸ γλυκὸ ἐκεῖνο ὄνειρο.

Ὁ ἡγούμενος τοῦ Μονστερὰ, ποὺ γνῶριζε τὸν Ζαίμ ἀπὸ

παιδιά, μὲς ἔμαθε τὴν ἐπιστροφή του τὸν κάλεσε νὰ ἐργασθῇ στὸ περίφημο μοναστήρι.

Κι' ἓνα πρωὶ, καθὼς ὁ Ζαίμ γυρνοῦσε στὸ μοναστήρι, εἶδε μιὰ μακρὰ σειρὰ αὐτοκίνητα ἔξω ἀπ' τὸ παρεκκλήσι, καὶ ἄκουσε τὸ ὄργανο καὶ τὴ μελωδίαν τοῦ χοροῦ.

Ἡ ἐκκλησίᾳ ἦταν γεμάτη λαμπρὲς στολὲς καὶ τουαλέτες ὑπέροκες. Ἦταν βέλαια γάμος ἀριστοκρατικός.

Ξαφνικὰ, ὅγνηκε ἀπ' τὶς σκέψεις του ἀπὸ ἓνα χέρι ἀπλωμένο μπροστά του, ποὺ κουνούσε κάπως ἀνυπόμονα τὴ βελουδένια σακκούλα τοῦ φιλανθρωπικοῦ ἐράνου, γεμάτη χρυσὰ καὶ ἀσημένια νομίσματα. Ὁ νέος ἔδωκε, χωρὶς νὰ προσέξῃ τὴν προσφορά του.

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ ντὸν Ζαίμ! ἄκουσε μιὰ εἰρωνικὴ φωνή.

Ἐκεῖνος ἀνατρίχιασε καὶ σήκωσε τὰ μάτια. Ἡ κόρη ὁ μὲς εἶχε φύγει πιά ἀπὸ κοντὰ του.

— Ὁνειρεύομαι!... Ποιὸς παντρεύεται λοιπὸν;

Τότε μονάχα, κυττάζοντας πάλι τὴ νύφη, γνῶρισε στὸ πρόσωπό της τὴ μιὰ ἀπ' τὶς δυὸ φιληνάδες τοῦ «Μαργαριταρίου τῆς Βαρκελώνης».

Τὸ μυστήριό τελεώσε καὶ τότε ὅλοι, πρῶτῃ ἡ νύφη καὶ ἔπειτα οἱ καλεσμένοι, γονεῖς καὶ συγγενεῖς, φίλοι, τιτλοῦχοι, ποιητὰ συγγραφεῖς καὶ στρατιωτικοί, πῆγαν καὶ φίλησαν τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ «Μαργαριτάρι τῆς Βαρκελώνης», ποὺ δὲν ἦτανε μέσα στὴν ἐκκλησία.

Ἐπτάσε ὀλομόναχη τὴ στιγμή ποὺ ὁ Ζαίμ δὲν τὴν περιμένα πιά, καὶ ἀφοῦ προσκύνησε καὶ αὐτὴ, ἔκανε νὰ φύγῃ ὅταν ἀπλόηθε μπροστὰ τῆς ἓνα χέρι μέσα στὴ σκιά. Ἡ Ντόνα Νιέβες, νόμισε πῶς ἦτανε νανένια φτωχὸς, τὸ χέρι ὅμως ἐκεῖνο κράτησε τὸ δικό της καὶ τὴν ἔσυρε σὲ μιὰ νωνία...

Ἡ νέα τρόμεξ καὶ ὅταν εἶδε τὸν Ζαίμ τῆς ἔφυγε ἓνας στεναγμός.

— Ἀ! Ἐσεῖς εἰστε, λοιπόν. Τί γυρεύετε ἐδῶ;

Ἀμέσως ὅμως κοκκίνισε καὶ κατέβασε τὸ κεφάλι.

— Νὰ σὰς δῶ!... ἀποκρίθηκε ὁ νέος.

— Κεῖνῃ τὴν ἡμέρα, ἔπαιζα σὰν παιδί. Σεχάστε το, σενόρ.

— Νὰ ξεχάσω τί γλυκύτερη μέρα τῆς ζωῆς μου;...

— Ἀφοῦ ξέρετε ποῖα εἰμαι, καταλαβαίνετε πῶς εἶνε τρέλλα νὰ κρατιόμασ' ἐστὶ ἀπ' τὰ χέρια!

Τί ὁμορφὴ ποὺ εἰστε, ντόνα Νιέβες! Εἶστε ἓνας ἀγγελος μέσα σ' αὐτὴ τὴν κατοικία τῶν ἀγγέλων. Τί εὐτυχία ν' ἀγγίξω τὸ χέρι σας ποὺ συμποναίει καὶ βοηθεῖ τοὺς φτωχοὺς. Ὡ! βοηθεῖτε με! βοηθεῖτε με καὶ ἐμένα ποὺ χάνομαι. Εἰμαι ἀπελπισμένος γιὰ τὴν ἀγάπη σας καὶ τόσο εὐτυχημένος γι' αὐτὴ τὴν ἀγάπη. Τραβάτε τὸ χέρι σας; Ἀντὰ λόγια μου σὰς προσβάλλουν; Ὁ! σωπάσω. Θέλετε νὰ σωπάσω; Ξαναεἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεψε.

Μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα ἡ νέα ψιθύρισε:

— Δὲν ξέρω... θάθελα νὰ σωπάσετε, καὶ λαχταρῶ νὰ σὰς ἀκούσω ἀκόμα...

Ὁ ντὸν Ζαίμ, μεθυσμένος ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀθώα ἀπάντηση, σήκωσε πρὸς τὴν νέα τὸ φλογισμένο πρόσωπό του.

— Χαρίστε μου τὴ ματιά σας, εἶπε. Θέλω νὰ διαβάσω μέσα στὸ βάθος τῶν ματιῶν σας, ἀν εἶναι ἀκόμα καὶ αὐτὸ ἓνα παιδιαστικό παιχνίδι.

Ἐκεῖνη γύρισε νὰ φύγῃ. Σταμάτησε ὅμως μιὰ στιγμή:

— Ἀν ἔρθετε τὴ βραδεῖά τοῦ Ἀη-Γιάννη στὸν κλειδωμένο ποὺ δίνει ἡ σενόρα ντ' Ἀργκυλάρ, ἴσως ξαναῖδωθώμε. Ἐλάτε μὲ μάσκα, γιατί ἁλλοῦδωτικὰ δὲ θὰ μπορέσωμε νὰ μιλήσωμε.

— Καὶ πῶς θὰ μὲ γνωρίζετε;

Ἀντὶ ν' ἀπάντησῃ τοῦ πῶς ταξὶς τὸν ταυτελλένιο μαντηλάκι της καὶ ἔφυγε.

Ἡ νύχτα τοῦ Ἀη-Γιάννη εἶναι παντοῦ ἡ νύχτα τοῦ ἔρωτος. σκεπτόταν ὁ Ζαίμ χα-

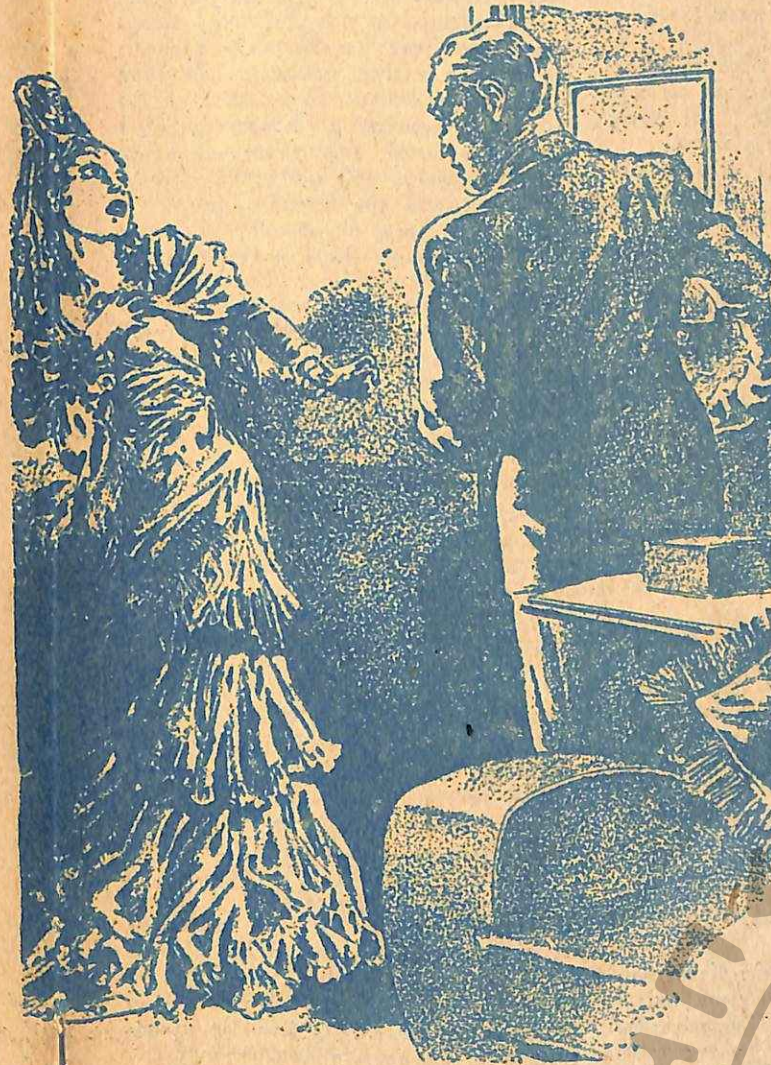
ροῦμένα. Τὰ μεσάνυχτα τὰ κορίτσια ρωτοῦν τὴν τύχη καὶ τὸ «Μαργαριτάρι τῆς Βαρκελώνης» ὅπως ὅλες οἱ φιληνάδες της, θάρριχνε καὶ αὐτὴ τρεῖς σταλαγματιὲς λάδι σὲ μιὰ λεκάνη γεμάτη νερό. Ἀν οἱ δυὸ σταλαγματιὲς ξυγώσουν καὶ ἐνωθοῦν, θὰ πῇ πῶς θὰ παντρευτῇ τὸν ἴδιο χρόνον.

Ἡ Νιέβες δόθηκε μ' ὅλη τῆς τὴν ψυχὴ σ' αὐτὴν τὴν

ἐκείνῃ τὴ βραδεῖά στὴν συγκέντρωση τῆς ντόνας ντ' Ἀργκυλάρ, εἶχε τὴν ἀπόφαση ν' ἀρραβωνιαστοῦνε μυστικά.

Αὐτὰ σκεπτόταν, ὅταν τὴν κάλεσαν ξαφνικὰ στὸ τηλέφωνο. Πῆρε τὸ ἀκουστικό καὶ ἔκουσε μιὰν ἀγνωστὴ φωνή:

— Εἰδοποιήστε, παρακαλῶ, τὴν Ντόνα Νιέβες πῶς στὶς δέκα θάρθῃ νὰ τὴν πάρῃ τὸ αὐτοκίνητο τῆς σενόρας ντ' Ἀργκυλάρ, γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὸ χερό.

— Τί ὁμορφὴ ποὺ εἰστε, ντόνα Νιέβες!

Τρυφερὴ ἀγάπη. Ὅσο περισσότερα ἐβλεπε τὰ ἐμπόδια τόσο ὁ Ζαίμ τῆς φαινόταν ἀνώτερος ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους. Ὡς τότε εἶχε ζήσει ἀνάμεσα στὸ γενικό θάνασμά γιὰ τὴν ὁμορφιά της καὶ στὴ λατρεία τοῦ πατέρα της, τώρα ὅμως ἐνοιώθε πῶς ἦταν ἔτοιμη νὰ τ' ἀφήσῃ ὅλα γιὰ νὰ πᾶν κοντὰ σ' ἐκεῖνον τὸ σοβαρὸ καὶ δυνατό νέο ποὺ ὅλοι τὸν θεωροῦσαν πῶς θὰ γινόταν μιὰ μέρα ἀρχηγὸς τῆς ἐλευθέρης Καταλανίας.

Ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ σωπάσῃ ἂν ὅμως τὸν ἀντάμωνε

— Νὰ μιὰ περιφρημίσω, εἶπε ἀπὸ μέσα τῆς ἡρώτευμένης. Ὅσο νωρίτερα δῶ τὸν Ζαίμ, τόσο καλύτερα. Θάλεγε κανεὶς πῶς ἡ σενόρα ντ' Ἀργκυλάρ μάντεψε τὴν ἀνυπομονή μου. Ἰσως νὰ ξέρῃ πῶς ὁ μπαμπὰς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μὲ συνοδεύῃ πρὶν ἀπ' τὶς δέκα. Ἐχε πάλι συμβούλιο ἀπόψε.

Ἀποτελείωσε τὴν τουαλέτα της καὶ ἔτρεξε στὸν πατέρα της νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴν ἀδεια.

— Ἀν σ' εὐχαριστῇ, νὰ πᾶς νωρίτερα, παιδί μου. Ἐσεῖς πῶς οἱ ἐπιθυμίες σου εἶ-

ναι γιὰ μένα διαταγές.

Τὸν φίλησε γεμάτῃ χαρὰ.

— Πήγαινε, ἀγγελε μου, πήγαινε νὰ διασκεδάσῃς. Μόλις γλυτώσω θάρθω καὶ ἐγώ. Ἐλπίζω κατὰ τὰ μεσάνυχτα.

Ἡ κόρη πετάχτηκε πάλι στὸ δωμάτιό της, ἀφίνοντας τὸν πατέρα της μονάχο. Ὁ Διοικητὴς ἔμεινε λίγη ὥρα σκεπτικός:

— Καὶ γιατί ἡ σενόρα ντ' Ἀργκυλάρ, ποὺ μόλις γνωρίζομαστε, φροντίζει τόσο γιὰ τὴν Νιέβες;

Ἐμεινε πάλι συλλογισμένος καὶ ξαφνικὰ πετώντας τὴν πέννα του, γύρισε πρὸς τὸν γραμματέα του:

— Σάρρια! Κάλεσε στὸ τηλέφωνο τὴν Σενόρα ντ' Ἀργκυλάρ, Βίλλα Μαριπόζα.

Ὁ νέος τοῦδωσε τὸ ἀκουστικό:

— Ἡ Σενόρα ντ' Ἀργκυλάρ; Ἡ ἴδια;... Τὰ βαθύτατα σέβη μου, κυρία. Μάλιστα, μάλιστα, θὰ ῥθούμ. Ἡθελε, ὁ μὲς, νὰ σὰς εὐχαριστήσω γιὰ τὴν ἰδιαίτερη φροντίδα! Πῶς;

Γιατὶ πράγμα; Μὰ δὲν τηλεφωνήσατε σεῖς πῶς θὰ στείλετε τὸ αὐτοκίνητό σας στὶς δέκα; Πῶς; δὲν τηλεφωνήσατε διόλου;...

Ὁ Διοικητὴς σηκώθηκε ἀπότομα καὶ ὁ γραμματεὺς τὸν εἶδε κατακίτρινο σὰν πῶμα. Κυττάχτηκαν κατὰματα χωρὶς νὰ πούνε λέξη. Συνεννοήθηκαν. Μὲ μιὰ ὑπόκοψη φωνὴ ὁ Διοικητὴς εἶπε:

— Σὲ λίγα λεπτά τὸ ἀμάξι θὰ φτάσῃ. Δόσε διαταγὴ στὸ θυρωρὸ νὰ τὸ βάλῃ νὰ σταθῇ στὴ μέση αὐλῇ καὶ νὰ κλείσῃς ὅλες τὶς πόρτες! Νὰ μὴν ξεφύγῃ κανεὶς τους! Αὐτὴ τὴν ὥρὰ τοὺς κρατᾶμε! Κι' ἂν ἀντισταθοῦν...

Ἐκανε μιὰ χειρονομία ποὺ ἰσχυρίσθη φωνάζει.

Ὁ Σάρρια ἔφυγε στὴ στιγμή. Τόλμησαν λοιπὸν καὶ αὐτὸ ἀκόμη! Μέσα στὸ σπίτι τοῦ Διοικητῆ! Κι' ἂν δὲν εἶχε ὑποψιαστῇ ὁ Διοικητὴς, τί θὰ γινότανε; Ὁ πατέρας θιμάτιζε νευρικὸ, προσέχοντας τὸν κάθε κρότο. Τὸ ἀνάκτορο ἦταν σκοτεινὸ. Μόνο τὸ δωμάτιο τῆς Νιέβες ἦταν φωτισμένο. Δόξα γὰρ ὁ Θεός. Τὸ κορίτσι ἦταν ἐκεῖ, μακρὰ ἀπ' τὸν κίνδυνο, ἀπ' τὴν ἀτίμωση, ἀπ' τὸ θάνατο. Γιατὶ ποιὸς μπορεῖ νὰ ξέρῃ τὰ σχέδια τῶν συνωποτῶν;

Ἀντόμονος ὁ πατέρας ἔτρεξε στὸ δωμάτιο τῆς κόρης του. Ἡθελε νάναι κοντὰ τῆς ἐκεῖνῃ τὴν στιγμή. Ἡ νέα τραγουδοῦσε σιγαλὰ, μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Μόλις εἶδε τὸν πατέρα της εἶχτηκε στὴν ἀγκαλιά του.

— Ἐτοιμ, ὅπως βλέπετε, μπαμπά. Ἀκου... τὸ ἀμάξι, τρέχει.

— Μὴ διάξαι, γλυκὸ μου παιδί, περιμένε.

Τὴν κράτησε ἀπ' τὸ χέρι κάτωχρος.

— Τί τρέχει; Τί τρέχει μπαμπά;

Ἐνας, δύο, τρεῖς πυροβολισμοὶ ἀκούστηκαν στὴν αὐλή.

— Σώπα! Δὲν εἶναι τίποτα. Γλύτωσες ἀπὸ τρομερὸ κίνδυνο. Τὸ ἀμάξι δὲν τῶστευε ἡ σενόρα ντ' Ἀργκυλάρ. Θέλανε νὰ σὲ κλέψουν!

— Ποιὸς; Γιὰ τὸ Θεό! φώναξε ἡ νέα μὲ πνιγμένη φωνή.

— Οἱ κακοῦργοι, ποὺ ἔκαναν τόσα ἐγκλήματα! Ποιὸς ἄλλος;

— Ποῦ τὸ ξέρεις αὐτό; Θεέ μου!...

— Τηλεφώνησα ἡ σενόρα ντ' Ἀργκυλάρ δὲν ἔχει ἰδέα. Εἶναι οἱ δολοφόνοι, οἱ κακοῦργοι!

Κι' ἂν δὲν εἶναι οἱ κακοῦργοι; Παναγία μου! Πατέρα, τί ἔκανες!

Κεῖνῃ τὴν στιγμή παρουσιάστηκε ὁ γραμματέας. Τὸ κίτρινο πρόσωπό του, ὁ τρόμος καὶ ἡ στάση του, μαρτυροῦσαν πῶς ὅλα τέλειωσαν.

— Τὰ ὀνόματά τους! εἶπε ὁ Διοικητὴς μὲ τὸ ὑπερηφανὸν τοῦ ἔντονο ὕψος.

Κυττάχτηκαν κατὰματα χωρὶς νὰ πούνε λέξη. Συνεννοήθηκαν. Μὲ μιὰ ὑπόκοψη φωνὴ ὁ Διοικητὴς εἶπε:

— Σὲ λίγα λεπτά τὸ ἀμάξι θὰ φτάσῃ. Δόσε διαταγὴ στὸ θυρωρὸ νὰ τὸ βάλῃ νὰ σταθῇ στὴ μέση αὐλῇ καὶ νὰ κλείσῃς ὅλες τὶς πόρτες! Νὰ μὴν ξεφύγῃ κανεὶς τους! Αὐτὴ τὴν ὥρὰ τοὺς κρατᾶμε! Κι' ἂν ἀντισταθοῦν...

Ἐκανε μιὰ χειρονομία ποὺ ἰσχυρίσθη φωνάζει.

Ὁ Σάρρια ἔφυγε στὴ στιγμή. Τόλμησαν λοιπὸν καὶ αὐτὸ ἀκόμη! Μέσα στὸ σπίτι τοῦ Διοικητῆ! Κι' ἂν δὲν εἶχε ὑποψιαστῇ ὁ Διοικητὴς, τί θὰ γινότανε; Ὁ πατέρας θιμάτιζε νευρικὸ, προσέχοντας τὸν κάθε κρότο. Τὸ ἀνάκτορο ἦταν σκοτεινὸ. Μόνο τὸ δωμάτιο τῆς Νιέβες ἦταν φωτισμένο. Δόξα γὰρ ὁ Θεός. Τὸ κορίτσι ἦταν ἐκεῖ, μακρὰ ἀπ' τὸν κίνδυνο, ἀπ' τὴν ἀτίμωση, ἀπ' τὸ θάνατο. Γιατὶ ποιὸς μπορεῖ νὰ ξέρῃ τὰ σχέδια τῶν συνωποτῶν;

Ἀντόμονος ὁ πατέρας ἔτρεξε στὸ δωμάτιο τῆς κόρης του. Ἡθελε νάναι κοντὰ τῆς ἐκεῖνῃ τὴν στιγμή. Ἡ νέα τραγουδοῦσε σιγαλὰ, μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Μόλις εἶδε τὸν πατέρα της εἶχτηκε στὴν ἀγκαλιά του.

Ταβουλάρης

Η περιπετειώδης ζωή ενός παράξενου ήθοποιου

12ον

- Ο Ταβουλάρης στάς 'Αθήνας.
- Παραστάσεις... μετά διασάνων και θρίανθοι.

Ο ΣΟ ΝΑ βρή μέσον ο θίασος για να φύγει από το σεισμόπληκτο 'Αργοςτόλι, έδωσανίστη. Έκτος του ότι δεν είχαν πού να κοιμηθούν οι καλλιτέχνες, δεν εύρισκαν ούτε φαί, γιατί τα εστιατόρια δεν έδούλευαν. Μά ούτε ψωμί δεν εύρισκαν, γιατί είχαν γκρεμισθεί οι φούρνοι. Με πολλά θάνατα εύρησαν γαλέτες μονάχα. Τις έδωσαν και τις έτρωγαν.

Φωτισμός τη νύχτα δεν υπήρχε στο 'Αργοςτόλι, γιατί τα φανάρια σπάσανε από τους σεισμούς και ακόμα και τα σιδερά τους κουλουριάστηκαν από το κούνημα των τοίχων. Έξ' άλλου οι δρόμοι της πόλεως είχαν σιτισθεί σε πολλά σημεία και παρουσίαζαν θαυρία ρήγματα.

Τέλος ο θίασος μπαρόνισε στο πρώτο θαπόρι που έφτανε για να πάει στην 'Αθήνα. Μά ο θαπόρι δεν είχε ακόμα κοπή. Θα πήγαιναν λοιπόν με το θαπόρι αυτό ως την Κόρινθο και από εκεί δια ξηράς στην 'Αθήνα. Κατά το ταξίδι εξέσπασε φοβερή τρικυμία μεταξύ Κεφαλλονιάς και Ζακύνθου. Λίγο έλειψε να βουλιάξει το καράβι. Έτσι αναγκάστηκαν, παραδοστικισμένοι να προσεγγίσουν πάλι στη Ζάκυνθο. Έκει έμεινε λίγη ώρα το πλοίο.

Ήταν και νύχτα. 'Οστίσο οι δυο άδελφοί Νιδόνιος και Σπύρος Ταβουλάρης έδωσαν έξω στην ξηρά, με κίνδυνο της ζωής τους, για να ιδούν τη μητέρα τους και να πάρουν την εύχή της. Την είδαν, πήρανε ένα ζεστό, την αποχαιρέτησαν και φύγανε για το θαπόρι. Μόλις ανέδωκαν, το πλοίο ξεκίνησε πάλι.

Με τρικυμισμένο καιρό το θαπόρι μπήκε στον κόλπο και τράβηξε για την Κόρινθο. Έκει ο θίασος ξεπαυκαρίστηκε. 'Αφού οι καλλιτέχνες έφαγαν κάτι, μπήκαν σε κάβρα και έφυγαν για την 'Αθήνα. Μετά το κουραστικό αυτό ταξίδι, ο θίασος έφτασε στην πρωτεύουσα, αλλά τελείως απένταρος! Τό περιπετειώδες ταξίδι είχε άποροση και τις τελευταίες οικονομίες του Ταβουλάρη..

Τό μόνο τότε παρουσιάζομε θεάτρο της 'Αθήνας ήταν το θεάτρο Μπούκουρα, πίσω από το σημερινό Δημαρχείο. 'Ο Μιχαλάκης 'Αλάπης, τό είχε νοικιάσει και τό παρευώσανε με συμφωνητικό στο θέατρο του Ταβουλάρη για λίγες παραστάσεις.

Στό μεταξύ όμως έξεσάγη η Κορητική 'Επανάσταση τό 1866—1867. 'Αμέσως οι φοιτητές του Πανεπιστημίου μα-

ζι με τον δάσκαλο της καλλιγραφίας 'Αντώνη Βερδέρη, με τον Σχινά και με τον σατυρικό ποιητή Γ. Σουρήν κατέλαβον διά της βίας τό θεάτρο Μπούκουρα κι' άρχισαν να δίνουν παραστάσεις ύπέρ των επαναστατών της Κορητής. 'Ο Ταβουλάρης βρήκε τον Βερδέρη κι' έζήτησε τό θεάτρο, σύμφωνα με τό συμφωνητικό του. Μά ήρνήθη και αυτός και οι φοιτητές να τό παραδώσουν..

Είχε και ο Ταβουλάρης φίλους ζωηρούς, που τον ύποστήριζαν. 'Αλλά και οι φοιτητές άντέταξαν τό πείσμα τους. Λίγο έλειψε τότε να γίνη και αίματηρά σύγκρουσις. Φίλοι του Ταβουλάρη, Άλκιονες και Κορητιοί, ώπλισθησαν κι' έκλείσθησαν μέσα στο θεάτρο, για να υή έπιτρέψουν στους φοιτητές να παίξουν πλέον εκεί. Οι φοιτητές όμως έκαμαν έπίθεση και οι φίλοι του Ταβουλάρη είχαν στρέψει κατ' επάνω των τά τουφέκια των. 'Οταν οι φοιτητές εκατάλαβαν τον κίνδυνο, εκάλεσαν έπικουρίες και έφθασαν σε λίγο πλήθη φοιτητών ώπλισμένων.. 'Η ρήξις θα είχε πολλά θύματα. Μά στο τέλος επενέβησαν οι φρονιμώτεροι και έζήτηθη να βρεθή συμβιβαστική λύσις.

Χάρις στην επέμβαση αυτή, έκανονίστη να γίνη μια συνάντησις του Νιδόνιου Ταβουλάρη με τον Σχινά, τον Βερδέρη και με τον Σουρήν. 'Η συνάντησις έγινε στο καφενείο «Βυζάντιον», έκει πού τώρα είναι τό φαρμακείο Μαρινοπούλου, στα Χαντεία. 'Υστερ' από άσκητή συζήτηση, ο Ταβουλάρης ύπεσχέθη να μη έπιμείνι αλλά να δώση μόνον 3 ή 4 παραστάσεις στην 'Αθήνα και κατόπιν να κατεβή με τον θίασό του στην Πειραιά. 'Η λύσις έγινε δεκτή. 'Ολοι μείνανε σύμφωνοι.

'Εδωσε λοιπόν ο φοιτητικός θίασος σειρά από παραστάσεις και άνάμεσα και 3 ή 4 ο θίασος Ταβουλάρη. 'Εννοείται ότι ο θίασος Ταβουλάρη ήταν πρώτης τάξεως για κείνη την εποχή, ενώ ο φοιτητικός ήταν άσημαντος και έντελώς έρασιτεχνικός, σχηματισμένος εκ του προχείρου.

Κατά τις παραστάσεις αυτές του φοιτητικού θίασου έγινε και τό ακόλουθον έπεισδίδιον, πού τό διηγούνται οι παλαιότεροι.

Τόσο άθλια έπαίζεν ο θίασος, ώστε ένα θαύδο οι θεαταί έροίγαν επί σκηνής πεντάρες. Αυτό ήταν ένας τρόπος αποδοκιμασίας, όπως άργότερα τό μαζιλάριμα. 'Η αποδοκιμασία αυτή ετάραζε τους νεαρούς έρασιτέχνες ήθοποιούς.. αλλά η παύστασις δεν διεκόπη. 'Οστίσο η βοήχ από πεντάρες εξακολουθούσε και άρχισαν ναζή και άραία σουσίγματα.. Τότε ο Σουρήν, ο κατόπιν εκδότης του «Ρωμυρού» πού έπαίξε και αυτός ως έρασιτέχνης, έσκυψε και άρχισε να μαζεύη γρήγορα-γρήγορα τις πεντάρες, ενώ συγχρόνως εφώναζε πούς τους θεατές:

— Καλές και αυτές οι πεντάρες για ένίσχυση των επαναστατών.. Ρίξτε κι' άλλες!

Χάρις στην έτοιμότητα αυτή του Σουρή έσταμάτησε κι' εζεχάστηκε η άποδοκιμασία των έρασιτεχνών και όλο τό κοινόν άρχισε να φωνάζη:

— Ζήτω η ήρωική Κορητή!

'Ανάμεσα στις έρασιτεχνικές αυτές παραστάσεις, έδωσε κι' ο θίασος Ταβουλάρη μερικές. 'Επαίξε την «Κηλίδα αίματος», την «Ζωή του χαρτοπαικτη», τους «Αρματωλούς και κλέφτες» και την «Μήδεια». 'Ο θρίαμβος του θίασου Ταβουλάρη ήταν μεγάλος. Οι έφημερίδες μάλιστα εκείνου του καιρού, δηλαδή ο «Αιών», τό «Φώς», τό «Βέλος» και τό «Κόσκιον» έγραφαν μ' ένθουσιασμό για τον θίασον αυτόν, ενώ χτυπούσαν άγρια την άτζαμωσύνη του φοιτητικού θίασου.

'Επειτα από τον θρίαμβον αυτόν, ο θίασος Ταβουλάρη άπεφασίστη να κατεβή στον Πειραιά. 'Εκει θεάτρο δεν υπήρχε. 'Εφρόντισεν όμως ο πολυγραφώτατος συγγραφέας Α. 'Αντωνιάδης να δοθού, οι παραστάσεις στο σχολείο του Πειραιώς ύπέρ των Κορητών επαναστατών.

'Ο Ταβουλάρης έδέχθη. Στο μεταξύ είχε κανονίσει και τό οικονομικό ζήτημα. Για να δοθού οι λίγες παραστάσεις της 'Αθήνας, ο θιαστήρης Νιδόνιος έδωλε ένέχυρα τό ρολόι του και τό δαχτυλίδι και τό θραχιόλι της γυναίκας του. Μά οι παραστάσεις στην 'Αθήνα είχαν λαμπρές εισπράξεις και έτσι έδωσε ο Ταβουλάρης κι' ένα ποσόν για την Κορητική επανάσταση κι' σήκωσε από τό ένεχυρωδανειστήριο τά χρυσασικά του.

Στον Πειραιά έδωσε ο θίασος, τό ιστορικό δράμα «'Η Γαλλική επανάσταση». 'Επέτυχε τότε και από καλλιτεχνική άποψη και από οικονομική.

'Επειτ' από την επιτυχία αυτή, ο κατόπιν δήμαρχος Πειραιώς Θ. Ρεταίνης, οι άδελφοί Βολωνάκη, ο 'Αντωνιάδης, ο Βλάχαλης ο Λυμπερόπουλος, ο 'Ησαΐας, οι Ηλυτζανόπουλοι, οι Δραγάσηδες, οι Μουτσόπουλοι και άλλοι εξέχοντες Πειραιώτες έπέμειναν να μείνι ο θίασος και να παίξη στον Πειραιά. Δεν υπήρχε όμως θεάτρο. 'Ο Σκουζές προσέφερε τότε μια μεγάλη αποθήκη σιτηρών, πού είχε στον Πειραιά. 'Ο Ταβουλάρης την μεταμόρφωσε σε πρόχειρο θεάτρο. Έκει έπαίξε τά καλύτερα έργα του δραματολογίου του όλο τό καλοκαίρι του 1867 ως τον 'Οκτώβριο.

Τό θεάτρο της αποθήκης Σκουζέ είχε ώραία σκηνή και ένα πατάρι έπίτηδες για τις κυρίες. Καμαρίνια δεν υπήρχαν. Γι' αυτό οι καλλιτέχνες έντόνουντο κι' εγδύνοντο στο πλήθειον σπύτι του Πλυτζανόπουλου. Καθίσματα για τό θεάτρο έστειλε δανεικά ο Βλάχαλης. 'Ετσι τό θεάτρο τά είχε όλα.

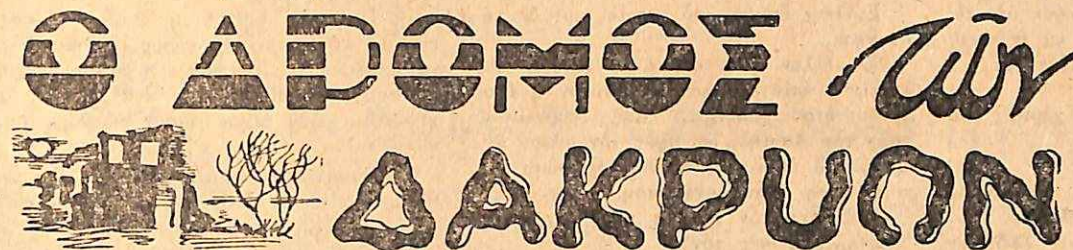
Έκτος από τά ξένα έργα, ο θίασος έπαίξε και τό, «Κρίσπου», πρωτότυπο έργο του 'Αντωνιάδη.

'Ολη αυτή η Πειραιώτικη σαιζόν του θίασου είχε μεγάλην επιτυχία. 'Ητα θρίαμβος καλλιτεχνικός και σωτηρία οικονομική.

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

Στό άλλο φύλλο: 'Η συνέχισις.

Ένα μυθιστόρημα γεμάτο πόνο του ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Η Κλοτίλδη ντ' 'Ωτφόρ, πυροβολεί χωρίς να θέλη, τον νεαρό Λαφιστόλ, πού ζητά να την εκδώση εκμεταλλευόμενος ένα οικογενειακό της μυστικό. 'Ο σύζυγος της Κλοτίλδης, άνακριτής Δανιήλ ντ' 'Ωτφόρ, θεωρεί ως ένοχο τον συνταγματάρχη Σεβεράκ και διατάζει την σύλληψή του. 'Οταν τό μαθαίνει αυτό η Κλοτίλδη, αναστατώνεται. Δεν πιστεύει στ' αυτό της.

Α είναι αδύνατον... αυτό... φώναζε. η Κλοτίλδη. Θα γελάστηκες...

— Κι' εγώ έτσι ένόμιζα.
— Και συνέλιφθη;.. Τόν έβαλες στη φυλακή;...

— Πρώ μιās ώρας...

— 'Ω! Θεέ μου! Θεέ μου! 'Ο συνταγματάρχης φονής του Λαφιστόλ! Μά όχι. Δανιήλ, όχι, δεν είν' αυτός, σου τό όρκίζομαι! Πρόσεξε! Μια τέτοια πλάνη θάνατ' κάτι τό τρομερό! Δεν είναι αϊτός! 'Ω! δυστυχισμένη μου Γιολάνδα!

Και χωρίς να περιμένη ν' άκούση τίποτε άλλο, η άτυχη μητέρα, έτρεξε στην κόρη της και την άγκάλιασε με άληθινή παραφορά.

'Η Γιολάνδα δεν κατάλαβε τίποτε. Ούτε και ο Ζάν Ζοζέφ, αλλά η όχρότης του Δανιήλ και της Κλοτίλδης ήταν τό ση, τόση η συγκίνησή τους, ώστε έμάντευσαν ότι κάτι τό σοβαρό συνέβαινε.

Τρομαγμένη η Γιολάνδα άγκάλιαζε κι' αυτή την μητέρα της και ρωτά:

— Τί τρέχει, μαμά; Τί σου είπε ο πατέρας;

'Η Κλοτίλδη δεν τολμά ν' μιλήση. Στρέφει και κυττάζει τον άνδρα της. 'Αλλά κι' αυτός δεν τολμά να μιλήση μπρός στην κόρη του. Τό στόμα του μένει κλειστό. Και κυττάζει σιωπηλός πότε τον πατέρα του και πότε τη γυναίκα του.

'Η στήνη εκείνη κράτησε λίγες στιγμές και ασφαλώς ο Δανιήλ δεν θ' άπεφασίσε να μιλήση, όταν έξαφνα η πόρτα του σαλονιού άνοίγει άπότομα κι' ένας νέος, χλωμός, με τά φορέματά του άτη μέλητα, με κομμένη την άναπνοή από τό δρόμο, έσβη μέσα σάν τρελλός:

Ήταν ο Βαλεντίνος!

Κυττάζει όλους όσους ήσαν εκεί, βλέπει τον Δανιήλ. Δεν προσέχει ούτε την μηνητή του, ούτε την Κλοτίλδη, ούτε τον Ζάν Ζοζέφ. 'Οραμ' μόνον προς τον άνακριτή:

— Δεν είν' αλήθεια, κύριε ντ' 'Ωτφόρ; φωνάζει. Δεν είν' αλήθεια, δεν είναι έτσι;

'Ο Δανιήλ σκύβει τό κεφάλι χωρίς να άπαντήση.

— Πήτε μεν, λοιπόν, ότι δεν είν' αλήθεια... συνέχισε ο νέος. Βεβαιώστε με ότι δεν τό κάνατε αυτό!... 'Οτι είναι ψέμμα... 'Οτι δεν τον φυλακίσατε, ότι δεν τον σκοτώσατε!... Γιατί η ντροπή αυτή είναι άληθινή δολοφονία!...

'Ο Δανιήλ εξακολουθούσε να σιωπά.

— Μά τί είναι; Τί συμβαίνει λοιπόν; είπε σιγανά η Γιολάνδα.

'Ο εισαγγελέας Ζάν Ζοζέφ τότε προχώρησε και άπευθυνόμενος στο γιού του:

— Πρωτό έλθη ο Βαλεντίνος, είπε, έπρόκειτο να μās άναγγείλεις μια κακή έιδηση... λέγε!...

— 'Α! ώστε δεν ξερετε!... φώναξε ο Βαλεντίνος. 'Ο πατέρας είναι στη φυλακή!

— 'Ο συνταγματάρχης ντ' Σεβεράκ; έκανε ο γενικός εισαγγελέας με μεγάλη τυχκίνηση. Και γιατί λοιπόν κατηγορείται;

— 'Οτι έδολοφόνησε τον Λαφιστόλ! Αυτό τό είπε ο Βαλεντίνος και ξεσπασε σ' ένα νευρικό γέλιο πού κατέληξε σε λυγμούς.

— 'Ο πατέρας μου! άκούτε; — όλόλυξε ο νέος — ο πατέρας μου δολοφόνος!... 'Ο καλός μου, ο ευγενικός μου πατέρας! Και η Γιολάνδα;... 'Η δυστυχισμένη κόρη, είναι πεομένη στα πόδια του παπού της λιποθύμη, ενώ τά δυο της μπράτσα σφιγγουν τά πόδια του γέροντ' σάν ναθελαν να του ζητήσουν προστασία.

'Επάνω στα έρείπια αυτά ο Ζάν Ζοζέφ μένει όρθός... άκίνητος. Τό όσπεσδες πρόσωπο και τό ψυχρό βλέμμα του δικαστικού, πού είναι συνηθισμένος στα δράματα αυτά, δεν έδειχναν την τρομερή συγκίνηση πού συγκλόνιζε την ψυχή του. Μόνο τά χείλη του είναι σφιγμένα πείότερο, και τό μέτωπό του είναι συνωφρωμένο. Αυτό είναι όλο.

'Αφήνει την Κλοτίλδη ν' άνασκηώση την Γιολάνδα και να την περιποιηθή. 'Αφήνει τον Βαλεντίνο κοντά στις δυο γυναίκες και κάνει νόημα στον Δανιήλ να τον άκολουθήση.

Οι δυο δικασταί βγαίνουν άργά-άργά. 'Ο Ζάν Ζοζέφ οδηγεί τό γιού του στο ιδιαίτερό του γραφείο, πέφτει βαρύν στην πολυθρόνα του, φέρνει τό χέρι στο μέτωπό του, και προσπαθεί να συγκεντρώση τις σκέψεις του. Είναι η πρώτη φορά στη ζωή του πού αισθάνεται μια βολούρα στο μυαλό του. 'Οταν ήσυχασε κάπως είπε:

— Λέγε τώρα, έξηγήσε μου αυτήν την παράξενη ιστορία.

'Ο Δανιήλ κατέστησε, με λίγα λόγια ένήμερο της ύποθέσεως τον πατέρα του. 'Ο γενικός εισαγγελέας τον άκουσε χωρίς να τον διακόψη. 'Οταν ο Δανιήλ έτελείωσε τον ρήτορη:

— 'Ω! πατέρα μου! είπε ο Δανιήλ με τά δάκρυα στα μάτια....

— 'Ο Σεβεράκ! 'Ο Σεβεράκ! 'ψιθύρισε ο γέρονς... Τί συμφορά! Τί πρέπει να γίνη; Τί θ' άπογίνη η φτωχούλα μου η Γιολάνδα;

Τό ψυχρό σάν μάρμαρο πρόσωπο του εισαγγελέως πήρε κάποια έκφραση. 'Η Γιολάνδα ήταν η λατρεία του γέροντ.

Συλλογιζόταν, προσπαθώντας να συγκεντρώση όλο τό θάρρος του.

— Θα πάγω να δω τον Σεβεράκ, είπε τέλος. Θα τον συμβουλευθώ να όμολογήση την αλήθεια... 'Εάν την όμολογήση ή άθώωσίς του είναι βεβαία...

— Αιτή είναι και η γνώμη μου...

— 'Αν άρνηθή, όμως, είναι χαμένος...

Πήγαινε στην κόρη σου και στη γυναίκα σου. 'Εγώ πηγαίνω στη φυλακή...

'Η Γιολάνδα άρχισε να συνέρχεται.

'Ο Βαλεντίνος και η Κλοτίλδη γονατιστοί πλάι της περίμεναν με άγωνία τό πρώτο σημείο πού θα μαρτυρούσε τό τέλος της λιποθυμίας.

'Οταν μπήκε ο Δανιήλ σηκώθηκαν και οι δυο. Κανένας, όμως, δεν μίλησε.

'Η Γιολάνδα άνασκηώθηκε, κύτταξε τον πατέρα της και έξαφνα ρίχτηκε με λυγμούς στην άγκαλιά του.

— Πατέρα! πατέρα! 'Ω! είναι τρομερό!... 'Ασφαλώς δεν κατάλαβα καλά!... Δεν είν' αλήθεια... 'Ο Βαλεντίνος γελάστηκε... Μίλησε, πατέρα μου, σε ίκετεζο, μίλησε!...

'Η σιωπή του Δανιήλ ήταν τρομερά εύγλωττη και η Γιολάνδα έσκυψε τό κεφάλι.

'Η Κλοτίλδη ύπέφερε φρικτό μαρτύριο.

— Δανιήλ, είπε άξαφνα μέσα στον πυρετό πού την κατάλαβε και πού την έκαμνε να άδιαφορή για τον κίνδυνο πού διέτρεχε, Δανιήλ, ο κ. ντ' Σεβεράκ δεν είναι ένοχος! Δανιήλ, πρόσεξε, σου είπα....

— 'Αλλοίμονο...

— 'Ακούσε, Δανιήλ... είσαι δίκαιος... η σκέψη σου δεν έπηρεάζεται εύκολα....

Σ' έκείνους πού φέρνουν μπροστά σου δεν βλέπεις πάντα τους ένόχους όπως πολλοί άλλοι δικαστικοί... Σ' όλο τό δικαστικό σου στάδιο κανένας δεν μπορεί να σε μεπαιθή ότι ύπέπεσες σε πλάνας... Τώρα, όμως, σου λέγω, Δανιήλ, ότι άπατάσαι... 'Εφλάμισες έναν άθώο...

— 'Ακούστε, κύριε ντ' 'Ωτφόρ, άκούστε την! είπε ο Βαλεντίνος. Πώς είναι δυνατόν να πατέψετε στην ένοχή του πατέρα μου, σεις ο φίλος του;

'Η Κλοτίλδη δεν μπορούσε να σιγατηθή...

— Δεν είναι τάχα δυνατόν να έξηγήσει κάτ' άλλους τρόπους ο άνδρας αυτός; ποκλείεται ο Λαφιστόλ να έχη δολοφονή από έναν έχθρό, από έναν άνδρα... 'Η αλλοφύστερα από κάποιο κακοποιό...

κανένα τυχοδιώκτη, από τους τόσους που υπάρχουν; Σε παρακαλώ, Δανιήλ, προσπάθησε τον... 'Ο κ. ντέ Σεβεράκ δεν είναι ένοχος... Μά θες λοιπόν να πεθάνω, Δανιήλ;.. 'Απάντησε μου;... Πές μου... Είσαι πεπεισμένος;...

'Ο Βαλεντίνος έκρυψε στα χέρια του το πρόσωπό του.

'Η Κλοτίλδη επανέλαβε:

— Τι να κάνω, Θεέ μου;... Καί όμως δεν μπορώ... Θεέ μου θα τρελλαθώ!... Δανιήλ, σου λέγω ότι ο κ. ντέ Σεβεράκ δεν είναι ένοχος... 'Ω! τί φρικτή συμφορά...

'Ο Δανιήλ την κυττούσε με αγωνία.

'Αξάρτα την πλησιάζει, την πιάνει από το μπράτσο, την απομακρύνει από τον Βαλεντίνο και τη Γιολάνδα και της λέγει με φωνή σκληρή:

— Πές μου τί ξέρεις;

— 'Εγώ; απάντησε εκείνη έντρομη.

— Λέγε! τί ξέρεις;... Μου φάνηκε πως τα λόγια σου κρύβουν κάτι...

— Τι μπορώ να ξέρω!...

— Καί όμως...

— Μιλώ έτσι γιατί θέλω να υπερασπιστώ έναν άνθρωπο τον οποίον νομίζω άθωο... 'Υπερασπίζομαι τον Βαλεντίνο που άρχισε και τον θεωρώ σαν παιδί μου... 'Υπερασπίζομαι την κόρη μου...

'Ο Δανιήλ την κυττούσε ώρα πολλή στα μάτια.

Αυτή τη φορά κάτι ύποψιάσθηκε και συγχρόνως θυμήθηκε τα γράμματα εκείνα των οποίων τόσο έμοιαζε ο γραφικός χαρακτήρας με το γράψιμο της Κλοτίλδης... Θυμήθηκε την επίσκεψη του Λαφιστόλ στο μέγαρο της οδού Σατελέ... Θυμήθηκε την περιουσία της επιστολής όπου ο ταμίας έκανε ύπαινιγμό για τον γάμο του... ένα γάμο που κατέστρεφε — α! — πως το θυμόταν αυτό — τις ελπίδες του Βαλεντίνου!...

'Η Κλοτίλδη έβλεπε όλες αυτές τις ύποψίες στα μάτια του συζύγου της και έννοιωθε πως θα παραφρονήση, αν ποτέ τα μάθαινε όλα ο Δανιήλ.

— 'Όστε, είπε ο Βαλεντίνος, πιστεύετε ότι ο πατέρας μου είναι ένοχος;...

— Μα θα τον συνελάβανα εάν ήταν διαφορετικά;

'Ανέπτυξε τότε στον νέο ποιά διαφορά υπήρχε μεταξύ του φόνου του Λαφιστόλ και μιας χυδαίας δολοφονίας, προσθέτοντας ότι εάν ο ταμίας μπορούσε να μιλήσει θα έσωζε ίσως τον Σεβεράκ με την κατ'εξουσία του.

— Καί τότε θα γίνει αυτή η αντιπαράσταση; είπε ο Βαλεντίνος,

— 'Απόψε...

— 'Απόψε... επανέλαβε σαν ήχω ή Κλοτίλδη...

Και στην παράξενη κατάσταση μέσα στην οποία εσφάδαζε, εύχόταν από την μία μεριά να συνέλθει ο Λαφιστόλ να την ένοχοποιήσει και να σώσει τον άθωο γέροντα, κι' από την άλλη να πεθάνει χωρίς ραντί, κι' από την άλλη να σωθεί αυτή ενώ ο Σεβεράκ θα καταστρεφόταν, ο Βαλεντίνος θα ατιμαζόταν, αλλά δεν θα θιγόταν ή τιμή της Γιολάνδας... Είχε σταματήσει το μυαλό της... 'Η θέλησής της είχε έκμη-δενισθεί, όπως στην αρχή του δράματος, που την είχαν συνεπάρει τα γεγονότα.

'Η Γιολάνδα που είχε συνέλθει στο μεταξύ έσπρωξε το μέτωπό της πάνω στον ώμο του έρωσθιαστικού της, και με φωνή σταθερή είπε:

— 'Ό,τι σήπτε και αν πρόκειται να συμβεί θα σ' αγαπώ πάντοτε, Βαλεντίνε! 'Εκείνος έσκυψε το κεφάλι και δεν απήντησε.

Το μέλλον ήταν σκοτεινό. Καί ο Βαλεντίνος έπίστευε πως κι' αυτόν ή Γιολάνδα ήταν χαμένη... Καί γυρνώντας προς τον Δανιήλ, ως προς τον μόνον άνθρωπο ο οποίος μπορούσε να δώσει κάποια λύση στην κατάσταση, έκτενυσε:

— Σώστε τον πατέρα μου, κύριε νι' 'Αφόρε... Σώστε τον!

— Θα κάνω ό,τι είναι ανθρώπινως δυνατόν, αποκρίθηκε με βαρειά φωνή ο άνακριτής. Ποιος ξέρει αν άπόψε, μετά την έπίσκεψή μας στο νοσοκομείο δεν σου φέρω την ευχάριστη είδηση... Μην πας άπόψε σπίτι σου, όπου θα είσαι μόνος, Βαλεντίνε, πρόσθεσε ο άνακριτής με καλωσύνη — μείνε εδώ, κοντά στην Κλοτίλδη και τη Γιολάνδα... Θα σε παραγγερήσουν, θα σε ένθαρρύνουν...

— Ευχαριστώ, είστε πολύ καλός... ψιθύρισε ο νέος.

— Κι' εγώ σ' αγαπώ, Βαλεντίνε, σαν παιδί μου... Μή τάχα δεν είσαι συ ο έκλεκτός μας για την εύτυχία της κόρης μας;... Λοιπόν, όταν έπιστρέψω θα σε βρω εδώ, κοντά στην Γιολάνδα, έτσι;

— Ναί...!

— Καί παρακάλει το Θεό, να δώσει λίγη δύναμη στον άνθρωπο που πεθαίνει στο νοσοκομείο, ο οποίος κρατάει μέσα στα σφιγμένα δόντια του την αλήθεια... — Ναί, μπαμπά, θα παρακαλέσουμε και οι δυο, είπε η Γιολάνδα.

Και ή Κλοτίλδη με φωνή ύπόκωφη και άλλοιομένη:

— Θα παρακαλέσωμε και ο Θεός θα μας είσ ακούση!...

'Ο Ζαν Ζοζέφ είχε πάγει εν τώ μεταξύ να δη τον συνταγματάρχη στη φυλακή. Τον εξέτασε μάλλον ως φίλος παρά ως δικαστικός. Τον παρακάλεσε να του πη την αλήθεια, τονίζοντάς του την σοβαρότητα που θα είχαν ή απάντησής του. 'Αν ήρνεϊτο, οι συνέπειες για όλους θα ήταν τραγικές, ενώ αν ώμολογούσε θα έσώζοντο όλοι.

Του χάκου όμως επέμεινε. 'Ο συνταγματάρχης στο τέλος θύμωσε και δεν θέλησε πια να απαντήσει. Είπε ότι θεωρούσε ταπεινωτικό για τον εαυτό του να άμυνθ... 'Ολόκληρη ή ζωή του συνηγορούσε κι' αυτόν. 'Επειτα έπερίμενε με έμπιστοσύνη την αντιπαράστασή του με τον Λαφιστόλ, από την οποίαν, κατά την γνώμη του, θα έβγαινε στο φως ή αλήθεια, και θα έλαμπε ή άθωότης του.

'Η αντιπαράστασις αυτή έγινε αόθη-μερόν, όπως υπεσχέθη ο Δανιήλ.

'Ο άνακριτής κατά το διάστημα της ήμέρας είχε συνεννοηθεί με τον δόκτορα Γκασόν. 'Απ' αυτόν έμαθε ότι ή κατάσταση του Λαφιστόλ ήταν πάντα ή ίδια και ότι μόνον ένα θαύμα θα μπορούσε να παρατείνει την ζωή του επί τριετίας—τέσσερες μέρες. Καί αν δρισκόταν ακόμα στη ζωή αυτό το χροϊστούσε στην έπιστήμη και στις άλληπάλληλες έγχειρήσεις που του έκαναν.

'Ο Δανιήλ πήγε και βόηκε στη φυλακή τον Σεβεράκ. Δεν του άπέκρυψε τους φόβους του.

— Δεν κάνετε καλά να βασίζεσθε στην αντιπαράσταση αυτή, του είπε. Το καλύτερο που έχετε να κάνετε είναι ν' άκο-

λουθήσετε τη συμβουλή του πατέρα μου και τη δική μου.

— Πολύ μ' άρέσει ή συμβουλή σας, είπε με τόνο τραχύ ο γέρος άξιωματικός, να ώμολογήσω δηλαδή ότι είμαι ένοχος φόνου τον οποίον δεν έκανα!... 'Α! όχι δά!... Δεν είμαι τόσο άφελής, όσο νομίζετε!...

'Εφθασαν στο νοσοκομείο. 'Ο Γκασόν δρισκόταν εκεί. Πήγε εις προϋπάντησίν τους και τους ώδήγησε σιωπηλός μπροστά στο κρεβάτι του Λαφιστόλ.

— 'Ο άνθρωπος αϊ ως βρίσκεται στις τελευταίες του στιγμές, είπε. Είναι άμαρτία να τον υποβάλετε, άνώφελα μάλιστα, σε έρωτήσεις...

Και πραγματικά, έφθανε να δη κανείς τον πληγωμένο για να πειρή για την κατάστασή του. Κοιτόταν άκίνητος, με τα μάτια κλειστά, κατάχλωμος, τα μάγουλά του και το στόμα ρουφηγμένο και το μέτωπο σφιγμένο μέσα στους έπιδέσμους. Φυσικά ο άνακριτής δεν ήθελε καθόλου να βασανίση τον έτοιμοθάνατο. 'Αλλά εάν μιλούσε, εάν με μία του κίνηση έκανε να φανή ή άθωότης του Σεβεράκ;

'Ο δικαστής πλησίασε, κι' έπιασε το χέρι του Λαφιστόλ:

— Μ' άκούτε; 'Εάν ναί απαντήστε μου μ' ένα σφίξιμο του χεριού.

Το χέρι έμεινε άκίνητο.

Τότε ο Σεβεράκ πλησίασε στο κρεβάτι:

— Σας ίκετεύω, είπε, συγκινημένος, μ' όλο του το αίμα άνεβασμένο στο κεφάλι, με ένοχοποιούν ενώ είμαι άθωος. Πήτε ότι δεν έχω καμιά άνάμιξη στο έγκλημα αυτό. Είναι αλήθεια πως σας ήπείλησα, αλλά αυτό ήταν μία άπλη σύμπτωση... Πήτε μία λέξη!... Κάνετε μία κίνηση, ένα νεύμα!... Σώστε με... Τώρα που είσαστε έτοιμοθάνατος, πρέπει να πητε την αλήθεια... Δεν είναι δυνατόν να με μισήτε... Δεν σας έκανα ποτέ κακό... 'Απ' έναντίας... θα θυμόσαστε ότι εγώ σας έσωσα μία φορά την τιμή... Σώστε τώρα και σεις τη δική μου τιμή...

Πράγμα παράξενο! Λες και τα λόγια εκείνα έφθασαν ως το μυαλό του έτοιμοθάνατου. Κάτι σαν εἶγος διέτρεξε το σώμα του. Τα δάχτυλά του κινήθηκαν, και τα ματόφυλλά του προσπάθησαν ν' άνασχωθούν.

— Βλέπετε, βλέπετε; είπε ο Σεβεράκ, μ' άκουσε!... 'Αφήστε με να τον ρωτήσω έγκύμα. Σε λίγο θα σας πη ότι είμαι άθωος... 'Αφήστε με...

Και άποτεινόμενος στο Λαφιστόλ:

— 'Ανοίξτε τα μάτια σας!... Κυτάξτε με!... Είμαι εγώ, ο Σεβεράκ!... τον οποιον κατηγορούν ότι σας έδολοφόνησε... Πήτε στον άνακριτή ότι άπατάται και άμπορήτε, πητε το όνομα του δολοφόνου σας...

'Ο Λαφιστόλ κοιτόταν άκίνητος.

Τότε ο Σεβεράκ έννοιωσε κάποιο τρόμο... 'Εγινε κατακόκκινος... Οι φλέβες του λαίμου του φούσκωσαν άπότομα... 'Ανέπνεε με δυσκολία... 'Εφερε τα χέρια στη γραβάτα του, την έλυνε και ξεκούπωσε με βία το κολάρο του.

('Η συνέχεια στο επόμενο)

"Ένα εϋδυμο διηγηματάκι

'Η Κωλέρ λανσάρει τήν ΜΟΔΑ

'Αρχισε λοιπόν να σκέπτεται μίαν άλλη λύση. Καί δεν άρχισε να τη βρή:

Σε μία γωνιά του δωματίου της άθικτο έστεκόταν ένα παραβάν από κρεττόν με ζωηρά κόκκινα μεγάλα τριαντάφυλλα με πράσινα φύλλα σε κρεμ φόντο, που τότε για να κρύβεται πίσω απ' αυτό όταν έκανε την τουαλέττα της.

Στο αντίκρουσμά του τα μάτια της Κωλέρ λάμπανε από ευχαρίστηση, γιατί μία φαινή ιδέα γεννήθηκε στη σκοτισμένη διάνοιά της. 'Η Κωλέρ πριν έξελιχθή σε δακτυλογράφο, με την ευκολία που τότε κατορθώνουν όλα τα μοντέρνα κορίτσια, ήτανε μία καλούτσικη μοδιστρούλα. Ως μπορούσε λοιπόν, άρχει το ύφασμα να φτανε, να σκάρωνε στο πι και φι ένα από τα χαριτωμένα εκείνα στην απλότητά τους, ζωηρόχρωμα φορεματάκια που τόσο καλά ταιριάζουν το καλοκαίρι στα όμορφα γυναικεία σώματα.

Τινάχτηκε με μιά γατίσια εύθυγισία απ' τη θέση της, πήρε απ' το κομοδίνο της μερικά τελευταία φιγουρίνια που άγόραζε για να καταπολιέται στη μόδα και να δίνει οδηγίες στη ράφτρα της, έξλωσε ταί-τόχρονα και το παραβάν, τα βάλε όλα κάτω, πήρε τη μέτρα της, κι' άνοιξε να καταστρώνη τα σχέδιά της.

— Να πάρη ο διάβολος, έίπε, το ύφασμα είναι στενό και δεν βγαίνουν μανίκια! 'Αλλά, όταν κανείς έχει δυο τέτοια μπράτσα, τα μανίκια είναι περιττά.

Και με τη διαπίστωση αυτή προχώρησε προς τα κάτω για να κάνη την ανακάλυψη πως το ύφασμα ήταν δυσανάλογα κοντό προς το αρκετά ύψηλο και λιγερό της άνάστημα.

Μα ή Κωλέρ ήταν από τις υπάρχεις που δεν σκοτίζονται για τόσο φιλά πράγματα και έξ άλλου έβρινε ότι, εφόσον είχε δυο τορνευτές γαμπίτσες που όλος ο κόσμος τις έθαύμαζε, ήταν κρίμα να τις κρύψει μέσα σ' ένα μακρύ φόρεμα. 'Ετσι δεν της έμενε παρά το ζήτημα του πλάτους, το όποιον, όμως, δεν την σκότιζε και τόσο, διότι αν ένα στενό φόρεμα δεν ταιριάζει σ' ένα γονιρό σώμα, άναδεικνύει θαυμάσια δυος ένα πλαστικό, σαν το δικό της.

'Ετσι έκοψε γρήγορα το παραβάν σε ρόμπα κι' έπρεπε με τα μούτρα στο γράψιμο. Κι'

ή ανάγκη να κυκλοφορήση τ' άπόγευμα, για νάναι συνεπής στο ραντεβού της, έδινε φτερά στα δάκτυλα της Κωλέρ. 'Εσι στις 5 το άπόγευμα είχε την ευχαρίστηση να καμαρώση την κομκλίστικη όμορφιά της ντυμένη μ' ένα φόρεμα, έντελώς δικής της έμπνεύσεως και κατασκευής.

— Είναι αλήθεια, έίπεν ή Κωλέρ στον εαυτό της, ότι θα σοκάρω τους σεμνόνιφους και τις μονταίιν μ'α τί να γίνω... Πρέπει ν' αναπληρώσω τις άπώλειες πριν κλείσουν τα μαγαζιά. Καί άποφασιστική έκλεισε την καμαρούλα της και βγήκε στο δρόμο. 'Η καρδιά της όμως χτυπούσε φοβισμένα στα στήθη της, στην ιδέα πως μπορούσε να την προγκάρουν.

'Όστόσο ή πρώτη κυρία που την αντίκρουσε της έρριξε βλέμμα ζήλεια και θαυμασμού και έίπε στο συνοδό της:

— Να ένα άληθινά χαριτωμένο και πρακτικό καλοκαιρινό μοντέλο. "Όχι σαν αυτό που έκανα εγώ ή άτυχη! Κι' αυτά όλα γιατί λυπάσαι να με πιάς σε μιά ράφτρα της προκοπής να ραφτώ, παρά περιμένεις να παίρνουμε ιδέες απ' τα φιγουρίνια που βγαίνουνε το Γενάρη, για να δείξουν τη μόδα του καλοκαιριού.

'Η Κωλέρ που το άκουσε κολακεύθηκε και άρχισε να περπατά περήφανα, με ψηλά το κεφάλι. Διαπίστωσε τότε

πως είχε κάνει ένα τρομερό σουξέ, αφού όλοι οι άνδρες που συναντούσε δεν ξεκόλλαγαν τα μάτια τους από πάνω της, θαυμάζοντας το λιγερό κομμά της, τα χυτά μπράτσα, τις τορνευτές γάμπες της κι' οι γυναίκες δεν έπαυαν να τη σταματούν και να τη ρωτούν:

— Τί ώραίο μοντελάκι! Πού ράβασθε δεσποινίς; Είναι μούρλια για το καλοκαίρι. Πρακτικότατο...

'Η Κωλέρ πήρε το πράγμα στα σοβαρά... Μαρε τί κάθουμαι και σπαζώ τ'α νύχια μου στη γραφομηχανή για ένα φοροχλιάρικο το μήνα; 'Εγώ είμαι γεννημένη για μοντελίστα... Κι' απάντησε σε κάποια κυρία που την ξαναρωτούσε πού ράβετε;

— Ράβωμαι στην διάσημη μολίστα Μαρζέλ Κωλέρ, Κή-πον 40. Δέχεται Δευτέρα, Τετάρτη και Σάββατο 4—6.

Κι' αυτό, γιατί είχε κάνει τη σκέψη πως έπρεπε να έτοιμασθ ή επιχείρησή. Καί πράγματι όταν σε λίγο συναντήθηκε με το φίλο της, που θαύμασε την έφευρετικότητά της, μέινανε σύμφωνοι να παντρευτούν άφου πρώτα γίνουν συνταίροι. Νομίσαν άμέσως άλλα δυο δωμάτια δίπλα στις Κωλέρ, πήραν μερικές κου-κλες και μερικές έργατρίες, και σε λίγο όλο το Παρίσι φορούσε τα φορέματα «Κωλέρ».

ZAN NT' ΕΣΜΕ

Πατριωτικός στίχος

ΞΑΝΑΝΘΙΣΑΝ ΟΙ ΔΑΦΝΕΣ

Της δάφνης ξανανθίσαν τα κλωνάρια
άπάνου στής 'Ηπείρου τις πλαγιές,
τα νέα για να στολίσουν πάλληκάρια
που απ' όλες της 'Ελλάδος της μεριές
τραβούν μ' όρμη, με θάρρος και μ' έλπίδα
για να δοξάσουν πάλι την Πατρίδα.

'Ο βάρβαρος έχθρος τώρα άς το μάθη
κι' άς φύγη ντροπισάσμενος, ταπεινός:
'Η δάφνη στην 'Ελλάδα δεν ξεράθη,
της Λευτεριάς δε σβύστη ο αύγερινός.
Κρατεί ή 'Ελλάδα κλώνο έληας, μα ξέρει
να σπέρνη κεραυνούς με τ' άλλο χέρι.

ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο Ιππότης της Λωρραίνης διαβάλλει με τρόπο τον ντέ Γκίς στον βασιλικό πρίγκηπα, αφήνοντας τον να καταλάβει ότι ο νεαρός ευγενής έρωτοτροπούσε με την σύζυγό του, πριγκίπισσα Εριέττα.

— ΟΔΥ καλά. Πήγαυνε. Έγώ θα δοκιμάσω στο μεταξύ τα ρούχα που παράγγειλα για την εορτή του Φονταινεμπλώ.

Ο ιππότης βγήκε από το δωμάτιο και είπε στον υπηρέτη του που περίμενε απ' έξω:

— Φρόντισε να μάθεις άμεσα αν βρίσκεται ο ντέ Γκίς στα διαμερίσματα της πριγκίπισσας.

Δέν είχαν περάσει δέκα λεπτά, και ο υπηρέτης επέστρεψε λέγοντας:

— Βλέπετε, κύριε, εκεί, μέσα στο πάρκο, τον Μανικάμπ που περιμένει κάτω από την καστανιά; Αν κάνετε λίγη υπομονή θα ιδείτε και τί περιμένει. Νά! Βλέπετε; Είναι τρείς-τέσσερις μουσικοί και από πίσω τους ο ντέ Γκίς, αυτοπροσώπως. Σε λιγάκι, θ' ανέβουν από την μικρή σκάλα στα διαμερίσματα της πριγκίπισσας όπου ετοιμάζεται μεγαλοπρεπές γεύμα μετά μουσικής.

Ο ιππότης της Λωρραίνης στάθηκε για λίγο, ως να βεβαιωθεί ότι ο ντέ Γκίς και οι σύντροφοί του θα έμπαιναν πραγματικά μέσα και όταν βεβαιώθηκε πήγε και συνάντησε τον πρίγκηπα που έλαμπε από όμορφη και μεγαλοπρέπεια μέσα στα καινούργια του ρούχα.

— Δυστυχώς δεν μπόρεσα να εύρω πουθενά τον ντέ Γκίς, είπε.

— Τότε τα φάμε μόνοι μας, αποκρίθηκε ο πρίγκηψ.

— Υψηλότατε. Έχω μιάν ιδέα. Γιατί δεν πηγαίνετε να γευματίσετε με την πριγκίπισσα στα διαμερίσματά της; Ίσως κλαίει για τα όσα συνέβησαν. Πηγαίνετε να την παρηγορήσετε και να συμπολιωθήτε...

— Φοβάμαι ότι δεν μου δίνεις καλή συμβουλή, είπε ο πρίγκηψ.

— Πηγαίνετε, επέμεινε ο ιππότης. Πηγαίνετε. Σκεφθήτε ότι είναι μόνη, ότι στενοχωριέται, άνι.

— Πολύ καλά, είπε τότε ο πρίγκηψ. Αλλά θα έρθει μαζί.

Και ξεκίνησαν πραγματικά για τα διαμερίσματα της πριγκίπισσας.

Καθώς άνοιξε την πόρτα βρέθηκε ο πρίγκηψ μπροστά σε ένα θέαμα που δεν είχε φαντασθεί ποτέ του. Ή πριγκίπισσα, ένθουσιασμένη από τις πρώτες μελωδίες της μουσικής, είχε σηκωθεί από το τραπέζι στο οποίο κάθονταν οι άλλοι συνδαιτυμένες της και γόσευε έναν παρόντο, τοελλό χορό. Καβαλλίερος της ήταν ο ντέ Γκίς, που είχε γονατίσει μπροστά της και δάπλωνε τα πόδια του, σαν να περίμενε να την δεχθεί στην άγκα-

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ

λιά του. Έμεινε καρφωμένος εκεί που ήταν, καθώς αντίκρυσε τον πρίγκηπα και τον συνοδό του.

— Ω! είπε εκείνος αποτεινόμενος προς την πριγκίπισσα. Έρχομαι εσώ με την ίδια πώς είσατε άδισυτη, για να σας κάνω λίγη συντροφιά, και σας βρίσκω να γλεντάτε!

— Ύστερα, γυρίζοντας προς τον ντέ Γκίς, πρόσθεσε:

— Δεν τ'ό ήξερα πώς είσατε τόσο καλός χορευτής, κυριε κόμη. Γιατί δεν με προσκαλείτε τουλάχιστον κι' εμένα στις διασκεδάσεις σας; Δεν κάνετε καθόλου καλά κύριε ντέ Γκίς, και πρό πάντων λησμονείτε, ότι δεν βρίσκεσθε εδώ για να προσφέρετε υπηρεσίες στην πριγκίπισσα αλλά σ' εμένα. Και σεις κυρία μου— πρόσθεσε αποτεινόμενος προς την πριγκίπισσα, δεν κάνετε καθόλου καλά να μου παίρνετε τους ανθρώπους μου.

— Κύριε, είπε με θυμό η πριγκίπισσα. Δεν ήξευρα ότι ήρθα εδώ για να ζήσω σε χαρέμι και να μη βλέπω καθόλου άλλους άνδρες, εκτός από σας. Αλλά αφού είναι έτσι, θα συμμορφωθώ. Μπορείτε μάλιστα αν θέλετε να βάλετε και καθα-σώτα στα παράθυρα.

— Όραία κατάσταση με την άλλη-θια, είπε ο πρίγκηψ, και χωρίς να νο-ρίση να κυττάξει κανέναν βγήκε από το δωμάτιο, ακολουθούμενος από τον ιππότη της Λωρραίνης.

— Λοιπόν, τού είπε, μόλις βρέθηκαν μόνοι; Πώς σου φαίνεται αυτή η κατάσταση;

— Δεν είναι βέβαια και τόσο ευχάριστη...

— Είναι φρικτή, τον διέκοψε ο πρίγκηψ. Απαλλαγίκαμε από τον Βούκιγχαμ και τώρα είναι πολύ χειρότερα. Περίμενε εμένα εδώ, σε παρακαλώ.

Κι' αφήνοντας τον ιππότη επί τόπου ο πρίγκηψ διευθύνθηκε στα διαμερίσματα της Βασιλομήτορας, Άννας της Αυστρίας, στην οποία πήγαυνε να εξομολογη-θή τον καινούργιο του πόνο.

— Μητέρα, της είπε μόλις μπήκε μέσα. Είναι αδύνατον να εξακολουθήσω αυτή η κατάσταση.

— Ποιά κατάσταση; ρώτησε απο-ρώνας η Βασιλομήτωρ.

— Με την γυναίκα μου. Βρήκε κιό-λας άμεσα αντίκαταστάτη για τον Βού-κιγχαμ.

— Φίλιππε, είπε η μητέρα του. Πρό-σεξε. Αυτό είναι μια βεραιά κατηγορία.

— Είναι, όμως, αλήθεια. Δεν προσέ-ξατε λοιπόν πόση ευνοία δείχνει για τον ντέ Γκίς;

— Φίλιππε, είπε πάλι η Βασιλομή-τωρ. Αρχίζω να φοβάμαι ότι η ζηλοτυ-πία σου γίνεται ασθένεια.

— Δεν σπαιώ εγώ. Φονάζουν τα γε-γονότα. Μόλις πού όλίγου ήμουν στα δι-αμερίσματά της όπου την βρήκα να χο-ρεύει και να διασκεδάει.

— Τί το άνωότερο; ρώτησε η Άννα.

— Την συντροφία ο ντέ Γκίς, που

Το άδανάτο άριστούργημο του ΑΛ. ΔΟΥΜΑ (πατρός)

της έχει γίνει τώρα πιο άχώριτος και από την σκιά της.

— Αν είχαν κακούς σκοπούς δεν θα δειχνόντουσαν τόσο πολύ.

— Σήμερα προσπάθησαν να κρυφθούν. Ή κυρία προφασίσθηκε πως ήταν άρω-στη ενώ στην πραγματικότητα την βρή-κα να χορεύει και να διασκεδάει με τον ντέ Γκίς.

Το πρόσωπο της Βασιλομήτορας δεν μπόρεσε να κρατήσει περισσότερο την προσποιημένη έκφραση της αδιαφορίας.

— Και τί σου είπα; ρώτησε.

— Τίποτα. Εκείνος μόνο ψιθύρισε με-ρικά λόγια, από τα όποια δεν κατάλαβα τίποτα.

— Και τώρα; Τί θέλεις να γίνει;

— Θέλω να μην ξαναπατήση ο ντέ Γκίς το πόδι του στο σπίτι μου. Θα πα-σακαλέσω τον Βασιλέα και αδελφό μου να με απαλλάξει απ' αυτόν, εκτός εάν...

— Εκτός εάν;

— Εκτός εάν αναλάβετε να το κα-νονίσετε σεις και αυτό το ζήτημα.

— Άκουσε Φίλιππε, δεν μπορώ να παίξω κάθε τόσο και λιγάκι αυτόν τον ρόλο. Άλλωστε, δεν έχω πεισθεί ακόμη έντελώς για την ενόχη του ντέ Γκίς.

— Τότε, υπάρχει και άλλη λύση, π-πε ο πρίγκηψ.

— Αηλαδή;

— Θα βάλω τους ανθρώπους μου να τον πνίξουν, μέσα στην λίμνη του πάρκου μου, μόλις ξαναπαρουσιασθεί.

— Κάνε το, αποκρίθηκε η Βασιλομή-τωρ με καταπληκτική ψυχραιμία.

Ο Φίλιππος έσπασε τότε σε δυνα-τούς λυγμούς και άρχισε να φωνάζει:

— Κανείς λοιπόν δεν με βοηθάει πιά!

— Ακόμη και η μητέρα μου δίνει δική-στούς εχθρούς μου. Μού μένει μια τε-λευταία έλπις. Ο Βασιλέας.

Την ίδια στιγμή ακούσθηκε ν' ανοίγη η πόρτα στον διπλανό προθάλαμο και σχεδόν άμεσα ξεχώρισαν τα βήματα του Λουδοβίκου. Ένας άριστος φόδος κα-τέλαβε τον Φίλιππο που έσπευσε να ε-ξαφανισθεί από το διαμέρισμα της μητέ-ρας του ενώ ταυτόχρονα σχεδόν έμπαι-νε από την αντίθετη μεριά ο Βασιλέας, χαρούμενος και γελαστός, για να άναγ-γείλη της μητέρας του ότι τα πάντα ή-σαν έτοιμα για το ταξίδι στο Φονταί-νεμπλώ.

Η Άννα τον κύταξε για λίγο και ύστερα τού είπε:

— Τί εύτυχης που είσαι παιδί μου, που δεν έχεις Άγγλιδα γυναίκα. Είναι παντρεμένος τόσον καιρό τώρα με την Ίσπανίδα και δεν σε άκουσα να διαμα-τύρεσαι ούτε μια φορά. Ένν; ο άδελφός σου, μόλις δύο εβδομάδες μετά τον γάμο του...

— Έ; Τί συμβαίνει;

— Διαμαρτύρεται για δεύτερη κιόλας φορά!

— Πάλι ο Βούκιγχαμ;

— Όχι. Κάποιος άλλος τώρα...

— Παιός;

— Ο ντέ Γκίς.

— Είναι λοιπόν τόσο έρωτομανής η πριγκίπισσα;

— Τό φοβάμαι.

— Δεν πιστεύω εντούτοις να υπερ-βαίνει τα όρια.

— Τί ωφελεί. Ο Φίλιππος κοντεύει να χάση το μυαλό του. Θέλει να πνίξη τον ντέ Γκίς. Πρέπει να βρεθώ μια λύ-σις.

— Για να γλυτώσουμε τον Γκίς;

— Ό! Αν σε άκουγε ο Φίλιππος, Λουδοβίκε, θα συνωμοτούσε εναντίον σου, κατά τον ίδιο τρόπο που είχε συνω-μοτήσει και ο θείος σου εναντίον του πα-τέρα σου.

— Όχι. Δεν τ'ό πιστεύω. Ο Φίλιπ-πος με αγαπάει πάρα πολύ και άλλο τό-σο τον αγαπώ και εγώ. Αλλά γυρεύει πάρα πολλά. Βέβαια, ένας Βασιλέας, έ-χει μιάν ωρισμένη δύναμη. Αλλά η δύ-ναμη αυτή δεν είναι τόσο μεγάλη, ώστε ν' αλλάξει τον χαρακτήρα μιας γυναίκας.

Τον ντέ Γκίς θα τον καταφέρω με ένα λόγο μονάχα. Αλλά για εκείνην;... Θα χρειασθώ όλόκληρο κήρυγμα.

— Το πράγμα έπείγει όμως.

— Θα διασθώ όσο μπορώ περισσότερο. Θα πάω να την επισκεφθώ.

— Μήπως δημιουργηθή όδύρος;

— Όχι. Να είναι τώρα άραγε στα διαμερίσματά της;

— Πιστεύω.

— Πολύ καλά. Τότε πηγαίνω.

— Σου εύχομαι καλήν έπιτυχία.

Η μεσολάβησις

Η εμφάνισις του Λουδοβίκου στα δι-αμερίσματα της πριγκίπισσας έδωσε ά-φορμή για τις πιο φαντασιές υποθέσεις. Τό έπεισόδιο που είχε προηγηθή μέσα στα ίδια αυτά διαμερίσματα είχε γίνει αρκετά γνωστό και κανείς δεν άμφέβα-λε ότι η συμπεριφορά της Άγγλίδας εί-χε εξοργίσει τον Βασιλέα. Ο ντέ Γκίς που πληροφορήθηκε μερικές στιγμές πριν ότι θα έφθανε ο Λουδοβίκος, έσπευσε να εξαφανισθεί και ν' άποτραβηχθή στο σπι-τι του.

Με όλες τις σκοτούρες που είχε στο κεφάλι του, ο Βασιλέας δεν παρέλειψε να ρίξη μιάν εξεταστική ματιά στις «δε-σπονίδες επί των Τριών» της πριγκίπισ-σας που υποκλίνονταν στο πέρασμά του. Τό μάτι του έμεινε για λίγο καρφωμένο επάνω στην δεσποινίδα ντέ λά Βαλλιέ-ρ. Ύστερα προχώρησε μέσα στο σαλόνι της πριγκίπισσας. Την βρήκε μισοζα-λωμένη επάνω στα πλούσια μαξιλάρια. Μόλις εκείνη τον αντίκρυσε άνασχεώ-θηκε, έκανε μια βαθειά υπόκλιση, και τον εύχαρίστησε για την τιμή που της έκανε να την επισκεφθή.

— Ήθελα να πληροφορηθώ ποιόν ω-ρα θα μπορούσαμε να κάνουμε την γε-νική δοκιμή για τό μπαλλέτο; ρώτησε ο Λουδοβίκος.

— Λυπούμαι πολύ, Μεγαλειότατε, που κάματε αυτόν τον κόπο. Άκριβώς την στιγμή αυτή ετοιμαζόμουν να τας πληροφορήσω ότι σήμερα μού είναι ά-δύνατον.

— Γιατί; Μήπως είσατε άδιάθετη;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

— Τότε να σ'ε στείλω άμεσα τους γιατρούς μου.

— Ευχαριστώ, αλλά η άρρώστεια που έχω δεν θεωρείται από γιατρούς.

— Με τρομάζετε, άδελφή μου.

— Μεγαλειότατε! Σας ζητώ την ά-δεια να επιστρέψω στην Άγγλία.

— Στην Άγγλία;

— Ναι. Λυπούμαι πολύ που σ'ε ζη-τώ αυτήν την χάρη. Αισθάνομαι, όμως, φοβερά δυστυχισμένη τον έαυτό μου εδώ μέσα. Θέλω να ξαναγυρίσω στους δι-κούς μου.

— Πριγκίπισσα! Πριγκίπισσα! Έκα-νε ο Λουδοβίκος σε τόνο έπιτιμητικό και την πλησίασε.

— Άκούστε με, μεγαλειότατε, είπε η πριγκίπισσα που είχε άρχισι να διαί-σθάνεται ότι τό θέληγρά της δεν άφη-ναν τον Βασιλέα άδιάφορο. Έχω συνη-θίσει να υποφέρω. Όταν ήμουν νέα, με περιφρονούνταν όλοι. Ωρίστηκα όμως πώς, όσαδήποτε κι' αν υποφέρα, θα κρα-τούσα ψηλά την ύπερηφάνια μου. Την ήμερα που συνεδέσθη με ένα πρίγκηπα της Γαλλίας, νόμισα ότι τελείωναν πι-α για μέναν όλα τα βάσανα και ότι θά μπο-ρούσα να ζήσω κι' εγώ όπως άρμοζε στην θέση μου και στην καταγωγή μου.

Αλλά καθώς βλέπω, αντί για σύζυγο άπόκτησα έναν τύραννο. Άφήστε με να φύγω. Δεν θά μάθω κανείς την αληθι-νήν αίτια. Τό ύπόσχομαι σε σας, που σας σέβομαι... και... σας αγαπώ.

Ο Βασιλέας ένοιωσε ένα ήδονικό ρί-γος. Ποτέ του δεν είχε ξανακούσει τόσο χαδιάρικη φωνή. Η Έριέττα που τό κα-τάλαβε συνέχισε:

— Μεγαλειότατε. Για ν' άποφασίσετε να έρθετε ως εδώ, σημαίνει ότι τα ξερετε όλα. Άφήστε με λοιπόν να φύγω. Εί-ναι η μόνη χάρη που σας ζητώ.

— Μά τί σας έκαμαν, λοιπόν;

Ο Λουδοβίκος είχε έρθει για να την σωτήρη: (Γιατί τό κάματε αυτό); Αλ-λά η πριγκίπισσα είχε κατορθώσει μέσα σε λίγες στιγμές να μεταβληθή από κα-τηγορούμενη σε κατήγορο!

— Ό! Τί μού έκαμαν, αποκρίθηκε. Με έκαμαν να χλάω. Δεν είναι αυτό άκριτό; Μού στέρησαν την συντροφιά του πιο καλού οικογενειακού μας φίλου, του Βούκιγχαμ, που με έκανε να ξεχνάω ότι βρίσκομαι τόσο μακριά από τους δι-κούς μου.

— Μά... ήταν έρωτευμένος μαζί σας, είπε με κάποια δειλία ο Βασιλέας.

— Προσέσεις. Αλλά και αν άκούη- ήταν έρωτευμένος, τί με αυτό; Νομί-ζετε ότι άρκει ν' αγαπάη ένας άνδρας μιάν γυναίκα για να τον αγαπάη κι' ε-κείνη;

Ο Λουδοβίκος κατάλαβε ότι η γε-νική αυτή των είχε άποπλίσει. Προσ-πάθησε εντούτοις ν' αντίσταθ άκούη λέ-γοντας:

— Μά, αφού ήλθε ο άδελφός μου:

— Αυτό είναι άλλο. Διώξατε τον Βού-κιγχαμ...

— Δεν τον διώξατε.

— Όπως και αν τό πτε, τό γεγο-νός είναι ότι ένας από τους πιο έξέχον-τας ευγενείς της Γαλλίας άναγκάστη-νε να φύγει από την Γαλλία γιατί πέ-θνε με ίσχυρικό σε μια παρωπώτισή του. Ίσως σας θίγω προσωπικά, μεγα-

Σημειωματάριός μου

Ο ΜΠΑΚΑΡΑΣ!

— Μάν! Άμάν! Τί έπατα!... Ίστέ, Πωροτοριονιά παραμονή-καρμονή φίλάν φιστίκ, ντέν ήσ-τέρω, ύναίκα ντικό μου Τακούι έμένα είπα:

— Ίριλο ντικό μας, ιστέ ίκουμπά-ρο μουσιού Άγκόπ πορκαλεσμένο κά-νει έμας, ιστέ σε-σουάρ ιμπακαρά ι-σπίτι ντικό του έ-σταί...

— Ίμπακαρά μακαρά έγκώ ντέ ήστέρω, άμά ιμπα-καρά ιτέλεις ιμπα-καρά να έσταί...

— Ίπαίχνιδι, έ-νεται Καραμπέτ.

Ίντραχημ ήδάζειν ιντραχημ ήπαίρνεις, εύκολο πιόμμα έ-νεται Καραμπέτ. Ίτάλληρο ήποντάρες ή-τάλληρο ήπαίρνεις... φίλάν φιστίκ!

— Νά ένεται... Νά ένεται Τακούι!

Παξιμένο ένδωμστε ά λά μαίζον ή-κουμπάρο ντικό μου μουσιού Άγκόπ, ή-στέ Άγκόπη μεάλο-μεάλο ταρπέι, ή-στρωμένο ήπράσινο άσε ένότανε, ήτάρπου-λα ταρπέι, ένότανε τόση κόσμο ένότα-νε κατισμένο.

— Τού βάλ... Φαίτ βό ζέ!... μουσιού Άγκόπη έφώναζε άν-Φρανσαί.

— Μουσιού Καραμπέτ τά ήποντάρες;

— Ποντάρες-ποντάρες φίλάν φιστίκ έγκώ ντέν ήστέρω, άμά ποντάρει ντικό μου τέλετε να ήδάζω...

Ίστέ, σηκωμένο ποντάρι, ντικό μου έ-κανα.

— Γιόκ! Γιόκ Καραμπέτ είπα Άγκόπ. Λεφτά ήδάζεις λεφτά ήπαίρνεις... Τέλεις;

— Άσכולουν!

Τακούι ύναίκα ντικό μου κουμάντο έ-κανε... Άνά, πόρτο ήτάλληρο φευγαμέ-νο ένότανε!

Μουσιού Άγκόπ ένα μεάλο ήύλο ήγέ-σι ντικό του, μαζεμένο έκανε όλα ήτάλ-ληρα.

— Τί ένεται;

— Ένεται μπάνκο εκαί...

— Έμεις;

— Ντέκα!...

— Ντέκα πιο μεάλο ένεται... Κερδι-μένο έλάναμε είπα έγκώ.

— Γιόκ! Ντέκα ιμπάνκα ικάνει, ήχα-ναι, ήχαμένο ένεται.

— Κουά! Ντέκα με'αλειτέρο από έν-νά ένεται... Ζαβολιά!... Ζαβολιά, ήφω-νάω... Ζαβολιά, κλεμμένο ένομαι...

Μεάλο φαφαρία ένότανε, ιστέ όλο τό πορκαλεσμένο, σηκωμένο ένότανε μέ-να έξω πεταμένο έκά ανέλ...

Άναντίν;

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Λεϊότατε, όταν μιλάω με αυτόν τον τρόπο.

— Όχι πριγκίπισσα. Δεν είμαι εγώ κείνος που άνέγκασα τον Βούκιγχαμ να φύγει. Τούναντίον, μού ήταν εξαγ-νικά άγαπητός.

(Συνέχεια στο επόμενο)

Τὰ κατορθώματα τοῦ
«Λωποδύτη-Φάντασμα»

Οἱ δημοῦροι τοῦ πύργου Χάμιλτον

ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ

Η ΝΥΧΤΑ εκείνη ήταν από τις πιο άπαισιες του λονδρέζικου

χειμῶνα, και για τὸν λόγο αὐτὸ ὁ νεαρὸς ἀριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ προτίμησε νὰ τὴν περάσῃ σπῆτι του διαβάζοντας, ἀντὶ νὰ πᾶγῃ στὸν χορὸ τῶν Φέργκουνσον, στὸν ὁποῖο ἦταν καλεσμένος μαζί με τὸν φίλο του, τὸν διάσημο ἀστυνομικὸ Σούμερ.

Εἶπε λοιπὸν τοῦ πιστοῦ του Μπίλκιγκ νὰ τοῦ ἐτοιμάσῃ ἕνα καλὸ τσαΐ καὶ διευθύνῃ πρὸς τὴν βιβλιοθήκη του, ὅταν ξαφνικὰ ἀκούσθηκε τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας.

— Θάναί ὁ Σούμερ, σκέφθηκε ὁ Μάρτεν Ντάλ. Εἶδε ὅτι δὲν πήγα στὸ χορὸ καὶ ἔτρεξε ἐδῶ γυρεύοντάς με.

Δὲν ἦταν ὅμως ὁ περίφημος ἱσπέντωρ αὐτὸς ποὺ ἀνῆγγεκε σὲ λίγο ὁ Μπίλκιγκ, ἀλλ' ἕνας νεαρὸς τζέντλεμαν με ταξιδιωτικὴ περιβολή, ποὺ μαρτυροῦσε ὅτι μόλις εἶχε φθάσει στὴν πρωτεύουσα ἀπὸ καμμιά ἐπαρχία.

— Άου! Ὁ Τζαίμς Γουόλσονορθ!... φώναξε με χαρούμενη ἐκπληξή ὁ Μάρτεν Ντάλ ὅταν εἶδε τὸν ἐπισκέπτη του. Πῶς εἶσαι ξαφνικά!

— Ἀπορεῖς, κί' ἔχεις δίκιο φίλε μου. Ὁλῆρεπε νὰ σοῦ τηλεγραφήσῃ ἀποκριθῇκε ὁ ἐπισκέπτης. Θὰ σοῦ ἐξηγήσω, ὅμως, καὶ θὰ ἰδῇς ἂν ἄξιζε τὸν κόπο ὁ αἰφνιδιασμός αὐτός.

— Κί' ἔρχεσαι κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸ Ἔσσεξ;

— Ναί, ἀπὸ τὸν παλὸ πύργο μου τοῦ Χάμιλτον ὅπου, ὅπως ξέρεις, ζῶ ἀποτραπηγμένος ἐδῶ κί' ἕνα χρόνον τώρα, ἀφ' ὅτου πέθανε ἡ ἀλησμόνητή μου Ντόροθυ.....

Καὶ ὁ νέος ἔβγαλε ἕναν βαθὺ στεναγμό.

Ὁ ὑποκόμης Τζαίμς Γουόλσονορθ ἦταν παιδικὸς φίλος καὶ συμμαθητὴς στὸ κολλέγιον τοῦ Ἰττον τοῦ Μάρτεν Ντάλ. Θάταν δὲ θάταν τριάντα χρονῶν, ψηλὸς, ξανθὸς, λιγερόκομος, ἦταν ἀπὸ τις συμπαθέστερες φυσιογνωμίες τοῦ λονδρέζικου «ἀϊ-λάιφ». Νεαρὸς ἀκόμη παντρεύτηκε μὴ ἀπὸ τις ὀραϊότερες νύφες τοῦ Λονδίνου, εἶχε, ὅμως, τὸ μεγάλο ἀτύχημα νὰ τὴν χάσῃ ἐδῶ κί' ἕνα χρόνον, κατόπιν αὐτοκτονικοῦ δυστυχήματος ποὺ παρ' ὅλῳ νὰ τοῦ στοιχίσῃ καὶ τοῦ ἴδιου τὴν ζωή. Τὸ θλιβερὸ αὐτὸ περιστατικὸν ἐπλήγωσε κατὰ κράτος τὸν νεαρὸ ὑποκόμητα, ὁ ὁποῖος ἐλάτρευε τὴν σύζυγό του

καὶ ἀπαρηγόρητος, ἀφῆκε τὸ Λονδίνο καὶ τις διασευδασίες του καὶ πῆγε νὰ θάψῃ τὰ νεῖατα του σ' ἕναν πατρογονικὸ πύργο ποὺ εἶχε στὸ Χάμιλτον, κληρονομία πανάρχαια καὶ ἱστορική. Ἐκεῖ ζοῦσε μετὰ τὸ προσωπικὸ τοῦ πύργου γιὰ μόνῃ συντροφιά καὶ κοσμικὴ σχέση, μοιράζοντας τις ὥρες του στὸ κυνήγι, τὸ ψάρεμμα καὶ τὴ μελέτη.

Ὁ Μάρτεν Ντάλ με εὐκρινὴ χαρὰ εἶδε τὸν παλὸ φίλο ἀλλὰ καὶ με ἀπορία καὶ φόβο συνέμα. Γιὰ ν' ἀποφασίσῃ ὁ ὑποκόμης νὰ ἀφῆγῃ τὸ ἐρημητήριό του καὶ νάρθῃ νὰ τὸν βρῇ τέτοια ὥρα καὶ με τέτοιο καιρὸ θὰ πῇ ὅτι κατὰ σοβαρὸ συνέβαινε. Παρήγγειλε τοῦ Μπίλκιγκ νὰ φέρῃ ἕνα δεῦτερο τσαΐ καὶ βάζοντας τὸν φίλο του νὰ καθίσῃ κοντὰ στὸ τζάκι, τοῦ εἶπε:

— Ἀντιλαμβάνεσαι, βέβαια τὴν χαρὰ μου, ποὺ σὲ ξαναβλέπω ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ, Τζαίμς, καὶ εὐχομαι νὰ μὴ σὲ φέρνῃ τίποτε τὸ δυσάρεστο ἐδῶ.

— Δυστυχῶς, φίλε μου, τὰ δυσάρεστα ἀπὸ τὴ ζωὴ μου δὲν λείπουν ποτέ... Ἦλθα νὰ με βοηθήσῃς νὰ ξεδιαλύνω ἕνα μυστήριον, κατὰ ἀπὸ τὸ ὁποῖον πολλὴ φοβᾶται ὅτι ὑπάρχει κάποιο ἐγκλημα....

— Ἐγκλημα; Μὲ τρομάζεις. Μήπως οἱ γονεῖς σου....

— Ὁχι, εὐτυχῶς. Ἐκεῖνοι εἶναι πολὺ καλὰ στὸ Ἐδιμβούργο. Πρόκειται γιὰ ἕνα καλὸ μου φίλο, παλὸ συμμαθητὴ στὴν Σχολὴ Ὁραίων Τεχνῶν ποὺ τὸν φιλοξενούσα ἀπὸ δύο μηνῶν στὸν πύργο μου, γιὰ τὸν Τόνου Μάντσην, τὸν νεαρὸ Νορβηγὸ ζωγράφου... Ἴσως νάχῃς ἀκούσῃ γι' αὐτόν.

— Ναί... ναί... Διάβασα γιὰ κατὶ ἐκθέσεις ἔργων του πέρισυ... Λοιπὸν;

— Λοιπὸν ὁ Τόνου ἔχει ἐξαφανισθῇ ἐδῶ καὶ μὴ δδομάδα ξαφνικά, χωρὶς πουθενὰ νὰ ἔχουν βρεθῇ τὰ ἴχνη του, παρ' ὅλες τις προσπάθειες τῶν ἀνθρώπων μου καὶ τῆς τοπικῆς ἀστυνομίας. Ἡ ἐξαφάνισις αὐτὴ μ' ἀνρησχεῖ τοσοῦτ' ἄλλο, ὅσο ἔχει γίνῃ ἐκ δρᾶματικῆς συνθήκης ποὺ μ' ἔκαναν νὰ φοβηθῶ τὴν αὐτοκτονία. Μ' ὅλες, ὅμως, τις ἔρευνες ποὺ κάναμε, δὲν βρέθηκε τὸ σῶμα τοῦ αὐτοῦ φίλου μου. Στὴν ἀπελπίσει μου, σκέφθηκα ἐσένα. Ουμῆθηκα ὅτι πάντοτε εἶχες κλίση στὶς ἀστυνομικὲς ἔρευνες, ὅτι ἔπαιρνες ἐρασιτεχνικὸς μέρος στὴν ἐξεχνίαση διαφθῶν ἐγκληματικῶν μυστηρίων καὶ ὅτι πολλὰ σκοτεινὰ ἐγκλήματα σὲ σένα ὀφείλουν τὴν διαλευκάνσή τους.... καὶ νάμαι!...

— Θὰ ἤμουν εὐτυχῆς, φίλε μου, ἂν μπορούσα νὰ σὲ βοηθῶ στὴν ἀνέυρεση τοῦ φίλου σου, ἀπάντησε ὁ Μάρτεν Ντάλ.

— Δὲν ἀμφέβαλα γι' αὐτὸ Μάρτεν.

Σὲ κάθε φύλλο ἡ «ΕΒΔΟΜΑΣ» δημοσιεύει ἀπὸ μὴ νέα αὐτοτελῆ καὶ πρωτότυπη περιπέτεια τοῦ περιφήμου

Λωποδύτη - Φάντασμα

Θὰ χρειασθῇ ὅμως νὰ σὲ κουράσω... Νὰ σὲ ξεσηκώσω ἀπὸ τὴν ζεστασιά καὶ τὴν ἡσυχία σου καὶ νὰ σὲ υποβάλω σ' ἕνα μικρὸ μὲν ἀλλὰ πάντως κοπιᾶστικὸ ταξίδι....

— Εἶπες καὶ μόνο σου πόσο μ' ἐνδιαφέρουν οἱ σκοτεινὲς ὑποθέσεις. Ἐπὶ

πλέον, στὴν περίπτωσιν αὐτῇ, πρόκειται νὰ ἐξευρηθῶ καὶ ἕνα καλὸ φίλο. Διπλῶν, λοιπὸν, ἡ προθυμία τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ δείξω... Τώρα ὅμως ἐφόσον πρόκειται αὔριο νὰ ταξιδεύσωμε, πρέπει νὰ ἡσυχάσωμε καὶ αὔριο πρωὶ-πρωὶ θὰ φύγωμε γιὰ τὸ Ἔσσεξ. Ταξιδεύοντας δὲ θὰ μοῦ διηγηθῇς λεπτομερῶς τί σοῦ συνέβη. Δὲν πρέπει νὰ χάνωμε καιρό...

ΕΝΑ ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ

ΜΕ ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΑ

Ὁταν οἱ δύο φίλοι ἐφθασαν στὸ Χάμιλτον, ὁ Μάρτεν Ντάλ ἦταν τελείως κατατοπισμένος στὴν μυστηριώδη, πράγματι, ὑπόθεσιν αὐτῇ.

Ἰδού τί εἶχε διηγηθῇ ὁ νεαρὸς ὑποκόμης στὸν φίλο του:

Ἐδῶ καὶ δύο μῆνες, ὁ Τζαίμς Γουόλσονορθ εἶχε δεχθῇ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ φίλου του ζωγράφου Τόνου Μάντσην. Ὁ νέος ἦλθε γιὰ λίγες μέρες ἀλλὰ ὁ Τζαίμς τὸν παρακάλεσε νὰ μείνῃ, γιὰ νὰ χῇ ἕνα σύντροφο στὶς γιορτὲς τῶν Χριστουγέννων, πράγμα τὸ ὁποῖον εὐχαρίστως δέχθηκε ὁ νεαρὸς ζωγράφος. Οἱ μέρες περνοῦσαν εὐχάριστα στὸν παλὸ πύργο, ποὺ ἦταν, ὅπως εἶπαμε, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχαιότερους καὶ ἱστορικότερους ὁλῆς τῆς Ἀγγλίας. Ἐπὶ πλέον, γιὰ τὸν πύργο αὐτὸν, ὑπῆρχε καὶ ὁ θρύλος ὅτι ἐκρυβόσε κατὰ μυστηριώδες ὑπόγειό του ἀμύθητους θησαυροὺς, χρονολογούμενους ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἀκόμη τῶν Στούαρτ. Ὁλοὶ, ὅσοι ἐξῆσαν στὸν πύργο αὐτόν, ἔκαμαν ἐρευνες καὶ κατέβαλαν κάθε προσπάθεια νὰ ἀνακαλύψουν τὸν κρυμμένο θησαυρὸν, χωρὶς ὅμως ἀποτέλεσμα. Ὁλοὶ, ἐκτὸς τοῦ τελευταίου τοῦ ἐνοίκου, τοῦ Τζαίμς Γουόλσονορθ, ποὺ θεωροῦσε τὸν θρύλον αὐτὸν ὡς δημιουργημὰ τῆς ἐξημεμένης φαντασίας τῶν προγόνων του ἢ καὶ τῶν περιόικων. Ὡστόσο, ὁ νεαρὸς Μάντσην ἔδειξε ζωερὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ ὅσα ἔλεγον γύρω ἀπὸ τὸ μυστήριον αὐτὸ τῶν θησαυρῶν. Στὴν ἀρχὴ ὅλοι στὸν πύργο πῆραν τὴν μανία ποὺ τὸν ἐπίασε νὰ ζητᾷ δεξιὰ κί' ἀριστερὰ πληροφορίες γιὰ τὸν θρύλον καὶ τις ἐπισκέψεις ποὺ ἔκαμνε στὰ διάφορα διαμερίσματά του καὶ τὰ γύρω, ὡς ἀπλὸ ἐνδιαφέρον ἀρχαιοφίλου καὶ ἱστοριοφίλου — γιὰ τὴν αὐτὴν καὶ τὰ δύο ὁ Τόνου Μάντσην — ἀπότομα, ὅμως, ἦλθε ἕνα γεγονός ποὺ ἐπέσπε τὸν Τζαίμς ὅτι ἦταν ὀλοσδιόλου διαφορετικὸ τὸ ἐνδιαφέρον αὐτοῦ. Ὁ νεαρὸς ζωγράφος εἶχεν κυριευθῇ ἀπὸ τὸν δαίμονα τῆς πλεονεξίας καὶ τοῦ θησαυρισμοῦ. Ἐνὰ βράδυ, ἐδῶ καὶ μὴ ἐβδομάδα, ὁ ὑποκόμης εἶχε μὴ τρομερὴ ἀπνία. Γιὰ νὰ τὴν καταπολεμήσῃ σκέφθηκε νὰ πᾶγῃ ὡς τὴ βιβλιοθήκη του καὶ νὰ πᾶρῃ ἕνα βιβλίο. Πῆρε λοιπὸν ἕνα κερί καὶ κατέβηκε στὸ ἰσόγειο ὅπου ἦταν ἡ βιβλιοθήκη, στὸ βάθος ἐνδὸς στενωπῶν διαδρομῶν. Μὲ μεγάλῃ τοῦ ἐκπληξῆ ὅμως εἶδε ὅτι κατὰ ἀπὸ τὴν χαρμάδα τῆς πόρτας ξεφύγε μὴ λουρίδα φωτός. Κάποιος ἦταν μέσα στὴ βιβλιοθήκη. Χωρὶς ἄλλο κανένας λωποδύτης. Ὁ Τζαίμς ἔσβυσε τὸ κερί του καὶ ἀρπάζοντας ἕνα παλὸ τσεκούρι ἀπὸ τις πανοπλίες ποὺ κρεμόντουσαν στοὺς τοίχους τοῦ διαδρόμου, πλησίασε ἀκροποδητὴ στὴν πόρτα τῆς βιβλιοθήκης καὶ τὴν ἀνοίξε σιγά-σιγά. Ἐμείνε ὅμως σὰν ἀπολιθωμένος στὴ θέσιν του ἀπὸ τὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρουσε: Ὁ

Τόνου Μάντσην ὄρθος μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι ἐξήταξε ἕνα διάγραμμα τὸ ὁποῖο εἶχε πάρει ἀπὸ ἕνα παλὸ ἐκπαιλω, κλειδωμένο ἀπὸ ἐτῶν, τὸ ὁποῖον εἶχε διαρρήξει!

Μὴ βαθεῖα ἀπογοήτευσις καὶ ἀηδία κατέλαβε ἀμέσως τὸν νεαρὸ ὑποκόμητα γιὰ τὴν συμπεριφορὰ τοῦ φίλου του ποὺ παρεβίαζε ὅλους τοὺς νόμους τῆς φιλοξενίας καὶ τῆς τιμῆς.

Σταύρωσε τὰ χεῖρα του, στὸ στήθος του καὶ τοῦ εἶπε:

— Δὲν ἐπερίμενα ποτέ νὰ κάνῃς τὸν διαρρήκτη στὸ σπίτι μου, Μάντσην!

Ὁ ἄλλος στράφηκε τρομαγμένος. Καὶ καθὼς ἔτρεμε ὀλόκληρος ἐψέλλισε:

— Ὡς Τζαίμς!... Σὲ βεβαιῶ.... ἀπλὴ περιέργεια!...

— Ἐπερπε, ὁσηδήποτε κί' ἂν ἦταν ἡ περιέργειά σου αὐτῇ, νὰ ζητήσῃς ὅ,τι ἤθελες ἀπὸ μένα. Ἡ διαγωγή σου εἶναι ἀχαριστικὴ καὶ σὲ παρακαλῶ μετὰ τρεῖς μέρες νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸν πύργο....

Ὁ Μάντσην ὅμως δὲν ἐπερίμενε νὰ περάσουν τρεῖς μέρες γιὰ νὰ φύγῃ. Τὴν ἄλλη μέρα γινότανε ἄφαντος. Γιὰ ἀναχώρησιν, ἐν τούτοις, δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ λόγος, γιὰ τὴν οἱ ἀποσκευές του ἦσαν ὅλες στὸν πύργο. Κί' αὐτὸ ἀκόμη τὸ ἐπανωφόρι τοῦ. Ἐξ' ἄλλου, κανένας δὲν τὸν εἶχε ἰδῇ νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸν πύργο. Ὁ πυργοδεσπότης ἄρχισε νὰ φοβάται μήπως ἡ προσβολὴ ποὺ τοῦ ἔκανε — δικαίᾳ βέβαια — τὸν ἐξώθησε σὲ κανένα ἀπανεστημένο διάδημα. Ἐψαξαν παντοῦ, στὴν λιμνοῦλα τοῦ πάρκου, στὰ γύρω, δὲν βρέθηκαν τίποτε. Ὁ νεαρὸς ὑποκόμης ἦταν ἀπελπισμένος ὅταν τὸ μάτι του ἔπεσε μὴ μέρα στὸ διάγραμμα ποὺ μελετοῦσε ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ Μάντσην. Ἦταν ἕνας πολὺ παλὸς καὶ χονδροειδὲς τοπογραφικὸς χάρτης τοῦ πύργου καὶ τῶν παραρτημάτων του, σὲ μὴ γωνιά τοῦ ὁποῖου ὑπῆρχαν κατὶ περιέργα σημεῖα καὶ φράσεις σὰν ἱερογλυφικά.

— Ἐδῶ θὰ εἶναι, ἀσφαλῶς, ἡ λύσις τοῦ μυστηρίου, σκέφθηκε ὁ Τζαίμς. Πῶς ὅμως νὰ τὸ λύσῃ μόνος του; Ὡς τοῦ ἀπεφάνισε νὰ φωνάξῃ τὸν φίλο του Μάρτεν Ντάλ.

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν εἶχες πέσει ἔξω στὰ συμπεράσματά σου, Τζαίμς, εἶπεν ὁ Μάρτεν Ντάλ ἐξετάζοντας τὸν περιεργὸ χάρτη. Αὐτὸς θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ στὴν ἀνέυρεση τοῦ πτώματος τοῦ φίλου σου.

— Τοῦ πτώματος τοῦ φίλου μου! φώναξε ὁ Τζαίμς. Ὡς τοῦ λές ὅτι...

— Εἶναι ἀκόμη στὸν πύργο, ἀλλὰ νεκρός. Ὁχι ὅμως ἀπὸ αὐτοκτονία ἀλλὰ ἀπὸ δυστύχημα. Ὁ Μάντσην βρῆκε τὸν τρόπο νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν μυστικὴ κρύπτη μετὰ τοὺς θησαυροὺς, μπῆκε μέσα καὶ δὲν μπόρεσε νὰ ξαναβγῇ.

— Ἔτσι λές;

— Εἰμαι βέβαιος. Τὸ σχέδιον αὐτὸ τὸν καθωδήγησε. Βλέπεις αὐτὰ ἐδῶ νὰ ἱερογλυφικά μετὰ τις περιέργες λεζάντες; Παραστάσαν μὴ φτελιά, μὴ στρουγγυλὴ πέτρα, ἕνα ἥλιο καὶ ἕνα πλατάνι. Ἰδὲς τώρα καὶ τις λεζάντες:

«Δέκα πρὸς ἀνατολὰς — δέκα πρὸς βορρᾶν — πέντε καὶ πέντε πρὸς δυσμὰς — μετὰξὺ φτελιάς καὶ πλατάνου»

νοῦ δύο καὶ δύο πρὸς νότον — ἕνα καὶ ἕνα πρὸς δυσμὰς — ἐδῶ».

— Κατάλαβες τίποτε; ρώτησε ὁ Μάρτεν Ντάλ.

— Ἀπολύτως τίποτε.

— Τώρα θὰ ἰδῇς. Ἐχετε κανένα πᾶνι στὸν κήπο;

— Ναί, ἕνα πανάρχαιο.

— Πρὸς ποῖα πλευρά;

— Τὴν ἀνατολικήν.

— Ὁραία. Καὶ καμμιά φτελιά;

— Φτελιά, ὄχι. Ἀλλὰ ἡ ὑπῆρχε ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια, ἀλλὰ τὴν ξεριζώσαμε γιὰτὶ εἶχε ξεραθῇ.

— Περὶφημα. Φέρε μου τώρα κανένα μέτρο καὶ πάμε κάτω.

Σὲ λίγο ἕνα περιεργὸ μέτρομα γινόταν στὴν ἀνατολικὰ πλευρὰ τοῦ πάρκου, κοντὰ στὸν πλατάνο. Ὁ Μάρτεν Ντάλ μέτρησε δέκα μέτρα πρὸς ἀνατολὰς, δηλαδὴ πρὸς τὸ μέρος τοῦ πλατάνου. Ὑστερα μέτρησε δέκα πρὸς βορρᾶν καὶ κατόπιν ἄλλα δέκα (πέντε καὶ πέντε ὅπως ἔλεγε τὸ σχεδιάγραμμα) πρὸς δυσμὰς μετὰ διέκθυσιν πρὸς τὴν ὑποτιθεμένην φτελιά, ἐκεῖ δηλ. ὅπου ἦταν πρῶτο τὸ δέντρο καὶ κατόπιν πρὸς τὸν πλατάνο. Κατόπιν μέτρησε ἄλλα τέσσερα μέτρα πρὸς νότον καὶ τέλος ἄλλα δύο πρὸς δυσμὰς. Ἐκεῖ σταμάτησε. Στάθηκε λίγο καὶ ἐξήτασε τὸ ἔδαφος στὸ σημεῖον αὐτὸ, ἐνῷ ὁ Τζαίμς Γουόλσονορθ τὸν παρακολοῦθοῦσε μετὰ γὰλῃ περιέργεια. Στὸ μέρος ἐκεῖνο ὑπῆρχε ἕνα σορὸς ξύλα.

— Τζαίμς, εἶπε σὲ λίγο ὁ Μάρτεν Ντάλ, πῆς σὲ παρακαλῶ νὰ σηκώσουν αὐτὰ ἐδῶ τὰ ξύλα.

Μετὰ πέντε λεπτά, οἱ ἄνθρωποι τοῦ πύργου εἶχαν σηκώσει τὰ ξύλα καὶ κατὰ πλῆκτοι οἱ παριστάμενοι εἶδαν ὅτι ὑπῆρχε ἐκεῖ ἕνα στρουγγυλὸ ἄνοιγμα τὸ ὁποῖον ἦταν σκεπασμένο, ὄχι ἐντελῶς ὅμως, μετὰ μὴ μονοκόματη πέτρα ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ἐφαρμόζῃ σὰν δοκίωμα. Ὅταν σηκώθηκε καὶ ἡ πέτρα αὐτὴ εἶδαν ὅτι ἀπὸ κάτω ὑπῆρχε ἕνα ἀρκετὰ εὐρύχωρο

ὑπόγειον, σὰν στέγνα, βάθους μόλις δύο μέτρων. Ὁ Μάρτεν Ντάλ ἐξήτασε ἀμέσως σκέλες καὶ φῶς καὶ ὅταν σὲ λίγο κατέβηκαν μετὰ τὸν Τζαίμς στὸ ὑπόγειον βρέθηκαν πρὸς φορτιστικὸν θεάμα: Ὁ Τόνου Μάντσην ἦταν ἐκπλωμένος νεκρός, πλάι σὲ ἕνα μεγάλο ξύλινον κιβώτιον, μακροῦλδ, σὰν σαρκοφάγος, γεμάτο χρυσὰ καὶ ἄλλα νομίσματα, παπύρους, κοσμήματα καὶ ἀσημένια σκεῦῃ ἐπιτραπέζια.

Ὁ Μάρτεν Ντάλ ἔτρεξε ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος τοῦ νεαροῦ Νορβηγοῦ μετὰ μὴ ἀμυδρὰ ἐλπίδα ποὺ γρήγορα, ὅμως, διεψεύσθη.

— Νεκρός, ψιθύρισε, ἀφῆνοντας τὸ χέρι του ποὺ εἶχε πιᾶσει νὰ ξαναπέσῃ ἀδρανές. Πέθανε ἀπὸ ἀσφυξία καὶ ρόλις πρὸ ὀλίγων ὥρων, γιὰτὶ δὲν ἔχει παγώσει ἀκόμη ἐντελῶς! Ἄν ἐρχόσσαν μὴ μὲρα προτῆτερα Τζαίμς νὰ με βρῇ...

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ὁ νεαρὸς ὑποκόμης ἀκούσε πελιδνὸς τὴν ἐξήγησιν τοῦ δράματος ἀπὸ τὸν φίλο του.

— Ὅπως σοῦ τὰ εἶχα πῇ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς φίλιτάτῃ μου Τζαίμς, κατέληξε ὁ Μάρτεν Ντάλ. Ὁ νεαρὸς φίλος σου εἶχε κυριευθῇ ἀπὸ τὸν πειρασμὸν νὰ βρῇ τὸν θησαυρὸν ποὺ ἔλεγαν οἱ θρύλοι. Κατῶρθασε ἀπὸ τὸ σχεδιάγραμμα ποὺ τὸν εἶδες νὰ μελετᾷ καὶ ποὺ δὲν ἦταν — εἰμαι βέβαιος — ἡ πρῶτὴ φορὰ ποὺ τὸ ἔβλεπε ἐκεῖνο τὸ βράδυ, νὰ βρῇ τὸ ὑπόγειον κατέβηκε κάτω ἀλλὰ πῶς ἔγινε — ἡ πέτρα δὲν θάταν φαίνεται καλὰ στερεωμένη — τὸ ἄνοιγμα ξανάκλεισε καὶ ὁ αὐτοῦς Μάντσην ἐτάφη ζωντανός....

— Καὶ σ' ὅλα αὐτὰ φταίγω ἐγώ!... ἔκανε περιλυσος ὁ Τζαίμς Γουόλσονορθ, σφογγίζοντας τὸν κάθιδρον μέτωπό του.

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«Φυματολογικὴ ἐπισεώρσις»

Ἐξεδόθη τὸ δὲν τεύχος τοῦ ἐκτου εἰκοῦς τῆς «Φυματολογικῆς Ἐπισεωρήσεως» τοῦ ἱατροῦ Κλεοδούλου Χ. Κανκολάτου περιέχον ἐπιστημονικὰς ἐργασίας τῶν ἱατρῶν: Βαλτῆ Ι. Σ. Καθηγητοῦ, διευθυντοῦ τοῦ παρὰ τῶν Νοσοκ. Σανατορίῳ ἡ «Σωτηρία» Φυματολογικῶς Κέντρον καὶ BOISSEAU R., διευθυντοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰνστιτούτου Πακτέρ, Συμβουλίδου Δ. διευθυντοῦ Διαγνωστικῶν Ἰνστιτούτων Ἀθηνῶν. — Ἐργασία καὶ φυματολογίας. Παπαϊωάννου Νικ. Ε. τ. διευθυντοῦ Κλινικῆς ἐν τῷ Νοσοκομείῳ Σανατορίῳ ἡ «Σωτηρία» καὶ νῦν φυματολόγος ἐν τῷ Ἀθηνῶν. Ψυχγιαννοῦ τρέϊφ Ἀθηνῶν κ.τ.λ. Ἡ φυματολογία εἶναι νόσος μολυσματικὴ ἢ κληρονομικὴ ἢ καὶ ἀμφότερα;

Βιβλιοκρισία. — Π. Σ. Κοκκάλη, τακτικὸν Καθηγητὸν τῆς Χειρουργικῆς Κλινικῆς κλπ. Βιβλιογραφικὰ ἀναλύσεις, ὑπὸ Ι. Ν. Βαγκλίδου, διευθυντοῦ Σανατορίου Πάργης κλπ. — Ι. Ν. Βαγκλίδου, Συνδρομητικὰ ἐγγράφοντα, ὑπὸ Βιβλιοπωλεῖς Ἐλευθεροδάκη.

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΜΑΡΜΑΡΙΝΑΣ

Ένα δραματικό μυθιστόρημα του Ε. ΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο νεαρός φοιτητής Παύλος Δαντιέ, σώζει, ως εκ θαύματος από μια δολοφονική επίθεση, την νέα που άγαπά, την Ρενέ. Την παίρνει σπίτι του και της υπόσχεται να βρῇ την μητέρα της. Προς τὸν σκοπὸ αὐτό φεύγει γιὰ τὸ Μαϊζὸν Ροῦζ, ὅπου ὁμῶς εἶπε θριασκῶν ἡ συνοδὸς τῆς Ρενέ, κ. Αἰμιλία Σολλιέ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'.

ΣΤΟΝ σταθμὸ ὁ Παῦλος ἔμαθε ὅτι τὸ τραῖνο, λόγῳ τοῦ καιροῦ, θὰ πῆγαινε μονάχα μέχρι τοῦ Λογκβίλ. Ὁ Ἰούλιος πού τὸν συνώδευε τοῦ εἶπε :

— Σὲ συμβουλεύω Παῦλο νὰ φύγῃς μὲ τὸ τραῖνο αὐτό. Θὰ περάσῃς τὴν νύχτα σου στὸ Λογκβίλ καὶ τὸ ἄλλο πρωὶ θὰ φύγῃς γιὰ τὸ Μαϊζὸν Ροῦζ.

Ἔτσι καὶ ἔγινε. Τὴν ἄλλη μέρα, στὰς ἐννέαμιση ὁ Παῦλος ἔμπαινε στὸ «Ξενοδοχεῖο τοῦ Σταθμοῦ», στὸ Μαϊζὸν Ροῦζ. Πόση ὁμῶς ἦταν ἡ ἀπελπισία του ὅταν τὸν ἐπληροφόρησαν ὅτι ἡ κ. Αἰμιλία Σολλιέ εἶχε φύγει πρὸ ἑξῆς ἡμερῶν ἀπὸ τὸ Μαϊζὸν Ροῦζ.

— Τί μοῦ λέτε! φώναξε ὁ Παῦλος. Καὶ ἔφυγε ὁ ἑκείνη τὴν κατάστασι: Ἐντελὸς μόνον;

— Δὲν ἔφυγε μόνον. Κάποιος ἦλθε ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ τὴν παρέλαβε γιὰ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ κοντὰ στὴν νέα ἐκείνη πού ἦταν μαζί της.

— Τὴν δίδα Ρενέ;

— Ἀκριβῶς.

— Ἀλλὰ χθὲς ἀκόμη εἶδα τὴν δίδα Ρενέ καὶ ἡ κ. Αἰμιλία δὲν εἶχε συναντηθῇ μαζί της; φώναξε ὁ Παῦλος.

— Περίεργο, πολὺ περίεργο πρᾶγμα, ψιθύρισε μὲ ἀπορία καὶ ὁ ξενοδόχος.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, εἶπε ὁ Παῦλος. Ἡ κ. Αἰμιλία ἔπεσε σὲ παγίδα. Ὁ ἄνθρωπος πού τὴν παρέλαβε ἦταν συνέννοχος τῶν δολοφόνων.

— Τῶν δολοφόνων; Ποίων δολοφόνων;... ἔκανε ὁ ξενοδόχος φρικιώντας καὶ τρομαγμένος.

— Αὐτῶν πού πῆγαν νὰ σκοτώσουν τὴν δίδα Ρενέ. Ἡ νέα ἐσώθηκε ὡς ἐκ θαύματος!...

Καὶ μὲ λίγα λόγια ὁ Παῦλος διηγήθηκε στὸν ξενοδόχο τί εἶχε συμβῇ στὴν γέφυρα τοῦ Βερσέ.

— Ἀλλὰ, κύριε, ἔκανε ὁ ξενοδόχος, πρέπει τότε νὰ εἰδοποιήσετε τὴν ἀστυνομία!

— Ὁχι, εἶπε ὁ Παῦλος. Ὁρίσθηκα νὰ ἀνακλύσω μόνος μου τὸν δολοφόνον. Ὑπόμεινε λόγος... Θὰ σὰς ρωτήσω τώρα περὶ τῶν γεγονότων.

— Στὰς διαταγὰς σας, κύριε.

— Τί ἄνθρωπος ἦταν αὐτός πού ἦλθε καὶ πῆρε τὴν κ. Αἰμιλία Σολλιέ;

— Ὁ ξενοδόχος ἔκανε, ὅσο θυμόταν, μιὰ περιγραφή τοῦ μεταμφιεσμένου Ζαρλόγκ.

— Πῶς μὲ ποῖ τὸ τραῖνο ἔφυγαν;

— Μὲ τὸ βορηνὸ τῶν δικτῶ καὶ πέντε πού «βάει» στὸ Παρίσι στὰς ἑνδεκά τῆ νύχτα.

— Εὐχαριστῶ γιὰ τὶς πληροφορίες κύριε. Πῆτε μου τώρα, πότε φεύγει σήμερα τὸ πρῶτο τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι;

— Στὴν μία καὶ τριάντα δικτῶ.

— Εὐχαριστῶ. Ἐγὼ τώρα θὰ πάγω στὸν σταθμὸ γιὰ κάποιες πληροφορίες καὶ σὲ μισή ὥρα θὰ ἐπιστρέψω γιὰ τὸ φαγητό.

Ἀλλὰ καὶ στὸν σταθμὸ ὁ Παῦλος δὲν μπόρεσε νὰ μάθῃ περισσότερα πράγματα. Πῆρε ὅμως τὸν ἀριθμὸ τοῦ τραίνου καὶ τοῦ βαγονιοῦ τὸ ὁποῖον εἶχε κρατήσει ὁλόκληρο, ὅπως ἔξορνε, ὁ Ζαρλόγκ, καὶ ἀποφάσισε νὰ συνεχίσῃ τὶς ἐρευνές του στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τοῦ Παρισιῶν.

Τὴν 1.38' ὁ Παῦλος ἔπαιρνε τὸ τραῖνο καὶ κατὰ τὰς τέσσαρες τὸ ἀπόγευμα ἦταν στὸ Παρίσι. Ἡ πρώτη του δουλειὰ μόλις ἔβαλε τὸ πόδι του στὸν σταθμὸ, ἦταν νὰ πάγῃ νὰ βρῇ τὸν σταθμάρχον.

— Κύριε, τοῦ ἔλεγε σὲ λίγο, ἦλθα νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ συμπληρώσετε κάποιες πληροφορίες πού μοῦ ἔδωκε σήμερα ὁ συνάδελφός σας τοῦ Μαϊζὸν Ροῦζ.

— Εὐχαριστῶς, κύριε, ὅτι ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμένα. Περὶ τίνος πρόκειται;

— Ἰδοὺ: Στὰς 24 τοῦ μηνός, δηλαδὴ πρὸ ἑξῆς ἡμερῶν, μιὰ κυρία, ἡ ὁποία δὲν μποροῦσε νὰ περπατήσει, πῆρε ἀπὸ τὸ Μαϊζὸν Ροῦζ τὸ τραῖνο ὑπ' ἀριθμ. 40—58 πού ἔφυγε ἀπὸ ἐκεῖ στὰς ὀκτώ καὶ πέντε τὸ ἀπόγευμα. Εἶχε κρατήσει ὁλόκληρο βαγόνι πρῶτης θέσεως γιὰ τὸν ἑαυτὸ της καὶ γιὰ ἕναν ὑπηρετὴ μὲ οἰκοτολίη, ὁ ὁποῖος τὴν συνόδευε. Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ἂν αὐτὴ ἡ κυρία καὶ ὁ συνοδός της ἔφθασαν στὸ Παρίσι;

— Εἴπατε ὅτι ἡ κυρία δὲν μποροῦσε νὰ περπατήσει;...

— Μάλιστα, κύριε. Στὸ Μαϊζὸν Ροῦζ ἀναγκάστηκαν νὰ τὴν πᾶνε στὰ χέρια ὡς τὸν σταθμὸ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὸ τραῖνο. Τὴν μετέφερε ὁ ὑπηρετὴς της.

— Δὲν εἶδα καμμιά γυναῖκα νὰ τὴν μεταφέρει ὑπηρετὴς. Ἄς ρωτήσωμε, ὅμως, τὸν ὑπάλληλο πού ἐμάζεψε τὰ εἰσιτήρια ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

Ὁ σταθμάρχης ἐκάλεσε ἕναν ὑπάλληλο καὶ τὸν ἔστειλε νὰ βρῇ τὸν ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων. Μετὰ πέντε λεπτά ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς παρουσιάζετο στὸ σταθμαρχεῖον. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δὲν εἶχε ἰδῇ τίποτε.

— Εἶναι βέβαιον, εἶπε ὁ σταθμάρχης τοῦ Παύλου, ὅτι ἡ κυρία καὶ ὁ ὑπηρετὴς πού μοῦ εἶπατε δὲν ἔχουν φθάσει στὸ Παρίσι.

— Τότε θὰ πῇ ὅτι ἡ γυναῖκα τὴν ὁποῖαν ζητῶ, ἔχει δολοφονηθῇ καθ' ὁδὸν ἀπ' αὐτὴν ὁ Παῦλος.

Ὁ σταθμάρχης ταραχώθηκε.

— Πῶς εἶπατε! φώναξε. Διεπράχθη λοιπὸν ἐγκλημα στὸ τραῖνο ἐκεῖνο;

— Ἔτσι ὑποθέτω. Ἡ μάλλον εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό....

— Καὶ ἔχετε καμμιά ἀπόδειξη;

— Γιὰ τὴν ὥρα καμμιά, ἂν ὅμως μὲ βοηθήσετε θάχω πολλές...

— Ἔχω καθήκον, κύριε, νὰ σὰς βοη-

θήσω ὅσο μπορῶ γιὰ νὰ ἀποδειχθῇ ἂν πραγματικὰ συνέβη αὐτὸ πού λέτε στὴν γραμμὴ. Εἴπατε ὅτι ἦταν τὸ τραῖνο ὑπ' ἀριθμ. 40—58; Θὰ βρῶ τὸν διευθυντὴ τῆς ἀμαξοστοιχίας αὐτῆς καὶ θὰ τὸν ἐξετάσω μὲ προσοχὴ σας.

Πραγματικὰ, ὅστερ' ἀπὸ λίγο ὁ ὑπάλληλος αὐτὸς ἦταν μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ σταθμάρχου.

— Ριγκάρ, τοῦ εἶπε ὁ σταθμάρχης, θυμᾶσαι νὰ παρέλαβες στὰς 24 τοῦ μηνός ἀπὸ τὸ Μαϊζὸν Ροῦζ καμμιά ἀνάπηρη γυναῖκα;

— Μάλιστα κύριε. Μιὰ ἡλικιωμένη τὴν ὁποῖαν ἐσήκωνε κάποιος χρυσοφορεμένος ὑπηρετὴς στὰ χέρια του. Κράτησαν ἕνα ὁλόκληρο ὄχημα πρῶτης θέσεως, στὸ ὁποῖο, κατὰ διαταγὴν τοῦ σταθμάρχου τοῦ Μαϊζὸν Ροῦζ, εἶχα βάλλει τὴν ἐπιγραφή «ἰδιαίτερον».

— Καὶ πῆγαιναν οἱ δύο αὐτοὶ ἐπιβάτες στὸ Παρίσι;

— Μάλιστα, κύριε.

— Στὸ Παρίσι ἀσχολήθηκες διόλου μὲ τοὺς δύο αὐτοὺς ἐπιβάτες;

— Πῆγα νὰ φροντίσω γιὰ τὴν κυρία ἀλλὰ δὲν βρῆκα κανέναν μέσα στὸ βαγόνι.

— Ἴσως νὰ κατέβηκαν σὲ κανέναν ἐνδιάμεσο σταθμὸ... παρατήρησε ὁ σταθμάρχης.

— Ἀ, ὅσο γι' αὐτὸ εἶμαι βέβαιος, κύριε σταθμάρχα. Σὲ κάθε σταθμὸ ἦμουν στὸ «καὶ» καὶ ἐπέβλεπα. Δὲν εἶδα τὴν ἀνάπηρη ἐπιβάτιδα νὰ κατεβαῖν πουθενά.

— Βλέπετε; εἶπε ὁ Παῦλος ἀπευθυνόμενος στὸν σταθμάρχον.

— Ἰδοὺ, εἶπε ὁ Παῦλος ἀπευθυνόμενος στὸν σταθμάρχον.

— Ἰσως ἀνακαλυφθῇ τίποτε ἀπὸ αὐτὴν.

— Πιθανόν, εἶπε καὶ ὁ Παῦλος, τὸ ἀσήμερον αὐτὸ πραγματικὰ νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ ὡς ἀφετηρία γιὰ τὴν διαλεύκανση τοῦ μυστηρίου πού μᾶς βασανίζει. Ἄς τὸ φυλάξουμε.

Καὶ ἔβαλε τὴν ἀλυσίδα στὴν τσέπη του.

Ὁ Βέλγος ἀνέπνευσε. Δὲν ἦλθαν ξητώντας τὸν σάκκο πού εἶχε βρῇ αὐτός.

— Ἐχομε τίποτε ἄλλο νὰ κάμωμε; ρώτησε ὁ Παῦλος τὸν σταθμάρχον.

— Μάλιστα. Λάβετε, παρακαλῶ, τὸν κόπο νὰ μὲ συνοδέψετε στὸ γραφεῖο μου.

Ἀμα ἔφθασαν ἐκεῖ, ὁ σταθμάρχης εἶπε :

— Πρέπει νὰ μάθωμε σὲ ποῖο μέρος κατέβηκαν ἡ γυναῖκα ἐκείνη μὲ τὸν συνοδό της....

— Θέλετε νὰ πῆτε σὲ ποῖο μέρος ὁ συνοδός της πέταξε τὴν δυστυχισμένη ἐκείνη γυναῖκα ἔξω ἀπὸ τὸ βαγόνι....

— Ἔτσι λέτε νὰ ἔγινε;

— Εἶμαι σχεδὸν βέβαιος γι' αὐτό. Πέταξε τὴν γυναῖκα ἔξω καὶ πῆδησε κατόπιν κι' αὐτὸς, προτοῦ φθάσῃ τὸ τραῖνο στὸν προσηγῆ σταθμὸ!

— Ἄν, ὅμως, συνέβαινε αὐτὸ πού λέτε, δὲν θὰ βρισκόταν πουθενά τὸ πτώμα τοῦ θύματος;

— Ἄν δὲν ὑπῆρχε τὸ χιόνι, ἴσως νὰ τὸ βρῖσκामε, ἐφόσον ὅμως χιονίζει ἀκατάπαυστα σχεδὸν αὐτὲς τὶς τελευταῖες μέρες, τὸ πτώμα ἔχει ταφῇ κάτω ἀπὸ τὸ χιόνι ἂν δὲν ἔχη πεταχθῇ σὲ κανένα ποτάμι....

— ἔχετε δίκιο, ψιθύρισε ὁ σταθμάρχης. Τί νὰ κάμωμε τώρα;

— ἔχετε δίκιο, ψιθύρισε ὁ σταθμάρχης. Τί νὰ κάμωμε τώρα;

— ἔχετε δίκιο, ψιθύρισε ὁ σταθμάρχης. Τί νὰ κάμωμε τώρα;

— ἔχετε δίκιο, ψιθύρισε ὁ σταθμάρχης. Τί νὰ κάμωμε τώρα;

— ἔχετε δίκιο, ψιθύρισε ὁ σταθμάρχης. Τί νὰ κάμωμε τώρα;

— ἔχετε δίκιο, ψιθύρισε ὁ σταθμάρχης. Τί νὰ κάμωμε τώρα;

— ἔχετε δίκιο, ψιθύρισε ὁ σταθμάρχης. Τί νὰ κάμωμε τώρα;

— ἔχετε δίκιο, ψιθύρισε ὁ σταθμάρχης. Τί νὰ κάμωμε τώρα;

— ἔχετε δίκιο, ψιθύρισε ὁ σταθμάρχης. Τί νὰ κάμωμε τώρα;

— ἔχετε δίκιο, ψιθύρισε ὁ σταθμάρχης. Τί νὰ κάμωμε τώρα;

τὸ σκέφθηκε ὁ Βέλγος τρομαγμένος. Νὰ μὴν εἶναι αὐτὸς ὁ νεαρός πού ἔχασε τὴν τσάντα καὶ τώρα θὰ τοῦ τὴν ζητήσουν; Ὁδήγησε ὠστόσο τὸν σταθμάρχον καὶ τὸν Παῦλο στὸ βαγόνι πού εἶχαν ζητήσει.

Ὁ σταθμάρχης ἄνοιξε τὴν πόρτα ἐνὸς διαμερίσματος καὶ μῆκε μέσα συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Παῦλο. Ἐξήτασαν ὅσο πῶς καλὰ μπορούσαν τὸ διαμέρισμα αὐτὸ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ εὕρισκαν τὰ ἴχνη πάλης ἢ καμμιά σταγόνα αἵματος. Δὲν βρῆκαν, ὅμως, τίποτε. Ἐψάξαν καὶ στὰ ἄλλα διαμερίσματα ἄλλ' οὔτε κι' ἐκεῖ δὲν βρῆκαν ἴχνη ἐγκλήματος. Ἀπογοητευμένοι βγήκαν ἀπὸ τὸ βαγόνι.

— Τίποτε... ψιθύρισε ὁ Παῦλος. Καὶ ὅμως, στὸ βαγόνι αὐτὸ ἔχει γίνε ἐγκλημα!...

— Πῶς, ὅμως; Ἐδῶ εἶναι τὸ μυστήριο, ψιθύρισε ὁ σταθμάρχης.

Ὁ Παῦλος δὲν εἶπε τίποτε, κύτταξε μόνον μὲ βλέμμα ἀφηρημένον τὸ βαγόνι τοῦ ἐγκλήματος. Ἐξαφνα ἀνεπήδησε.

— Τί εἶναι αὐτό! φώναξε.

Καὶ σκύβοντας πρὸς τὴν θαβρίδα τοῦ βαγονιοῦ εἶδε ἕνα κομμάτι ἀπὸ μικρὴ σιδερένια ἀλυσίδα, μήκους μόλις ἑπτὰ ἐκατοστρόμετρων, κρεμασμένο κάτω ἀπὸ τὴν θαβρίδα.

Ὁ Βέλγος ἔτρεπε τώρα ὁλόκληρος, ἀλλ' οὔτε ὁ Παῦλος οὔτε καὶ ὁ σταθμάρχης ἀντελήφθησαν, σκυμμένοι ὅπως ἦσαν, τὴν ταραχὴν του.

Ὁ Παῦλος ἐν τῷ μεταξὺ ἀπέσπασε τὴν ἀλυσίδα ἀπὸ ἐκεῖ πού ἦταν μπλεγμένη καὶ δεικνώντας τὴν στὸν σταθμάρχον :

— Θὰ εἶναι, εἶπε, εἴτε ἀπὸ ὀμπρέλλα, εἴτε ἀπὸ σάκκο τοῦ χειροῦ.

— Ἴσως ἀνακαλυφθῇ τίποτε ἀπὸ αὐτὴν.

— Πιθανόν, εἶπε καὶ ὁ Παῦλος, τὸ ἀσήμερον αὐτὸ πραγματικὰ νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ ὡς ἀφετηρία γιὰ τὴν διαλεύκανση τοῦ μυστηρίου πού μᾶς βασανίζει. Ἄς τὸ φυλάξουμε.

Καὶ ἔβαλε τὴν ἀλυσίδα στὴν τσέπη του.

Ὁ Βέλγος ἀνέπνευσε. Δὲν ἦλθαν ξητώντας τὸν σάκκο πού εἶχε βρῇ αὐτός.

— Ἐχομε τίποτε ἄλλο νὰ κάμωμε; ρώτησε ὁ Παῦλος τὸν σταθμάρχον.

— Μάλιστα. Λάβετε, παρακαλῶ, τὸν κόπο νὰ μὲ συνοδέψετε στὸ γραφεῖο μου.

Ἀμα ἔφθασαν ἐκεῖ, ὁ σταθμάρχης εἶπε :

— Πρέπει νὰ μάθωμε σὲ ποῖο μέρος κατέβηκαν ἡ γυναῖκα ἐκείνη μὲ τὸν συνοδό της....

— Θέλετε νὰ πῆτε σὲ ποῖο μέρος ὁ συνοδός της πέταξε τὴν δυστυχισμένη ἐκείνη γυναῖκα ἔξω ἀπὸ τὸ βαγόνι....

— Ἔτσι λέτε νὰ ἔγινε;

— Εἶμαι σχεδὸν βέβαιος γι' αὐτό. Πέταξε τὴν γυναῖκα ἔξω καὶ πῆδησε κατόπιν κι' αὐτὸς, προτοῦ φθάσῃ τὸ τραῖνο στὸν προσηγῆ σταθμὸ!

— Ἄν, ὅμως, συνέβαινε αὐτὸ πού λέτε, δὲν θὰ βρισκόταν πουθενά τὸ πτώμα τοῦ θύματος;

— Ἄν δὲν ὑπῆρχε τὸ χιόνι, ἴσως νὰ τὸ βρῖσκामε, ἐφόσον ὅμως χιονίζει ἀκατάπαυστα σχεδὸν αὐτὲς τὶς τελευταῖες μέρες, τὸ πτώμα ἔχει ταφῇ κάτω ἀπὸ τὸ χιόνι ἂν δὲν ἔχη πεταχθῇ σὲ κανένα ποτάμι....

— ἔχετε δίκιο, ψιθύρισε ὁ σταθμάρχης. Τί νὰ κάμωμε τώρα;

— ἔχετε δίκιο, ψιθύρισε ὁ σταθμάρχης. Τί νὰ κάμωμε τώρα;

— ἔχετε δίκιο, ψιθύρισε ὁ σταθμάρχης. Τί νὰ κάμωμε τώρα;

— ἔχετε δίκιο, ψιθύρισε ὁ σταθμάρχης. Τί νὰ κάμωμε τώρα;

— ἔχετε δίκιο, ψιθύρισε ὁ σταθμάρχης. Τί νὰ κάμωμε τώρα;

— ἔχετε δίκιο, ψιθύρισε ὁ σταθμάρχης. Τί νὰ κάμωμε τώρα;

— ἔχετε δίκιο, ψιθύρισε ὁ σταθμάρχης. Τί νὰ κάμωμε τώρα;

— ἔχετε δίκιο, ψιθύρισε ὁ σταθμάρχης. Τί νὰ κάμωμε τώρα;

— ἔχετε δίκιο, ψιθύρισε ὁ σταθμάρχης. Τί νὰ κάμωμε τώρα;

— ἔχετε δίκιο, ψιθύρισε ὁ σταθμάρχης. Τί νὰ κάμωμε τώρα;

— ἔχετε δίκιο, ψιθύρισε ὁ σταθμάρχης. Τί νὰ κάμωμε τώρα;

— ἔχετε δίκιο, ψιθύρισε ὁ σταθμάρχης. Τί νὰ κάμωμε τώρα;

— ἔχετε δίκιο, ψιθύρισε ὁ σταθμάρχης. Τί νὰ κάμωμε τώρα;

— ἔχετε δίκιο, ψιθύρισε ὁ σταθμάρχης. Τί νὰ κάμωμε τώρα;

— ἔχετε δίκιο, ψιθύρισε ὁ σταθμάρχης. Τί νὰ κάμωμε τώρα;

— ἔχετε δίκιο, ψιθύρισε ὁ σταθμάρχης. Τί νὰ κάμωμε τώρα;

— ἔχετε δίκιο, ψιθύρισε ὁ σταθμάρχης. Τί νὰ κάμωμε τώρα;

— ἔχετε δίκιο, ψιθύρισε ὁ σταθμάρχης. Τί νὰ κάμωμε τώρα;

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ἀνακοινωθέντα τοῦ Γενικοῦ Στρατηγεῖου

★ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ὑπ' ἀριθμὸν 63 τῆς 28ης Δεκεμβρίου 1940.

Τοπικαὶ περιορισμέναι ἐπιχειρήσεις ἐπιτυχεῖς. Συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι.

★ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ὑπ' ἀριθμὸν 64 τῆς 29ης Δεκεμβρίου 1940.

Περιορισμένη δράσις περιπόλων καὶ πυροβολικοῦ.

★ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ὑπ' ἀριθμὸν 65 τῆς 30ης Δεκεμβρίου 1940.

Τοπικαὶ ἐπιτυχεῖς ἐπιχειρήσεις εἰς διάφορα σημεία. Συνελήφθησαν ὑπὲρ τοῦ 1.000 αἰχμάλωτοι εἰς οὗς περιλαμβάνεται καὶ ὁλόκληρον τάγμα μετὰ τῶν στελεχῶν του.

Περιήλθον εἰς χεῖρας μας 4 πυροβόλα, πολλὰ αὐτόματα ὅπλα, ὅλοι καὶ ἀφθονοὶ ὕλην.

Τμήμα χιονοδρομῶν ἐπιχειρήσαν νὰ ἐνεργήσῃ ἐπίθεσιν, διελύθη ἐγκαταλείψαν εἰς χεῖρας μας τὸν ὅπλισμόν του καὶ τινὰς αἰχμάλωτους.

Κακοκαιρία -
βλαβεμένο δέρμα -
NIVEA

3 Πράγματα-μία Έννοια.

Το χαρακτηριστικό της NIVEA είναι, ότι η κρέμα αυτή τρέφει το δέρμα και το καθιστά ανθεκτικό, ώστε ο αέρας και η, κακοκαιρία να μη μπορούν να το βλάψουν.
Το μικρό κουτί δρχ. 9.- το μεσαίο δρχ. 17.- και το μεγάλο δρχ. 33.-

ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ

Έχουμε την τιμή να πληροφορήσουμε την αξιότιμον πελατεία μας ότι: στο οίκημά μας υπάρχει το τελειότερο και ασφαλέστερο καταφύγιο των Αθηνών και γι' αυτό οι εργασίες μας εξακολουθούν με κάθε άνεση και ασφάλεια.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Μme KETTY

Έργο 42. — Τηλέφων. 22-088

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ

Όσο μεγαλώνουν τα δόντια των παιδιών σας διατρέχουν καθημερινώς τον κίνδυνο να καταστραφούν από τα παράσιτα που πολλαπλασιάζονται πολύ εύκολα μέσα στο στόμα - Είναι πολύ εύκολον ν' ασφαλίσετε τα δόντια των παιδιών σας, φθάνει να μεταχειρίζονται καθημερινώς την επιστημονικήν οδοντόκρεμα «ΚΟΛΥΝΟΣ» - Η ΚΟΛΥΝΟΣ καθαρίζει και γυαλίζει τα δόντια χωρίς κανέναν κίνδυνο - Είναι εύκολο να σιγηθίσουν τα παιδιά στην Κολυνός διότι αγαπούν την ευχάριστην και δροσιστιχήν της γεύσιν.

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ